รวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ
สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริม
การประกอบธุรกิจประกันภัย (สำนักงาน คปภ.)
ประจำปี ๒๕๖๔

รวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ ปี ๒๕๖๔

กลุ่มอนุญาโตตุลาการ กลุ่มงานระงับข้อพิพาท
สายคุ้มครองสิทธิประโยชน์
สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจ
ประกันภัย (สำนักงาน คปภ.)

ประธานที่ปรึกษา	ดร.สุทธิพล ทวีชัยการ
ที่ปรึกษา	นายชนะพล มหาวงษ์
	นายชัยยุทธ มังศรี
บรรณาธิการ	นายธัญญวัฒน์ ตั้งพงษาพันธุ์
กองบรรณาธิการ	นางสาวธริษตรี จันทร์เพ็ง
	นางสาวศิริกานดา กำลังประสิทธิ์
	นายเกียรติก้อง นิ่มสาคร
	นางนันทนัช โทรเวอร์
	นางสาวจิรจิตร ช่วยศรียัง
	นางสาววชิราภรณ์ บุญน้อย
	นายศรัณยู เรือนแก้ว
	นางสาววรันธร ซารัมย์
	นางสาวณัฐนพิน รวมสุข

ผู้ดำเนินการจัดพิมพ์: กลุ่มอนุญาโตตุลาการ กลุ่มงานระงับข้อพิพาท
สำนักงาน คปภ. โทรศัพท์ ๐ ๒๕๑๕ ๓๙๙๙

คำนำ

กระบวนการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการภายใต้การดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (สำนักงาน คปภ.) เป็นกระบวนการระงับข้อพิพาททางแพ่งและพาณิชย์ที่เกิดจากหรือเกี่ยวเนื่องกับสัญญาประกันภัยระหว่างผู้เอาประกันภัย หรือผู้มีส่วนได้เสียภายใต้สัญญาประกันภัยกับบริษัทประกันภัย อันเป็นกระบวนการระงับข้อพิพาททางเลือกวิธีหนึ่งที่มีความสะดวกรวดเร็วประหยัด และเป็นธรรมแก่คู่พิพาท ภายใต้พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ และระเบียบสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ว่าด้วยอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๕๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยกระบวนการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการของสำนักงาน คปภ. มีกระบวนการเริ่มต้นตั้งแต่การยื่นคำเสนอข้อพิพาท การยื่นคำคัดค้าน การนัดพร้อมคู่พิพาทเพื่อตั้งอนุญาโตตุลาการ การพิจารณานัดแรก การสืบพยาน ไปจนถึงการจัดทำคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ซึ่งแม้กระบวนการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการของสำนักงาน คปภ. จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับการดำเนินกระบวนวิธีพิจารณาคดีในศาล แต่ก็มีบางเรื่องที่มีความแตกต่างกัน โดยกระบวนการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการของสำนักงาน คปภ. เปิดโอกาสให้ผู้เอาประกันภัยหรือผู้มีส่วนได้เสียภายใต้สัญญาประกันภัยสามารถยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการได้โดยตรง โดยไม่จำเป็นต้องมีการแต่งตั้งทนายความเข้ามาดำเนินการแทน ดังนั้น การเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการแก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้มีส่วนได้เสียภายใต้สัญญาประกันภัย เพื่อให้ผู้เอาประกันภัยหรือผู้มีส่วนได้เสียภายใต้สัญญาประกันภัยมีความรู้ความเข้าใจที่เพียงพอที่จะสามารถใช้สิทธิเรียกร้องด้วยตนเองผ่านกระบวนการระงับข้อพิพาทด้วยวิธีอนุญาโตตุลาการของสำนักงาน คปภ. ได้อย่างเป็นธรรม จึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยรวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการสำนักงาน คปภ. ประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคำเสนอข้อพิพาทและคำคัดค้าน ข้อกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวข้อง และแนวทางในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทของอนุญาโตตุลาการ จะเป็นเครื่องมือที่ช่วยเพิ่มความรู้ความเข้าใจ ให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้มีส่วนได้เสียภายใต้สัญญา

ประกันภัยได้ สำนักงาน คปภ. จึงได้ดำเนินการจัดทำรวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ สำนักงาน คปภ. ขึ้น

ในการจัดพิมพ์รวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการสำนักงาน คปภ. เล่มนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการของสำนักงาน คปภ. และใช้เป็นข้อมูลในการสร้างความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทของอนุญาโตตุลาการ สำหรับการประกันภัยประเภทต่างๆ ให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้มีส่วนได้เสียภายใต้สัญญาประกันภัย ซึ่งประกอบไปด้วยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวข้อง และใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาชดใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือชดใช้เงินตามสัญญาประกันภัยของบริษัทประกันภัย รวมถึงใช้เป็นแนวทางในการเจรจาไกล่เกลี่ยข้อพิพาทของพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เป็นผู้ชำนาญการ ตลอดจนเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการด้วย โดยรวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการสำนักงาน คปภ. เล่มนี้ได้คัดแยกคำชี้ขาดที่น่าสนใจไว้เป็นหมวดหมู่ โดยแบ่งตามประเภทของการประกันภัย ลักษณะของประเด็นข้อเรียกร้องเพื่อความสะดวกและง่ายต่อการสืบค้น

ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการสำนักงาน คปภ. เล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน พนักงานและลูกจ้างของสำนักงาน คปภ. และผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมประกันภัย ในการศึกษาหาความรู้และสร้างความเข้าใจ ตลอดจนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานต่อไปได้

(ดร.สุทธิพล ทวีชัยการ)

เลขาธิการ

คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

รวมบทคัดย่อคำชี้ขาดอนุญาโตตุลาการ สำนักงาน คปภ.
ประจำปี ๒๕๖๔

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
	การประกันชีวิต **(Life Insurance)**				
๑	๑. การตายของผู้เสียชีวิตเป็นผลมาจากอุบัติเหตุ โดยมีเหตุอื่นร่วมด้วยหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดหรือไม่เพียงใด	ความเสียหายที่เรียกร้อง ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันชีวิตหรือไม่	๘๕/๒๕๕๕	๖๙/๒๕๕๔	๑
๒	๑. ในเวลาทำสัญญาประกันชีวิต ผู้เสนอข้อพิพาทละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงเกี่ยวกับสุขภาพที่เจ็บป่วยด้วยอาการโลหิตจางหรือมีความผิดปกติเกี่ยวกับเต้านมมาก่อนทำประกันภัย อันเป็นเท็จประการใดหรือไม่ ๒. การที่ผู้คัดค้านบอกเลิกสัญญาประกันชีวิตเช่นนั้นสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้วหรือไม่ เพียงใด ๓. ค่าเสียหายมีเพียงใด และเป็นค่าเสียหายที่ผู้คัดค้านรับผิดหรือไม่	หลักสุจริตอย่างยิ่งในการทำสัญญาประกันภัย และการบอกล้างสัญญาประกันภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕	๘๘/๒๕๕๕	๑๐๙/๒๕๕๔	๖
๓	๑. สัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทเป็นโมฆียะหรือไม่ หากเป็นโมฆียะ ได้ถูกบอกล้างโดยชอบแล้วหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองหรือไม่ เพียงใด	๑. การบอกล้างสัญญาประกันชีวิต ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ ๒. โมฆียกรรมเมื่อบอกล้างแล้วถือว่าเป็นการโมฆะมาแต่เริ่มแรก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๖	๑๓๔/๒๕๕๗	๑๐/๒๕๕๗	๙

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
๔	๑. ตาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเพราะอุบัติเหตุหรือไม่ และได้รับบาดเจ็บมาก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาทหรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทปกปิดข้อความจริงที่ผู้เอาประกันภัยจะต้องเปิดเผยให้ผู้รับประกันภัยทราบ อันเป็นเหตุให้สัญญาประกันภัยเป็นโมฆียะหรือไม่ ถ้าเป็นโมฆียะได้มีการบอกล้างโดยชอบแล้วหรือไม่	หลักสุจริตอย่างยิ่งในการทำสัญญาประกันภัย และการบอกล้างสัญญา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕	๑๗๒/๒๕๕๗	๑๖๙/๒๕๕๖	๑๑
๕	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทปกปิดข้อเท็จจริง หรือแถลงข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับโรคไตต่อผู้คัดค้านในเวลาทำประกันชีวิตหรือไม่ ๓. ผู้คัดค้านจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่	๑. หลักสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖ ๒. หลักสุจริตอย่างยิ่งในการทำสัญญาประกันภัย และการบอกล้างสัญญา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕	๑๔๘/๒๕๕๘	๒๓๓/๒๕๕๗	๑๔
๖	ผู้คัดค้านจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	๑. หลักสุจริตอย่างยิ่งในการทำสัญญาประกันภัย และการบอกล้างสัญญา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ ๒. ค่าจ้างทนายความดำเนินงานตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง	๒๗๙/๒๕๖๑	๔๓๖/๒๕๖๐	๑๘
๗	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือไม่	ความเสียหายที่เรียกร้อง ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันชีวิตหรือไม่	๑๓๓/๒๕๖๓	๒๐๖/๒๕๖๒	๒๑

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
	๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดค่ารักษาพยาบาลหรือไม่เพียงใด				
๘	๑. ผู้คัดค้านต้องยกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใด	หลักนิติกรรมที่เกิดจากสำคัญผิดในทรัพย์ซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๖ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๕๘	๓๕๐/๒๕๖๓	๔๙๘/๒๕๖๒	๒๔
การประกันวินาศภัย (Non-Life Insurance)					
การประกันภัยทรัพย์สิน/อัคคีภัย/เบ็ดเตล็ด (Non-Motor Insurance)					
๙	ป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายเพราะถูกลมพายุพัดหรือไม่ และมีความเสียหายเพียงใด	๑. การประกันภัยทรัพย์สิน ๒. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗	๑๕๙/๒๕๕๕	๖๘/๒๕๕๕	๒๘
๑๐	ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยมีจำนวนเท่าใด	๑. การประกันความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน (ภัยน้ำท่วม) ๒. หลักการคำนวณเงินเอาประกันภัยหรือทุนประกันภัยต่ำกว่ามูลค่าทรัพย์สินที่แท้จริง	๓๖/๒๕๕๖	๑๖๐/๒๕๕๕	๓๐
๑๑	๑. การมอบอำนาจให้ดำเนินกระบวนพิจารณาทางอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทนี้ได้กระทำโดยกรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาทโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ๒. คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่ ๓. วินาศภัยตามข้อพิพาทนี้เป็นภัยจากการก่อการร้ายซึ่งไม่อยู่ในความคุ้มครองหรือไม่ ๔. ผู้คัดค้านได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท	๑. การประกันความเสี่ยงภัยทุกชนิด (All Risk) ๒. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗ ๓. อายุความฟ้องร้องกรณีประกันวินาศภัย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง	๑๐๑/๒๕๕๖	๕๘/๒๕๕๕	๓๔

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
	เสร็จสิ้นแล้ว หรือยังจะต้องชดใช้ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทอีกหรือไม่ เพียงใด				
๑๒	๑. ขณะทำสัญญาประกันภัย ผู้ค้ำประกันพิพาท ผู้เอาประกันภัยปกปิด หรือละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงเรื่องสิบตำรวจเอก ว. ถูกออกจากราชการก่อนแล้วหรือไม่ ๒. สิบตำรวจเอก ว. ผิดนัดไม่ชำระเงินกู้ยืมตามข้อกำหนดในสัญญาหรือไม่	๑. หลักสุจริตอย่างยิ่งในการทำสัญญาประกันภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ ๒. การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของบุคคลหรือทรัพย์สินเป็นโมฆียะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๗	๗๘/๒๕๕๗	๑๘๙/๒๕๕๖	๓๙
๑๓	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๒. หากได้รับความคุ้มครอง ผู้คัดค้านทั้งสามจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นจำนวนเท่าใด	เงื่อนไข/ข้อยกเว้นของกรมธรรม์ประกันภัย กรณีความเสียหายเกิดจากภัยสงครามและการก่อการร้าย	๑๔๒/๒๕๕๘	๒๑๑/๒๕๕๗	๔๑
๑๔	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทได้โดยตรงหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเพียงใด ๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยของค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ เพียงใด	๑. สิทธิของบุคคลภายนอกย่อมเกิดมีขึ้นตั้งแต่เวลาที่แสดงเจตนาแก่ลูกหนี้ว่าจะถือเอาประโยชน์จากสัญญานั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๗๔ วรรคสอง ๒. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗	๔/๒๕๖๑	๕๗๙/๒๕๕๙	๔๓

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
๑๕	๑. ผู้คัดค้านรับประกันภัยเรือลำที่เกิดอุบัติเหตุเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ หรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด	เงื่อนไขความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัย	๑/๒๕๖๒	๑๔๙/๒๕๖๑	๔๙
๑๖	ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗	๑๕๒/๒๕๖๒	๒๘๙/๒๕๖๑	๕๑
๑๗	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิถือเอาประโยชน์จากการขยายระยะเวลาคุ้มครองอัตโนมัติกรณีการก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทได้หลายครั้งตามคำเสนอข้อพิพาท หรือมีสิทธิถือเอาประโยชน์ได้เพียงครั้งเดียวตามคำคัดค้าน ๒. ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทมีเพียงใด	เงื่อนไขความคุ้มครอง และข้อยกเว้นของกรมธรรม์ประกันภัย	๑๗๑/๒๕๖๓	๘๓/๒๕๖๒	๕๔
การประกันภัยความรับผิดของผู้ขนส่ง (Carrier's Liability Insurance)					
๑๘	ผู้คัดค้านต้องรับผิดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ หรือไม่ เพียงใด	การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗	๑๔๙/๒๕๕๖	๗/๒๕๕๖	๕๖
๑๙	๑. ความเสียหายจากอุบัติเหตุครั้งนี้ ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗	๘๖/๒๕๕๗	๑๑๕/๒๕๕๖	๕๙

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
การประกันสุขภาพ (Heath Insurance)					
๒๐	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีส่วนได้เสียหรือไม่ ๒. กรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองการเสียชีวิตของผู้ตายหรือไม่ ๓. ข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่	เงื่อนไขความคุ้มครอง และข้อยกเว้นของกรมธรรม์ประกันภัย	๕๕/๒๕๕๘	๑๗๕/๒๕๕๗	๖๓
การประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคล (Personal Accident Insurance)					
๒๑	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านมีสิทธิบอกเลิกสัญญาประกันภัยหรือไม่ ๓. คำแถลงคำตอบเกี่ยวกับสุขภาพของผู้เอาประกันภัยเป็นการแถลงเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาสัญญาประกันภัย เป็นโมฆียะและผู้คัดค้านใช้สิทธิบอกล้างโดยชอบแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ หรือไม่	๑. หลักคู่สัญญาตกลงทำสัญญาว่าจะชำระหนี้แก่บุคคลภายนอก บุคคลภายนอกนั้นมีสิทธิจะเรียกชำระหนี้จากลูกหนี้โดยตรงได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๗๔ วรรคสอง ๒. หลักสุจริตอย่างยิ่งในการทำสัญญาประกันภัย และการบอกล้างสัญญา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕	๑๕๐/๒๕๕๗	๙/๒๕๕๗	๖๕
การประกันภัยรถยนต์ (Motor Insurance)					
๒๒	ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใด	๑. เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ หมวดการคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ ๗.๕ การเรียกค่าขาดประโยชน์กรณีบริษัทประวิงการซ่อม หรือซ่อมล่าช้าเกินกว่าที่ควรจะเป็น ๒. คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คู่มือตีความ	๑๐๘/๒๕๕๕	๓๘/๒๕๕๕	๖๘

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
		กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวม การคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และให้แก้ไขข้อความกรมธรรม์ ประกันภัยรถยนต์รวมการ คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ			
๒๓	ผู้คัดค้านแต่ละคนจะต้องรับผิด ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อม ดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท หรือไม่ เพียงใด	การทำสัญญาประกันภัยเป็น สองรายหรือกว่านั้นสืบเนื่อง เป็นลำดับกัน ท่านว่าผู้รับ ประกันภัยคนแรกจะต้องรับผิด เพื่อความวินาศภัยก่อน ถ้าและ จำนวนเงินซึ่งผู้รับประกันภัย คนแรกได้ใช้นั้นยังไม่คุ้มจำนวน วินาศภัยไซร้ ผู้รับประกันภัย คนถัดไปก็ต้องรับผิดในส่วนที่ ยังขาดอยู่นั้นต่อ ๆ กันไปจนกว่า จะคุ้มวินาศ ตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๐ วรรคสาม	๑๓๙/๒๕๕๕	๑๓๖/๒๕๕๔	๗๑
๒๔	ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้อง ค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้าน หรือไม่ เพียงใด	๑. สัญญาเช่าซื้อถ้าไม่ทำเป็น หนังสือ ถือเป็นโมฆะตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและ พาณิชย์ มาตรา ๕๗๒ ๒. เมื่อมีวินาศภัยเกิดขึ้น ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับ ประโยชน์เมื่อทราบวินาศภัย นั้นแล้ว ต้องบอกกล่าวผู้รับ ประกันภัยโดยไม่ชักช้าฯ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ พาณิชย์ มาตรา ๘๘๑ ๓. ความผิดฐานยักยอกทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒	๗๔/๒๕๕๖	๑๖๓/๒๕๕๕	๗๕
๒๕	๑. ขณะเกิดเหตุผู้ใดเป็นผู้ขับขี่ รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท	๑. หลักการใช้สิทธิโดยสุจริต ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ	๓๙๕/๒๕๕๘	๘๓/๒๕๕๗	๗๙

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
	๒. จำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่เกิดแก่รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมีเพียงใด	พาณิชย์ มาตรา ๕ ๒. เงื่อนไขและข้อยกเว้นตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ เกี่ยวกับการเปลี่ยนตัวผู้ขับขี่และปริมาณแอลกอฮอล์ในเส้นเลือด			
๒๖	ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	๑. เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ หมวดการคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ ๗.๕ การเรียกร้องค่าขาดประโยชน์กรณีบริษัทประวิงการซ่อม หรือจัดซ่อมล่าช้ากว่าที่ควรจะเป็น ๒. คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และให้แก้ไขข้อความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ	๓๔๘/๒๕๕๘	๕๗/๒๕๕๘	๘๑
๒๗	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้หรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด	หลักการมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่เอาประกันภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๓	๕๓/๒๕๕๙	๒๑๔/๒๕๕๗	๘๓
๒๘	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทเมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่งหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่	อายุความในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง	๑๓/๒๕๕๙	๑๙๓/๒๕๕๘	๘๕

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
๒๙	ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย รถยนต์ หมวดความคุ้มครองรถยนต์สูญหายหรือไฟไหม้ ข้อยกเว้น ข้อ ๕ (๕.๑) กรณีประกันภัยไม่คุ้มครองความเสียหายอันเกิดจากความเสียหายหรือสูญหายอันเกิดจากการลักทรัพย์หรือยักยอกทรัพย์โดยบุคคลที่ได้รับมอบหมายหรือครอบครองรถยนต์ตามสัญญาเช่า	๕๓๕/๒๕๖๐	๒๐๓/๒๕๖๐	๘๗
๓๐	ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าเสียหายต่างๆ ตามคำเสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย รถยนต์ หมวดการคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อยกเว้น กรมธรรม์ประกันภัยไม่คุ้มครอง ข้อ ๗.๑ การเสื่อมราคาของรถ และข้อ ๗.๕ ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ ยกเว้นกรณีบริษัทประวิงการซ่อมหรือจัดซ่อมล่าช้ากว่าที่ควรจะเป็น	๑๗๙/๒๕๖๒	๔๔๒/๒๕๖๑	๘๙
๓๑	ผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่	อายุความฟ้องคดีตามสัญญาประกันวินาศภัย ห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อเกิดกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง	๒๒๓/๒๕๖๒	๘๖/๒๕๖๒	๙๒
๓๒	ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามคำเสนอข้อพิพาท หรือไม่ เพียงใด	เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย หมวดความคุ้มครองความเสียหายต่อตัวรถยนต์ กรณีรถยนต์เสียหายโดยสิ้นเชิง	๓๒๑/๒๕๖๒	๔/๒๕๖๒	๙๔

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
การประกันภัยค้ำจุน (Third Party Liability Insurance)					
ความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ภาคบังคับ)					
๓๓	ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายจากการประสบอุบัติเหตุจากรถที่ใช้หรืออยู่ในทางหรือไม่ และผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีสูญเสียอวัยวะนิ้วเท้าให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ กรณีสูญเสียอวัยวะ	๑๕๐/๒๕๕๘	๓๐๑/๒๕๕๗	๙๖
๓๔	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บจนสูญเสียมือหรือทุพพลภาพอย่างถาวร หรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเท่าใดและนับแต่เมื่อใด	การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัย เพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗	๓/๒๕๖๓	๖๘๗/๒๕๖๑	๙๘
ประกันภัยรถยนต์ ภาคสมัครใจ ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย					
๓๕	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๒. ผู้ขับขี่รถยนต์ที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยประมาทหรือไม่ ๓. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เป็นเงินจำนวนเท่าใด	ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง	๔/๒๕๕๖	๗๒/๒๕๕๕	๑๐๑
๓๖	ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสามมากน้อยเพียงใด	๑. ความรับผิดของบริษัทประกันภัยเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในหน้าตารางกรมธรรม์	๙๖/๒๕๕๕ ๙๗/๒๕๕๕	๗๖/๒๕๕๔ ๘๙/๒๕๕๔	๑๐๕

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
		ประกันภัย ๒. การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗			
๓๗	๑. เหตุตามข้อพิพาทนี้ ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ (ผู้ตาย) ประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่าผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้หรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด	๑. หลักความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงไร หนี้อันจะพึงใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่กันมากน้อยเพียงใดต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๓ ๒. การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗	๑๙๐/๒๕๕๗	๕/๒๕๕๗	๑๐๘
๓๘	๑. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	๑. คำฟ้องต้องแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง ๒. เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยข้อยกเว้นความรับผิดต่อบุคคลภายนอก (ลูกจ้าง)	๒๖๒/๒๕๕๘	๙๕/๒๕๕๘	๑๑๑

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
๓๙	ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับผู้คัดค้านตามเอกสารท้ายคำคัดค้านหรือไม่ และผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่	ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความ ย่อมทำให้การเรียกร้องซึ่งแต่ละฝ่ายได้ยอมสละนั้นระงับสิ้นไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๕๒	๒๑๔/๒๕๕๘	๓๓/๒๕๕๘	๑๑๓
๔๐	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด ๓. ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี หรือในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี	สิทธิการเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของบิดาที่มิได้สมรสกับมารดา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔๗ และ มาตรา ๑๕๕๗	๑๙๔/๒๕๕๘	๒๙๔/๒๕๕๗	๑๑๕
๔๑	ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่	คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และให้แก้ไขข้อความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ	๑๖๕/๒๕๕๘	๑๐/๒๕๕๘	๑๑๗
๔๒	๑. ผู้ขับขี่ฝ่ายใดเป็นฝ่ายประมาท ๒. คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่ ๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมอบอำนาจให้นาย ถ. ดำเนินการในข้อพิพาทนี้ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ๔. ค่าเสียหายมีเพียงใด	๑. การเรียกร้องค่าเสียหายในมูลอันเป็นความผิดมีโทษตามกฎหมายลักษณะอาญาและมีกำหนดอายุความทางอาญายาวกว่าให้เอาอายุความที่ยาวกว่านั้นมาบังคับ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ วรรคสอง ประกอบกับ มาตรา ๕๑ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมาย	๔๙๖/๒๕๖๐	๕๓๘/๒๕๕๙	๑๑๙

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
		วิธีพิจารณาความอาญา ๒. อายุความฟ้องคดีตามสัญญาประกันวินาศภัย ห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อเกิดกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง			
๔๓	๑. เหตุรถยนต์ ที่มีนาย ม. เป็นผู้ขับขี่ ชนกับรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับขี่ เกิดจากความประมาทเลินเล่อของนาย ม. แต่เพียงฝ่ายเดียวหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด ๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยได้นับแต่เมื่อใด	๑. การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามหลักละเมิดประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ และการเรียกร้องค่าปลงศพ ตามมาตรา ๔๔๓ ๒. สิทธิในการฟ้องคดี ระงับไปโดยความตายของผู้กระทำผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๑)	๒๒๔/๒๕๖๑	๒๕๓/๒๕๖๐	๑๒๒
๔๔	๑. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่ ๒. เหตุรถชนกันเกิดจากความประมาทของนาย ช. หรือของผู้เสนอข้อพิพาท ๓. ผู้คัดค้านจ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้เสนอข้อพิพาทค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ ของผู้เสนอข้อพิพาทไปแล้วหรือไม่ จำนวนเท่าใด ๔. ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านได้หรือไม่ จำนวนเท่าใด ๕. ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าจ้างทนายความในการเรียกร้องทวงถามจากผู้คัดค้านได้หรือไม่	๑. การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗ ๒. การสงวนสิทธิ์แก้ไขคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๔ ๓. พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๒	๒๓๖/๒๕๖๒	๖๐๗/๒๕๖๑	๑๒๕

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
	๖. อนุญาโตตุลาการจะสงวนสิทธิ์ในคำชี้ขาดดังที่บัญญัติไว้ใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๔ ได้หรือไม่				
ประกันภัยรถยนต์ ภาคสมัครใจ ความเสียหายต่อทรัพย์สินบุคคลภายนอก					
๔๕	๑. นาย ส. ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านได้รับประกันภัยไว้เป็นฝ่ายประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงอันเป็นเหตุให้ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดหรือไม่ ๒. ค่าเสียหายที่แท้จริงเพราะเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนี้มีเพียงใด และฝ่ายใดจะต้องรับผิดหรือไม่เพียงใด	ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดในเมื่อความวินาศภัยหรือเหตุอื่นใด ซึ่งได้ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยเกิดขึ้นเพราะความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๙ วรรคหนึ่ง	๙๒/๒๕๕๕	๑๑๖/๒๕๕๔	๑๓๑
๔๖	๑. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของรถยนต์คันพิพาท มีอำนาจเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้หรือไม่ ๓. เหตุเกิดเพราะรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีส่วนประมาทไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ารถยนต์โดยสารหรือไม่ ๔. ค่าเสียหายมีเพียงใด	คำฟ้องต้องแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง	๕/๒๕๕๖	๘๔/๒๕๕๕	๑๓๔
๔๗	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทและผู้คัดค้านได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันแล้วหรือไม่ เพียงใด ๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยตามคำเสนอ	๑. หลักการใช้สิทธิโดยสุจริตตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕ ๒. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗	๑๗๕/๒๕๕๕	๗๐/๒๕๕๕	๑๓๘

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
	ข้อพิพาทจากผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด				
๔๘	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมอบอำนาจในการดำเนินกระบวนพิจารณาถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ๒. นาย พ. ได้ขับรถยนต์โดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๓. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗	๒๓๙/๒๕๕๗	๑๑/๒๕๕๗	๑๔๔
๔๙	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ และค่าเสื่อมราคาของรถ พร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗	๑๔๕/๒๕๕๘	๙/๒๕๕๘	๑๔๘
๕๐	๑. เหตุเกิดขึ้นเป็นผลจากความประมาทของผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัย หรือเป็นผลจากความประมาทของทั้งผู้ขับขี่ฝ่ายผู้คัดค้านกับผู้เสนอข้อพิพาทเพียงใด หรือไม่ ๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิขอให้บังคับผู้คัดค้านชำระหนี้ตามสัญญาประกันภัยหรือไม่ เพียงใด	หลักความเสียหายนั้นได้เกิดขึ้นเพราะฝ่ายไหนเป็นผู้ก่อยิ่งหย่อนกว่ากันเพียงไร หนี้อันจะพึงใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่กันมากน้อยเพียงใด ต้องอาศัยพฤติการณ์เป็นประมาณตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๓	๑๘๑/๒๕๕๘	๓๒๘/๒๕๕๗	๑๕๑
๕๑	ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าเสียหายต่างๆ ตามคำเสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	๑. การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวล	๒๔๖/๒๕๖๒	๕๖๖/๒๕๖๑	๑๕๓

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
		กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗ ๒. ดอกเบี้ยผิดนัดตามที่กฎหมายกำหนด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔			
๕๒	๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ ๒. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่ ๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด	การแสดงเจตนาใดแม้ในใจจริงผู้แสดงจะมิได้เจตนาให้ตนต้องผูกพัน ตามที่ได้แสดงออกมาก็ตาม หาเป็นมูลเหตุให้การแสดงเจตนานั้นเป็นโมฆะไม่.... ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔	๑๓๙/๒๕๖๓	๓๓๖/๒๕๖๒	๑๕๖
ประกันภัยรถยนต์ ภาคสมัครใจ ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย และทรัพย์สิน					
๕๓	๑. อุบัติเหตุตามข้อพิพาทนี้เกิดจากการที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์โดยประมาทด้วย ใช่หรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านจำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด	หลักการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อความที่เสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖	๒๔๓/๒๕๕๘	๒๑/๒๕๕๘	๑๕๗
๕๔	๑. นาย อ. มีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทและดำเนินกระบวนพิจารณาหรือไม่ ๒. ค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทมีเพียงใด	๑. การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗ ๒. สิทธิเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความที่เสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖	๕๗/๒๕๕๙	๒๓๐/๒๕๕๘	๑๖๑

ลำดับที่	ประเภทการประกันภัย ประเด็นข้อพิพาท	ข้อกฎหมาย/เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่อ้างในคำชี้ขาด	ข้อพิพาท หมายเลขแดงที่	ข้อพิพาท หมายเลขดำที่	หน้าที่
๕๕	๑. นางสาว ช. เป็นฝ่ายประมาททำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายหรือไม่ ๒. ผู้คัดค้านต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาท หรือไม่ เพียงใด	๑. การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๗ ๒. การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗	๕๑/๒๕๖๒	๕๗/๒๕๖๑	๑๖๔
๕๖	๑. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหาย แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวนเท่าใด และ ๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี หรือไม่ เพียงใด	๑. การประกันภัยค้ำจุน ผู้รับประกันภัยตกลงใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยแก่บุคคลหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗ ๒. สิทธิเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความที่เสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖	๙๘/๒๕๖๒	๔๒๙/๒๕๖๑	๑๖๘

การประกันชีวิต
(Life Insurance)

๑. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๘๕/๒๕๕๕
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๖๙/๒๕๕๔
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. การตายของผู้เสียชีวิตเป็นผลมาจากอุบัติเหตุ โดยมีเหตุอื่นร่วมด้วยหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า บริษัทที่เป็นนายจ้างของนาย ส. ได้ตกลงทำสัญญาประกันภัยกลุ่มสำหรับมรณกรรม สัญญาประกันชีวิตกลุ่มแบบชั่วระยะเวลา และสัญญาเพิ่มเติมคุ้มครองอุบัติเหตุกลุ่ม (แบบพิเศษ) ไว้กับผู้คัดค้านเพื่อประโยชน์ของพนักงานบริษัท ซึ่งสัญญาอุบัติเหตุกลุ่ม (แบบพิเศษ) เป็นส่วนหนึ่งของสัญญาประกันชีวิตกลุ่มแบบชั่วระยะเวลา นาย ส. พนักงานบริษัทได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกผู้เอาประกันภัย มีความคุ้มครองกรณีเสียชีวิตจะได้รับค่าสินไหมทดแทนรวมค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และถ้าเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจะได้รับค่าสินไหมทดแทนอีกส่วนหนึ่งจำนวน ๒,๖๐๒,๕๓๖ บาท โดยผู้คัดค้านจะจ่ายเงินให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะผู้รับประโยชน์

ต่อมาเมื่อวันเกิดเหตุ นาย ส. ได้ขึ้นไปบนกันสาดชั้น ๓ ของอาคารที่พักอาศัยเพื่อตัดกิ่งไม้ที่รุกล้ำเข้ามา แล้วพลัดตกลงมากระทบหลังคาโครงเหล็กชั้น ๑ ของอาคาร ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นภรรยาของนาย ส. ได้โทรศัพท์เรียกรถพยาบาลมาเพื่อช่วยชีวิต แต่นาย ส. ได้เสียชีวิตก่อนที่จะถึงโรงพยาบาล ต่อมามีพนักงานสอบสวนมาสอบปากคำผู้เสนอข้อพิพาท และมีรถของมูลนิธิหน่วยกู้ภัยมารับศพไปสถานีตำรวจเพื่อลงบันทึกประจำวัน แล้วส่งศพไปชันสูตรที่สถาบันนิติเวชวิทยา แพทย์ได้ตรวจสอบศพและทำรายงานตรวจสอบไว้ ระบุสาเหตุการตายว่า “เสียโลหิตปริมาณมากมาจากบาดแผลฉีกขาดบริเวณศีรษะเนื่องจากการกระแทกกับของแข็งไม่มีคม ร่วมกับกล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลัน” ผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะผู้รับประโยชน์ตามสัญญาประกันภัยได้ยื่นเรื่องขอรับค่าสินไหมทดแทนผู้คัดค้านพิจารณาแล้วได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนกรณีเสียชีวิต ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมด้วยค่ารักษาพยาบาลอีก ๔๒,๐๐๐ บาท รวม ๑,๐๔๒,๐๐๐ บาท แต่สำหรับสัญญาเพิ่มเติม

คุ้มครองอุบัติเหตุกลุ่ม (แบบพิเศษ) จำนวนเงินเอาประกันภัย ๒,๖๐๒,๕๓๖ บาท ผู้คัดค้านปฏิเสธการจ่ายโดยอ้างว่า การเสียชีวิตของนาย ส. ไม่ได้เป็นผลที่เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุแต่มีเหตุอื่นร่วมด้วย

ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๒,๖๐๒,๕๓๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๒ ต่อปี นับแต่วันที่ผู้คัดค้านปฏิเสธการจ่าย

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ที่ว่า การตายของผู้เสียชีวิตเป็นผลมาจากอุบัติเหตุ โดยมีเหตุอื่นร่วมด้วยหรือไม่ นั้น ผู้คัดค้านนำสืบพยานว่า สาเหตุที่ผู้ตายพลัดตกมาจากหลังคาดาดฟ้าเพราะเกิดอาการกล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลัน ทำให้ช็อกหมดสติ และผู้ตายมีบาดแผลไม่ร้ายแรง ส่วนผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า แม้ผู้ตายจะมีโรคประจำตัวเป็นโรคหลอดเลือดหัวใจตีบอยู่ก็จริง แต่ก็ทำงานได้เช่นปกติ การเสียชีวิตดังกล่าวไม่ได้เกิดจากอาการกล้ามเนื้อหัวใจวายเฉียบพลัน แต่เกิดจากอุบัติเหตุที่ก้าวเท้าพลาดจนพลัดตกลงมาเชือกที่ผูกไว้ที่เอวขาด เป็นเหตุให้ร่างกายกระแทกกับโครงเหล็กหลังคา กระเบื้องแตกทะลุเกิดบาดแผลตามร่างกายรวมทั้งศีรษะ จึงถึงแก่ความตาย

พิเคราะห์แล้ว จากการนำสืบพยานของผู้คัดค้านนั้น พยานรับว่าไม่ได้เห็นเหตุการณ์ในขณะเกิดเหตุ รู้ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในรายงานการตรวจศพ และภาพถ่ายโลหิตของผู้ตายบนพื้นที่เกิดเหตุเท่านั้น เห็นว่า เป็นเพียงข้อสันนิษฐานที่ได้มาจากการดูเอกสารและภาพถ่ายเท่านั้น ส่วนเหตุการณ์ความเป็นไปที่แท้จริงเป็นอย่างไรแน่หาได้มีพยานอื่นใดมาเบิกความยืนยันหรือสนับสนุนไม่ คำพยานปากนี้จึงเลื่อนลอยมีน้ำหนักน้อยและไม่น่าเชื่อถือ และที่นำสืบพยานเรื่องบาดแผลผู้ตายที่ว่าไม่ร้ายแรง แต่ที่ถึงแก่ความตายน่าจะเป็นเพราะกล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลัน ไม่ใช่เพราะเสียโลหิตมากนั้น มีนายแพทย์ ธ. รองกรรมการผู้อำนวยการบริษัทประกันภัยแห่งหนึ่ง ซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานกับบริษัทประกันภัยมานาน ได้ตรวจดูรายงานตรวจศพผู้ตายและภาพถ่ายโลหิตบนพื้นที่เกิดเหตุแล้วเบิกความว่า ปริมาณโลหิตที่ปรากฏในภาพถ่ายมีไม่มากพอที่จะเป็นเหตุให้เสียชีวิตได้ แต่การที่ปอด ตับ ม้าม ไต ของผู้ตายมีเลือดคั่งนั้น น่าจะบ่งชี้ได้ว่าผู้ตายเสียชีวิตเพราะกล้ามเนื้อหัวใจวายเฉียบพลัน ข้อนี้ได้พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รายงานการตรวจศพได้ระบุถึงบาดแผลของผู้ตาย

ชัดว่า มีบาดแผลตามร่างกายหลายแห่งตามบริเวณใบหน้าและศีรษะ โดยเฉพาะแผลที่หน้าผากมีความยาวถึง ๓ เซนติเมตร ร่างกายของผู้ตายบอบช้ำหลายแห่ง และตามภาพถ่ายโลหิตบนพื้นที่เกิดเหตุนั้น มีโลหิตนองอยู่บนพื้นชั้นล่าง (ใต้หลังคาที่เกิดเหตุ) แผ่กระจายเป็นบริเวณกว้าง น่าเชื่อว่าผู้ตายได้รับบาดเจ็บรุนแรงและเสียโลหิตไปเป็นปริมาณมาก ความเห็นของนายแพทย์ ธ. ขัดกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเอกสารและภาพถ่ายที่ใช้อ้างอิง คำพยานปากนี้จึงมีน้ำหนักน้อยและไม่น่าเชื่อถือเช่นเดียวกัน อนึ่ง ปรากฏมีคำชี้แจงเพิ่มเติมทางวิชาการของนายแพทย์ ส. ผู้ตรวจชันสูตรศพของผู้ตาย ซึ่งคู่พิพาททั้งสองฝ่ายต่างยอมรับคำชี้แจงนี้ จึงเห็นสมควรจะวินิจฉัยเหตุแห่งการตายตามคำชี้แจงนี้ต่อไปว่า การตายที่เป็นผลมาจากการเสียโลหิตปริมาณมากนั้น หมายถึง การตายที่เป็นผลมาจากการเสียโลหิตไปมากกว่า ๔๐ เปอร์เซ็นต์ของปริมาณโลหิตทั้งหมดจากร่างกาย หรือมีโลหิตไม่ถึง ๖๐ เปอร์เซ็นต์ ในทำนองกลับกัน หากการตายนั้นเกิดจากเหตุอื่นที่มิได้เกิดจากการเสียโลหิตหรือมิได้เสียโลหิตมาก ก็ต้องเป็นการตายที่ไม่มีโลหิตออกหรือออกจากร่างกายไม่มากกว่า ๔๐ เปอร์เซ็นต์ ตามข้อพิพาทนี้ผู้คัดค้านมีภาระการพิสูจน์ ฉะนั้นจะได้วินิจฉัยว่า พยานหลักฐานที่ผู้คัดค้านนำสืบรับฟังได้หรือไม่ว่าขณะที่ผู้ตายเสียชีวิตมีโลหิตหลงเหลืออยู่ในร่างกายผู้ตายไม่น้อยกว่า ๖๐ เปอร์เซ็นต์ของปริมาณโลหิตทั้งหมดในร่างกาย พิเคราะห์จากประวัติการรักษาตัวของผู้ตายปรากฏว่า ผู้ตายมีน้ำหนักตัวประมาณ ๘๐ กิโลกรัม เมื่อคำนวณตามหลักวิชาการทางการแพทย์ข้างต้นแล้ว โลหิตในตัวผู้ตายจะมีปริมาณ ๖.๔ ลิตร (๘ เปอร์เซ็นต์ของน้ำหนักตัว) หากผู้ตายเสียชีวิตเพราะกล้ามเนื้อหัวใจตายเฉียบพลันมิใช่เพราะเสียโลหิตมาก ในขณะเสียชีวิตผู้ตายก็ต้องมีโลหิตเหลืออยู่ในร่างกายไม่น้อยกว่า ๓.๘๔ ลิตร (เท่ากับ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ของโลหิตทั้งหมดในร่างกาย) แต่ผลการผ่าตัดศพตามรายงานการตรวจศพปรากฏแต่เพียงว่า ปอด ตับ ม้าม ไต คั่งเลือด เส้นเลือดเลี้ยงหัวใจแข็งและตีบประมาณ ๖๐-๗๐ เปอร์เซ็นต์ ฯลฯ ทั้งนี้ไม่ปรากฏว่าโลหิตที่คั่งนั้นมีปริมาณเท่าใด และในอวัยวะอื่นๆ มีโลหิตเหลืออยู่หรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงไม่มีข้อเท็จจริงที่จะแสดงว่า ขณะเสียชีวิตผู้ตายมีโลหิตเหลืออยู่ในร่างกายไม่น้อยกว่า ๓.๘๔ ลิตร หรือ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ของปริมาณโลหิตทั้งหมดในร่างกาย เป็นอันฟังไม่ได้ว่าผู้ตายเสียชีวิตเพราะกล้ามเนื้อหัวใจวายเฉียบพลัน ข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านจึงไม่มีน้ำหนักให้เชื่อถือ ดังนี้ เห็นได้ว่าหลักวิชาการทางการแพทย์ ก็มิได้เพิ่มน้ำหนักแก่คำพยานของฝ่ายผู้คัดค้านแต่อย่างใดเลย

ส่วนพยานหลักฐานของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทที่นำสืบหักล้างคำพยานของผู้คัดค้าน ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความยืนยันว่า ในวันเกิดเหตุพยานกับผู้ตายช่วยกันตัดต้นไม้ที่ขึ้นรกด้านนอกอาคารบ้านพักอาศัย โดยผู้ตายใช้เชือกไนลอนเส้นโตเท่านิ้วมือผูกเอวไว้แล้วออกนอกห้องทางหน้าต่างชั้น ๓ ของอาคาร เมื่อผู้ตายตัดต้นไม้ไปสักระยะหนึ่ง ก็ก้าวเท้าพลาดเป็นเหตุให้พลัดตกจากกันสาดลงมาพร้อมกับไม้ที่ตัด และเชือกที่ผูกเอวก็ขาด ร่างผู้ตายตกลงมากระแทกกับหลังคาชั้น ๑ ซึ่งเป็นโครงเหล็ก ทำให้เกิดบาดแผล และมีโลหิตออกมาก สภาพผู้ตายคว่ำหน้า ตอนแรกยังเคลื่อนไหวขยับศีรษะเหมือนกับจะขอความช่วยเหลือ แต่ช่วยเหลือลำบากเพราะต้องงัดหน้าต่างชั้นลอยออกไปช่วยซึ่งเสียเวลามากถึง ๓๐ นาที จึงช่วยไม่ทันและถึงแก่ความตายเพราะโลหิตออกมาก ได้ถ่ายภาพแสดงสภาพที่เกิดเหตุพร้อมทั้งโลหิตที่ติดอยู่กระเบื้องหลังคาที่แตก โลหิตที่ไหลลงไปนองพื้นบริเวณชั้นล่างไว้ คำพยานดังกล่าวนี้มีลักษณะตรงไปตรงมา และเป็นถ้อยคำของผู้เห็นเหตุการณ์โดยใกล้ชิดในขณะเกิดเหตุ มีเอกสารหลักฐานประกอบจากรายงานการตรวจศพ ภาพถ่ายโลหิตผู้ตายที่ปรากฏในหลายๆ ที่ และภาพถ่ายสภาพที่เกิดเหตุ เหล่านี้ล้วนสอดคล้องกับถ้อยคำของพยาน จึงสมเหตุผลและมีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของฝ่ายผู้คัดค้าน จึงฟังได้ว่าผู้ตายพลัดตกจากที่สูงลงมากระแทกของแข็งเป็นเหตุให้เสียชีวิต ซึ่งเป็นเหตุการณ์เฉียบพลัน จึงเป็นอุบัติเหตุตามคำนิยามที่กำหนดไว้ในสัญญาเพิ่มเติมคุ้มครองอุบัติเหตุที่ผู้ตายทำไว้กับผู้คัดค้าน สรุปแล้วการตายของผู้เสียชีวิตรายนี้เป็นผลมาจากอุบัติเหตุโดยตรง มิได้มีเหตุอื่นร่วมด้วยแต่อย่างใด

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดหรือไม่ เพียงใด นั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นาย ส. ผู้เอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้านเสียชีวิตจากอุบัติเหตุดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ ผู้คัดค้านจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้รับประโยชน์เป็นเงิน ๒,๖๐๒,๕๓๖ บาท และโดยที่ผู้คัดค้านได้ปฏิเสธความรับผิดเป็นผลให้จ่ายค่าสินไหมทดแทนล่าช้า ผู้คัดค้านจึงต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๒ ต่อปี จากยอดเงินค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว นับแต่วันที่ผู้คัดค้านมีหนังสือแจ้งปฏิเสธการจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามข้อกำหนดในกรมธรรม์ประกันชีวิต

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนในส่วนการคุ้มครองอุบัติเหตุเป็นเงิน ๒,๖๐๒,๕๓๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๒ ต่อปี ของยอดเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ผู้คัดค้านแจ้งปฏิเสธการชดใช้เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสวิน อักขรายุธ ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ
นายสุชาติ สุขสุมิตร อนุญาโตตุลาการ
นายกฤษฎา ดิษบรรจง อนุญาโตตุลาการ

<u>หมายเหตุ</u>

อัตราดอกเบี้ยผิดนัดตามสัญญาประกันชีวิต ก่อนมีการแก้ไขเพิ่มเติมเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยในปี ๒๕๕๘ นั้น กำหนดให้บริษัทประกันชีวิตรับผิดดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๒ ต่อปี นับแต่วันผิดนัด

ต่อมาในปี ๒๕๕๙ มีประกาศคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยเรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการชดใช้เงินตามสัญญาประกันชีวิตของบริษัทประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๕๙ กำหนดว่า “..... ในกรณีที่บริษัทพิจารณาและชดใช้เงินตามสัญญาประกันชีวิต ล่าช้ากว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ หรือล่าช้ากว่าระยะเวลาที่ขยายออกไป ให้บริษัทรับผิดชอบดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละสิบห้าต่อปี....”

๒. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๘๘/๒๕๕๕
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๑๐๙/๒๕๕๔
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๖๕
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ในเวลาทำสัญญาประกันชีวิต ผู้เสนอข้อพิพาทละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงเกี่ยวกับสุขภาพที่เจ็บป่วยด้วยอาการโลหิตจางหรือมีความผิดปกติเกี่ยวกับเต้านมมาก่อนทำประกันภัย อันเป็นเท็จประการใดหรือไม่
๒. การที่ผู้คัดค้านบอกเลิกสัญญาประกันชีวิตเช่นนั้น สมบูรณ์ตามกฎหมายแล้วหรือไม่ เพียงใด
๓. ค่าเสียหายมีเพียงใด และเป็นค่าเสียหายที่ผู้คัดค้านรับผิดหรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๓ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำขอเอาประกันภัยกับผู้คัดค้าน โดยระบุในคำขอเอาประกันภัยว่า มีสุขภาพทางร่างกายและจิตใจสมบูรณ์ดี และในระหว่างสองปีที่แล้วไม่เคยให้แพทย์ตรวจ หรือเข้าสถานพยาบาลรักษาตัว ตรวจโลหิต ความดันโลหิต ตรวจหัวใจ หรือตรวจอย่างอื่น ต่อมาวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ผู้คัดค้านได้ออกกรมธรรม์ประกันชีวิตให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท หลังจากทำประกันแล้ว วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลด้วยสาเหตุมีภาวะโลหิตจางและริดสีดวงทวาร และใช้สิทธิเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๖๘,๓๓๗ บาท แต่ผู้คัดค้านได้ตรวจสอบพบว่า ก่อนทำประกันชีวิตผู้เสนอข้อพิพาทได้เคยเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลนี้หลายครั้งและมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ ผู้คัดค้านได้บอกล้างสัญญาประกันชีวิตและคืนเบี้ยประกันภัยให้ผู้เสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ ในเวลาทำสัญญาประกันชีวิต ผู้เสนอข้อพิพาทได้ละเว้นไม่เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับสุขภาพที่เจ็บป่วยด้วยอาการโลหิตจางหรือมีความผิดปกติเกี่ยวกับเต้านมมาก่อนทำประกันอันเป็นเท็จประการใดหรือไม่ นั้น

ผู้คัดค้านนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้กรอกคำขอเอาประกันภัยว่า

๑. ขณะนี้ท่านมีสุขภาพร่างกายและจิตใจสมบูรณ์ดีหรือไม่ กรอกว่า “สมบูรณ์ดี”

๒. ในระหว่าง ๒ ปีที่แล้ว ท่านเคยไปให้แพทย์ตรวจ หรือเข้าสถานพยาบาลทำการรักษาตัว ตรวจโลหิต ความดันโลหิต ....ฯ หรือตรวจอย่างอื่น กรอกว่า “ไม่เคย”

ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำสืบโต้แย้งโดยผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความว่า ได้แถลงข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับสุขภาพทั้งหมดให้นาง น. ตัวแทนของผู้คัดค้านโดยไม่ได้ปกปิดหรือปิดบัง ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทลงชื่อในแบบคำขอเอาประกันภัย ส่วนข้อความรายละเอียดตัวแทนจะไปลงให้ทีหลัง และในวันรับกรมธรรม์ประกันภัยได้ตรวจพบว่าข้อความที่ลงไว้ไม่ตรงกับที่เคยให้ไว้ ได้ทักท้วงกับนาง น. ก็ได้รับคำตอบว่า รูปแบบสัญญาของบริษัทเป็นแบบนี้ทั้งนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทเชื่อถือในคำพูดดังกล่าว แต่ผู้เสนอข้อพิพาทได้เบิกความตอบคำถามค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้แถลงข้อมูลตรวจสุขภาพทั้งหมด รวมทั้งประวัติการตรวจถุงน้ำที่เต้านม โดยมีการทำเครื่องหมาย “ถูก” ลงในคำขอเอาประกันภัย เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความปากเดียวลอยๆ และกลับไปกลับมา ไม่มีน้ำหนักรับฟังว่าได้กรอกแจ้งรายละเอียดของสุขภาพลงในใบคำขอเอาประกันภัย ส่วนข้ออ้างว่าได้แจ้งเรื่องสุขภาพทั้งหมดให้ตัวแทนของผู้คัดค้านทราบแล้ว เห็นว่า ตัวแทนในการขายประกันภัยมีหน้าที่เพียงชักชวนให้ผู้อื่นมาทำสัญญาประกันชีวิตกับบริษัทเท่านั้น มิใช่ตัวแทนในการทำประกันชีวิต การที่ตัวแทนในการขายประกันภัยจะได้รู้ถึงข้อความจริงที่ผู้เอาประกันชีวิตไม่เปิดเผยก็หาอาจยกเป็นข้อยันบริษัทได้ไม่ ผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถยกข้ออ้างว่าได้เคยแจ้งข้อมูลการตรวจสุขภาพทั้งหมดให้นาง จ. ตัวแทนของผู้คัดค้านทราบ และถือว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้แจ้งข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพของผู้เสนอข้อพิพาท ผู้คัดค้านนำสืบโดยมีนางสาว ป. ผู้จัดการอาวุโสของผู้คัดค้านเบิกความประกอบใบประวัติผู้ป่วย และบันทึกการตรวจของแพทย์ที่ตรวจรักษาผู้เสนอข้อพิพาทว่า ก่อนทำสัญญาประกันชีวิตผู้เสนอข้อพิพาทเคยเข้าตรวจรักษาที่โรงพยาบาลหลายครั้ง คือ วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แพทย์ตรวจพบซีสต์ที่เต้านมขวา วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ แพทย์ตรวจพบ Anemia วินิจฉัยว่าเป็นโรคโลหิตจาง แพทย์แนะนำให้ผู้เสนอข้อพิพาทรับเลือด วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ตรวจพบ fibrocystic ถุงน้ำที่เต้านมขวา วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๑ ตรวจอัลตราซาวด์พบว่า เต้านมขวามีซีสต์ หลังจากทำประกันชีวิตแล้ว เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เข้ารับการตรวจรักษาที่โรงพยาบาลด้วยสาเหตุมีภาวะโลหิตจางและริดสีดวงทวาร และใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชำระเงินค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๖๘,๓๓๗ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ก่อนทำประกันชีวิต

มีสุขภาพทางร่างกายและจิตใจดี เต้านมด้านขวาแพทย์พบถุงน้ำไม่อันตราย โรคโลหิตจางเกิดจากริดสีดวงแตกและไม่ใช่เป็นโรค แต่เป็นอาการที่เกิดต่อเนื่องมาจากการขาดธาตุเหล็กเพราะเสียโลหิตมากเกินกำหนด เห็นว่า พยานหลักฐานของผู้คัดค้านมีน้ำหนักรับฟังข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ก่อนทำสัญญาประกันชีวิตผู้เสนอข้อพิพาทมีปัญหาเรื่องสุขภาพไม่แข็งแรง ในระหว่าง ๒ ปี เคยให้แพทย์ตรวจรักษาตัว ตรวจโลหิต หรือตรวจอย่างอื่นด้วยโรคโลหิตจางและพบก้อนเนื้อนี้ที่เต้านมขวา และเป็นสาระสำคัญในการรับประกันชีวิตเมื่อผู้เสนอข้อพิพาทได้กรอกข้อความในคำขอเอาประกันภัยว่า สมบูรณ์ดี และ “ไม่เคย” โดยไม่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการเป็นโรคและการเข้ารับรักษาตัวให้ผู้คัดค้านทราบเป็นการที่ผู้เสนอข้อพิพาทรู้อยู่แล้ว แต่ได้ละเว้นไม่เปิดเผยความจริงเกี่ยวกับสุขภาพที่ไม่สมบูรณ์ เจ็บป่วยด้วยโรคโลหิตจาง และมีความผิดปกติเกี่ยวกับเต้านมมาก่อนทำประกันภัยอันเป็นความเท็จ หรือจูงใจให้ผู้คัดค้านอาจเรียกเบี้ยประกันภัยเพิ่มหรือทำสัญญาประกันโดยยกเว้นโรคได้ สัญญาประกันชีวิตของผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่สมบูรณ์ ตกเป็นโมฆียะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ การที่ผู้คัดค้านบอกเลิกสัญญาประกันชีวิตนั้น สมบูรณ์ตามกฎหมายหรือไม่ เมื่อผู้เสนอข้อพิพาททำสัญญาประกันชีวิตกับผู้คัดค้านแล้ว ต่อมาวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้เสนอข้อพิพาทได้มาเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล ผู้คัดค้านได้ตรวจสอบและทราบประวัติการตรวจรักษาสุขภาพของผู้เสนอข้อพิพาทจากโรงพยาบาลวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ผู้คัดค้านได้มีหนังสือบอกล้างสัญญาประกันชีวิตไปยังผู้เสนอข้อพิพาทในวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ และผู้เสนอข้อพิพาทได้รับหนังสือบอกเลิกสัญญาประกันชีวิตในวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ อันเป็นเวลาภายในกำหนด ๑ เดือน นับแต่วันที่ผู้คัดค้านทราบมูลอันจะบอกล้างได้ การบอกล้างสัญญาประกันชีวิตจึงสมบูรณ์ถูกต้องตามกฎหมาย

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๓ ค่าเสียหายมีเพียงใดและเป็นค่าเสียหายที่ผู้คัดค้านต้องรับผิดหรือไม่เพียงใด นั้น เมื่อผู้คัดค้านได้บอกเลิกสัญญาประกันชีวิตกับผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว สัญญาประกันชีวิตดังกล่าวตกเป็นโมฆะ ปัญหาเรื่องค่าเสียหายจึงไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่เป็นประโยชน์แก่ข้อพิพาท และผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท จึงวินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายมงคล สระฏัน

๓. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๓๔/๒๕๕๗

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๐/๒๕๕๗

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๑๗๖ และมาตรา ๘๖๕ วรรคสอง

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. สัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทเป็นโมฆียะหรือไม่ หากเป็นโมฆียะ ได้ถูกบอกล้างโดยชอบแล้วหรือไม่

๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า นาย ส. ได้ยื่นคำขอเอาประกันชีวิตเสนอต่อผู้คัดค้านผ่านธนาคาร ก. วงเงินเอาประกันภัย ๑๖๖,๖๖๗ บาท ระบุให้ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองซึ่งเป็นบุตรเป็นผู้รับประโยชน์ ต่อมาวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๖ (๕ เดือนหลังทำประกันชีวิต) นาย ส. ได้เสียชีวิตลงเนื่องจากติดเชื้อในกระแสเลือดอย่างรุนแรง ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองในฐานะผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามวงเงินเอาประกันภัย พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่ผู้คัดค้านปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธโดยอ้างว่าผู้เอาประกันภัยมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ มีประวัติการรักษาเกี่ยวกับโรคตับแข็ง และมีเลือดออกทางเดินอาหารมาก่อนทำสัญญาประกันชีวิต อันเป็นสาระสำคัญต่อการพิจารณารับประกันภัย แต่ผู้คัดค้านไม่ได้รับทราบข้อมูลในคำขอเอาประกันชีวิต ซึ่งหากผู้คัดค้านได้ทราบก็จะไม่เข้าทำสัญญาประกันชีวิตกับผู้เอาประกันภัย และเห็นว่าสัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์ประกันภัยนี้เป็นโมฆียะ จึงได้บอกล้างสัญญา และไม่จ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสอง ทั้งได้คืนค่าเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองแล้ว

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ ที่ว่า สัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทเป็นโมฆียะหรือไม่ หากเป็นโมฆียะ ได้ถูกบอกล้างโดยชอบแล้วหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ถ้อยคำของพยานฝ่ายผู้คัดค้านประกอบเวชระเบียน สมเหตุผลและมีน้ำหนักฟังได้ว่าภายในเวลา ๕ ปีก่อนขอเข้าทำสัญญาประกันชีวิต นาย ส. เคยมีอาการป่วย อาเจียนเป็นเลือด

ถ่ายเป็นสีดำ และเป็นโรคตับแข็ง เคยไปพบแพทย์เพื่อตรวจรักษาโดยมีการ X-ray ที่โรงพยาบาลมาแล้ว แต่เมื่อจะขอเข้าทำสัญญาประกันชีวิตกับผู้คัดค้าน ซึ่งรู้อยู่แล้วว่าจะต้องตอบคำถามในใบคำขอเอาประกันด้วยความจริง กลับตอบด้วยข้อความเท็จว่าไม่เคยมีอาการป่วย ไม่เคยอาเจียนเป็นเลือด ไม่เคยถ่ายเป็นสีดำ ไม่เคยเป็นโรคตับ และไม่เคยไปรับการตรวจรักษาจากแพทย์ที่โรงพยาบาลแต่อย่างใด ซึ่งเป็นการตอบคำถามในคำขอเอาประกันภัยด้วยข้อความอันเป็นเท็จ ซึ่งข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าว ผู้คัดค้านถือว่ามีความสำคัญถึงขนาดถ้าได้ทราบเสียตั้งแต่ตอนที่นาย ส. มาขอเอาประกันภัยผู้คัดค้านก็จะไม่เข้าทำสัญญาด้วย

แม้ในคำขอเอาประกันภัย นาย ส. จะได้ยินยอมให้แพทย์หรือสถานพยาบาลที่มีประวัติสุขภาพของนาย ส. ให้ข้อเท็จจริงแก่ผู้คัดค้านได้ แต่การที่ผู้คัดค้านจะตรวจสอบเกี่ยวกับประวัติสุขภาพ หรือประวัติการรักษาพยาบาลของ นาย ส. ก็ไม่อาจกระทำได้โดยสะดวก เพราะนาย ส. ได้ปกปิดข้อความจริงเกี่ยวกับสถานพยาบาลที่เคยเข้าไปรับการรักษาตัวไว้ตั้งแต่ชั้นแรกที่ขอเอาประกันภัยแล้ว การที่ผู้คัดค้านเพิ่งได้รับสำเนาเวชระเบียนแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติสุขภาพหรือการรักษาพยาบาลของนาย ส. ผู้ตาย เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ จึงไม่ผิดปกติหรือเป็นพิรุธ และไม่มีเหตุผลอย่างใดที่จะให้ฟังว่าผู้คัดค้านได้ทราบข้อเท็จจริงดังกล่าวก่อนวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ สัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทเป็นโมฆียะ และการที่ผู้คัดค้านได้บอกล้างสัญญาเมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ โดยหนังสือแจ้งบอกล้างไปถึงผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๖ นั้น ก็ชอบด้วยกฎหมายแล้ว และมีผลให้สัญญาประกันชีวิตรายนี้ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๗๖ ประกอบมาตรา ๘๖๕ วรรคสอง ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิด

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ: นายสวิน อักขรายุธ

๔. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๗๒/๒๕๕๗

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๖๙/๒๕๕๖

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๖๕

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ตาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเพราะอุบัติเหตุหรือไม่ และได้รับบาดเจ็บมาก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาทหรือไม่

๒. ผู้เสนอข้อพิพาทปกปิดข้อความจริงที่ผู้เอาประกันภัยจะต้องเปิดเผยให้ผู้รับประกันภัยทราบอันเป็นเหตุให้สัญญาประกันภัยพิพาทเป็นโมฆียะหรือไม่ ถ้าเป็นโมฆียะได้มีการบอกล้างโดยชอบแล้วหรือไม่

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้ซื้อประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคลกับผู้คัดค้าน ระยะเวลาประกันภัย ๑ ปี คุ้มครองการเสียชีวิต สูญเสียอวัยวะ สายตา หรือทุพพลภาพถาวรสิ้นเชิง จำนวนเงินเอาประกันภัย ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และได้ซื้อความคุ้มครองการรักษาพยาบาลต่ออุบัติเหตุแต่ละครั้ง เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บที่ตาข้างซ้ายและใบหน้าใกล้ตาซ้ายรวม ๓ ครั้ง ครั้งแรกถูกเกล็ดโซดาไฟเข้าตาซ้าย ครั้งที่ ๒ ถูกกิ่งไม้กระทบที่ตาซ้าย ครั้งที่ ๓ เดินชนขื่อหลังคาเล้าเป็ดที่ขมับซ้ายใกล้ตาซ้าย เป็นผลให้ตาข้างซ้ายบอดและแพทย์ได้ผ่าตัดเอาลูกตาซ้ายออก ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้เงินตามสัญญาประกันอุบัติเหตุดังกล่าว ผู้คัดค้านปฏิเสธการชดใช้ โดยอ้างว่าผู้เสนอข้อพิพาทปกปิดเรื่องการทำประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคลกับบริษัทอื่นจำนวน ๓ บริษัท ทำให้กรมธรรม์ประกันภัยเป็นโมฆียะและบอกล้างนิติกรรมนี้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ในประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ ปัญหาแรกมีว่า ตาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บเพราะอุบัติเหตุหรือไม่ และได้รับบาดเจ็บมาก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาทหรือไม่ ได้ความว่า เรื่องตาบอดผู้คัดค้านไม่ปฏิเสธ ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความว่า สาเหตุที่ทำให้ตาข้างซ้ายบอดเกิดจากอุบัติเหตุ ๓ ครั้ง ครั้งแรกถูกเกล็ดโซดาไฟกระเด็นเข้าตาขณะฉีกถุงบรรจุ ครั้งที่ ๒ ลื่นล้มเสียหลักในสวนหลังบ้านเป็นเหตุให้กิ่งไม้บนพื้นดินทิ่มถูกตาซ้ายที่บาดเจ็บ ครั้งที่ ๓ เกิดเหตุอีกเนื่องจากตาข้างซ้ายถูกปิดทำให้ประสิทธิภาพการกะระยะห่างลดลง เป็นเหตุให้เดินไปกระทบขื่อหลังคาเล้าเป็ดที่ขมับซ้ายใกล้บาดแผลเดิม แพทย์ผ่าตัดเอาลูกตาซ้ายออก รายงานแพทย์ที่ระบุว่าทำการรักษาตาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาท

เพราะสาเหตุเนื่องมาจากสารเคมีโซดาไฟ เรื่องอุบัติเหตุหลายครั้งที่ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความมา เป็นเรื่องราวมีเหตุผลต่อเนื่อง และมีหลักฐานทางการแพทย์สนับสนุน น่ารับฟัง

ที่ผู้คัดค้านต่อสู้ว่า การบาดเจ็บของตาข้างซ้ายน่าจะเป็นการจงใจทำตนเองด้วยการนำผงโซดาไฟหยอดเข้าตาซ้ายและเอาไม้ทิ่มเข้าไปที่ลูกตาซ้าย เพราะต้องการรับเงินเอาประกันภัย เนื่องจากผู้เสนอข้อพิพาทมีหนี้สินมากจนถูกฟ้องทางแพ่งที่ศาล ทั้งอ้างเหตุการณ์ที่ศาลเคยรับฟังว่าผู้เอาประกันภัยยอมตัดนิ้วมือเพื่อขอรับเงินประกันภัยด้วย

เห็นว่า ข้ออ้างของผู้คัดค้านเรื่องการตัดนิ้วมือเพื่อหวังผลรับเงินประกันภัย ถ้าเป็นจริงก็จะนำมาเปรียบกับการกระทำให้ตาตัวเองบอดไม่ได้ เพราะความรุนแรงที่ร่างกายได้รับกับผลที่ผู้กระทำต้องประสบในการดำรงชีวิต จากการกระทำสองอย่างนี้ต่างกันมาก และการนำสืบของผู้คัดค้านก็เป็นเพียงข้อคิดคำนึง ไม่มีหลักฐานว่าเป็นเรื่องจริง ตาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทบาดเจ็บเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันจากปัจจัยภายนอกร่างกาย และทำให้เกิดผลที่ผู้เอาประกันภัยมิได้มีเจตนาหรือมุ่งหวัง กรณีเป็นอุบัติเหตุ มิใช่ทำตนเอง

ปัญหาต่อไปมีว่า การบาดเจ็บดังกล่าวเกิดขึ้นก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาทหรือไม่ การรักษาที่โรงพยาบาลทั้งสามครั้ง ล้วนเป็นเวลาหลังสิ้นปี พ.ศ. ๒๕๕๕ แต่ทางนำสืบของผู้คัดค้านปรากฏว่า ประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคลพิพาททำกันในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ วันทำสัญญาประกันภัยกับวันออกกรมธรรม์ คือ วันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ แต่ความเจ็บป่วยเพิ่งเริ่มเมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๖ เมื่อคำขอเอาประกันภัยยื่นก่อนวันเจ็บป่วยและสัญญาประกันภัยทำก่อนวันเจ็บป่วยเช่นนี้ จะให้ฟังว่าความเจ็บป่วยมีมาก่อนการทำประกันภัยพิพาทได้อย่างไร ที่ผู้คัดค้านนำสืบว่า น่าสงสัยว่าตาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทจะมีปัญหามาก่อนการเอาประกันภัยพิพาทและมิใช่เกิดจากอุบัติเหตุ ผู้คัดค้านจึงตรวจสอบประวัติคนไข้พบข้อความในประวัติของผู้เสนอข้อพิพาทที่แพทย์โรงพยาบาล ที่บันทึกไว้ ๒ แห่ง คือ บันทึกไว้เมื่อวันแรกรับคือวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ หากนับย้อนหลังไป ๑ ปี จะเป็นเวลาก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาท แสดงว่าตาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทมีปัญหามาก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาทนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความว่า ที่แพทย์บันทึกว่าเคยถูกโซดาไฟมา ๑ ปีแล้ว คิดว่าแพทย์เข้าใจผิดเพราะได้บอกว่าโดนโซดาไฟตอนปีใหม่ และแพทย์ผู้รักษาก็ได้แก้ไขแล้วโดยขีดฆ่าคำว่า ๑ ปีออก แล้วเขียนใหม่เป็น ๓/๑/๕๖ ลงไว้แทน ได้ตรวจเอกสารแล้ว มีการแก้ไขเช่นนั้นจริง และมีลายเซ็นผู้แก้กำกับไว้ด้วย ข้ออ้างของผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น จึงรับฟังว่าการบาดเจ็บดังกล่าวเกิดขึ้นภายหลังการทำสัญญาประกันภัยพิพาท

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ เรื่องปกปิดข้อความจริงโดยผู้คัดค้านกล่าวอ้างว่า ก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาทผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำสัญญาประกันภัยอุบัติเหตุกับบริษัทอื่นอยู่ก่อนแล้ว ๒ บริษัท แต่ละเว้นเสียไม่เปิดเผยให้ผู้คัดค้านทราบ ข้อความจริงดังกล่าวเป็นสาระสำคัญถ้าผู้คัดค้านทราบย่อมบอกปัดไม่ยอมรับประกันภัยฉบับนี้เป็นอันขาดนั้น ได้ความว่า

ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำขอเอาประกันภัยต่อผู้คัดค้าน เอกสารนี้เป็นแบบพิมพ์ มีข้อความระบุว่า ท่านมีหรือได้ขอเอาประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล ฯลฯ ไว้กับบริษัทหรือกับบริษัทอื่นหรือไม่ เมื่อตรวจดูแล้วเอกสารฉบับนี้ เขียนคำตอบไว้ว่า “ไม่มี” แต่ในคำเสนอข้อพิพาทกล่าวไว้ชัดว่าทำหลักประกันให้ครอบครัว โดยซื้อประกันภัยอุบัติเหตุไว้กับผู้รับประกันภัย ๔ บริษัท ดังนั้น การตอบเรื่องนี้ ใบคำขอดังกล่าวจึงเป็นกรณีผู้เอาประกันภัยรู้อยู่แล้วแต่แถลงข้อความอันเป็นเท็จ และฟังได้ว่าเป็นการปกปิดข้อความจริงในข้อสาระสำคัญที่ผู้เสนอข้อพิพาทปฏิเสธโดยอ้างว่าการแสดงข้อเท็จจริงนั้น นาง พ. ตัวแทนขายประกันภัยของผู้คัดค้านเป็นคนทำ แม้จะเป็นเช่นนั้นแต่เมื่อมีการมอบหมายกันไปแล้ว และมีข้อความบรรทัดสุดท้ายของคำขอเน้นไว้ว่า “ข้าพเจ้าขอรับรองว่าคำแถลงตามรายการข้างบนเป็นความจริงและให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาประกันภัย” ดังนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทจะปฏิเสธความเรื่องนี้ไม่ได้ แต่การกล่าวเท็จในข้อนี้จะทำให้สัญญาประกันภัยเป็นโมฆียะก็ต่อเมื่อการกล่าวเท็จหรือการปกปิดข้อเท็จจริงเช่นว่านั้นถึงขนาดที่หากไม่มีการปกปิด ผู้คัดค้านก็จะไม่ตกลงทำสัญญาประกันภัยด้วย ซึ่งกรณีต้องอยู่ในเงื่อนไขที่ว่า “ซึ่งถ้าบริษัททราบข้อความจริงนั้น อาจจะได้จูงใจให้บริษัทเรียกเบี้ยประกันสูงขึ้นหรือบอกปัดไม่ยอมทำสัญญาประกันภัย” แต่การมีผู้รับประกันภัยหลายบริษัทในคราวเดียวกันเช่นกรณีในข้อพิพาทนี้น่าจะเป็นคุณแก่ผู้คัดค้านเสียมากกว่า คืออาจจะทำให้ผู้คัดค้านมีภาระการคุ้มครองน้อยลง จึงวินิจฉัยว่าสัญญาประกันภัยพิพาทไม่เป็นโมฆียะ เมื่อสัญญาไม่เป็นโมฆียะแล้ว การบอกล้างจะได้กระทำภายในกำหนดหรือไม่ ไม่จำต้องวินิจฉัย

จากการวินิจฉัยเป็นผลให้ผู้คัดค้านต้องให้ความคุ้มครองการชำระค่ารักษาพยาบาลที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายให้โรงพยาบาลไปแล้ว ๕๘,๕๖๑ บาท และต้องให้การคุ้มครองความสูญเสียสำหรับสายตาหนึ่งข้าง คือ ๖๐ % ของจำนวนเงินเอาประกันภัยคิดเป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓,๐๕๘,๕๖๑ บาท และต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามกรมธรรม์ประกันภัยพิพาทนับแต่วันถัดจากวันที่ผู้คัดค้านมีหนังสือบอกล้างสัญญาประกันภัยที่ไม่มีผลบังคับจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายถวิล ตรีเพชร **ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ**
นายสุชาติ สุขสุมิตร **อนุญาโตตุลาการ**
นายพิศาล พิริยะสถิต **อนุญาโตตุลาการ**

๕. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๔๘/๒๕๕๘

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๒๓๓/๒๕๕๗

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๖ และมาตรา ๘๖๕

ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหรือไม่

๒. ผู้เสนอข้อพิพาทปกปิดข้อเท็จจริง หรือแถลงข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการเป็นโรคไตต่อผู้คัดค้านในเวลาทำสัญญาประกันชีวิตหรือไม่

๓. ผู้คัดค้านจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เดิมผู้เสนอข้อพิพาทได้เอาประกันชีวิตไว้กับผู้คัดค้านจำนวน ๓ กรมธรรม์ ซึ่งยังมีผลคุ้มครองอยู่ทุกกรมธรรม์ ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทยื่นใบคำขอเอาประกันชีวิตกับผู้คัดค้าน ซึ่งในใบคำขอเอาประกันชีวิตกำหนดให้ผู้เสนอข้อพิพาทตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เสนอข้อพิพาท และรายละเอียดของการเอาประกันภัยที่มีคำถามว่า “ท่านเคยได้รับการวินิจฉัยหรือรับการรักษา หรือตั้งข้อสังเกตโดยแพทย์ว่าป่วยเป็นโรคตามรายการท้ายคำถามนี้หรือไม่ ซึ่งรวมถึงโรคไต โรคเก๊าท์ และโรคเบาหวาน โดยผู้เสนอข้อพิพาทได้กาเครื่องหมาย √ ในช่อง “ไม่เคย” ทุกโรค และได้ลงชื่อในใบคำขอเอาประกันชีวิตดังกล่าว ผู้คัดค้านได้รับประกันชีวิตและออกกรมธรรม์ประกันชีวิตให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้าพักรักษาตัวด้วยโรคไส้เลื่อนที่โรงพยาบาล ร. หลังการรักษาผู้เสนอข้อพิพาทได้ให้โรงพยาบาล ร. เรียกร้องค่ารักษาพยาบาลจากผู้คัดค้านตามกรมธรรม์ประกันชีวิตทั้ง ๔ ฉบับ เป็นจำนวนเงินรวม ๙๓,๕๗๖ บาท ผู้คัดค้านจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลตามกรมธรรม์รวม ๓ ฉบับ ให้ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๔๒,๙๐๐ บาท แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธไม่ยอมจ่ายค่ารักษาพยาบาลที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะได้รับตามกรมธรรม์ฉบับที่พิพาทจำนวน ๑๔,๒๑๖ บาท และได้ทำหนังสือบอกล้างโมฆียกรรมกรมธรรม์พิพาท อ้างเหตุจากการตรวจสอบพบว่าสุขภาพของผู้เสนอข้อพิพาทไม่อยู่ในเกณฑ์รับประกันภัยของผู้คัดค้าน เนื่องจากผู้เสนอข้อพิพาทมีสุขภาพไม่สมบูรณ์และป่วยเป็นโรคไตมาก่อนทำสัญญาประกันชีวิต และไม่ได้เปิดเผยความจริงให้ผู้คัดค้านทราบอันเป็นสาระสำคัญต่อการพิจารณารับประกันภัย ซึ่งหากผู้คัดค้านทราบจะไม่เข้าทำสัญญาประกันชีวิต ผู้เสนอข้อพิพาท

ได้ไปร้องเรียนขอความเป็นธรรมที่สำนักงาน คปภ. แล้วนำข้อพิพาทไปฟ้องผู้คัดค้านต่อศาล ผู้คัดค้านได้ให้การต่อสู้คดี แต่ในวันที่ศาลนัดไกล่เกลี่ยผู้เสนอข้อพิพาทได้ขอถอนฟ้องคดีจากศาล ผู้คัดค้านได้คัดค้านการถอนฟ้อง แต่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้เสนอข้อพิพาทถอนฟ้อง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้มายื่นหนังสือเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อแรกที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิโดยไม่สุจริตหรือไม่ นั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖ บัญญัติไว้ว่า “ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บุคคลทุกคนกระทำการโดยสุจริต” เป็นข้อสันนิษฐานที่เป็นคุณต่อผู้เสนอข้อพิพาท เมื่อผู้คัดค้านกล่าวอ้าง ผู้คัดค้านจึงมีหน้าที่นำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าว ผู้คัดค้านนำสืบแต่เพียงว่าผู้เสนอข้อพิพาทไปฟ้องผู้คัดค้านต่อศาล เมื่อผู้คัดค้านให้การต่อสู้คดี ผู้เสนอข้อพิพาทกลับถอนฟ้องคดีจากศาล การถอนฟ้องจากศาลทำให้ผู้คัดค้านเสียเปรียบ เพราะผู้เสนอข้อพิพาทได้ทราบแนวทางการต่อสู้ของผู้คัดค้านจากคำให้การและเห็นเอกสารหลักฐานต่างๆ ของผู้คัดค้านทั้งหมดแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำไปปรับปรุงแก้ไขคำเสนอข้อพิพาท

เห็นว่า ข้อพิพาทระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทและผู้คัดค้านนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธินำไปยื่นฟ้องผู้คัดค้านต่อศาลเป็นคดีแพ่ง หรือจะยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่อสำนักงาน คปภ. ตามที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยพิพาท กรณีนี้ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นฟ้องผู้คัดค้านต่อศาล เมื่อศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษา ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิขอถอนฟ้องคดีจากศาลได้ และเมื่อศาลอนุญาตให้ถอนฟ้องแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทก็มีสิทธิที่จะนำข้อพิพาทมายื่นเป็นหนังสือเสนอข้อพิพาทต่อสำนักงาน คปภ. ตามสิทธิที่มีอยู่ได้ ไม่ทำให้ผู้คัดค้านเสียเปรียบ เพราะข้ออ้างที่เป็นหลักแห่งข้อหาในการฟ้องคดีต่อศาล และข้ออ้างในหนังสือเสนอข้อพิพาทก็เป็นเรื่องเดียวกัน มิได้ทำให้ผู้คัดค้านเสียเปรียบแต่อย่างใด ข้อนำสืบของผู้คัดค้านไม่อาจรับฟังหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายดังกล่าว ฟังไม่ได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิโดยไม่สุจริต

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทปกปิดข้อเท็จจริงหรือแถลงข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการเป็นโรคไตต่อผู้คัดค้านในเวลาทำสัญญาประกันชีวิตหรือไม่ นั้น เมื่อผู้คัดค้านปฏิเสธไม่จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลตามกรมธรรม์พิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ร. แพทย์ได้ออกใบรับรองแพทย์ให้ระบุว่าผู้เสนอข้อพิพาทไตเสื่อม

เล็กน้อยตามอายุ ยังไม่ได้เป็นโรคไต นอกจากนี้ผู้เสนอข้อพิพาทไปตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาล ก. อีก ผลการตรวจปรากฏว่าสุขภาพเป็นปกติและไม่เป็นโรคไต ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อสำนักงาน คปภ. เจ้าหน้าที่ของ คปภ. มีหนังสือสอบถามผู้อำนวยการโรงพยาบาล ร. เกี่ยวกับการรักษาโรคไตของผู้เสนอข้อพิพาท แพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคไตมีหนังสือตอบกลับมาแจ้งว่า การทำงานของไตของผู้เสนอข้อพิพาทน้อยกว่าปกติเล็กน้อยและคงที่มาตลอด ๑๐ ปี ยังไม่ได้เป็นโรคไตเรื้อรัง ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปตรวจสุขภาพที่โรงพยาบาล ล. แพทย์ระบุว่าการทำงานของไตเป็นปกติเมื่อเทียบกับอายุ (ไม่เป็นโรคไตเรื้อรัง CKD) และค่าการทำงานของไตเป็นไปตามอายุ

เห็นว่า สัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์เกิดขึ้นเมื่อผู้คัดค้านรับคำเสนอของผู้เสนอข้อพิพาท และตกลงรับประกันชีวิตผู้เสนอข้อพิพาท แต่ใบรับรองแพทย์และรายงานผลการตรวจสุขภาพผู้เสนอข้อพิพาททุกฉบับข้างต้น เป็นการตรวจสุขภาพหลังจากผู้คัดค้านปฏิเสธไม่จ่ายค่ารักษาพยาบาลและบอกล้างโมฆียกรรม ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้อ้างแพทย์ผู้ตรวจสุขภาพดังกล่าวมาเป็นพยานเพื่อให้ผู้คัดค้านมีโอกาสถามค้านเพื่อให้มีการกระจายข้อเท็จจริง ในขณะที่ผู้คัดค้านได้อ้างแพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคไตของโรงพยาบาล ร. ซึ่งเป็นผู้ตรวจรักษาโรคไตให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท และเป็นผู้ออกใบรับรองแพทย์ดังกล่าวเป็นพยานให้ถ้อยคำว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปพบพยานและบอกว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับการผ่าตัดแล้วเบิกค่ารักษาพยาบาลจากผู้คัดค้านไม่ได้ จึงขอให้พยานทำหนังสือถึงสำนักงาน คปภ. ว่าผู้เสนอข้อพิพาทมิได้เป็นโรคไตเรื้อรัง พยานจึงออกเอกสารให้ เพราะเห็นใจผู้เสนอข้อพิพาทที่เบิกค่ารักษาพยาบาลตามสัญญาประกันชีวิตไม่ได้ นอกจากนี้ยังได้ให้ถ้อยคำประกอบเวชระเบียนผู้ป่วยของผู้เสนอข้อพิพาทสรุปได้ว่า ตั้งแต่ปี ๒๕๔๗ ถึง ๒๕๕๖ ผู้เสนอข้อพิพาทป่วยเป็นโรคไตเรื้อรัง การทำงานของไตต่ำกว่าปกติ เห็นว่า นายแพทย์พยานผู้คัดค้านไม่มีเหตุโกรธเคืองกับคู่พิพาทฝ่ายใด มาให้ถ้อยคำต่ออนุญาโตตุลาการตามหมายเรียกพยาน โดยให้ถ้อยคำสอดคล้องกับเวชระเบียนของผู้เสนอข้อพิพาท เชื่อว่าได้ให้ถ้อยคำตามความจริง จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อยิ่งกว่าใบรับรองแพทย์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างเป็นพยานทุกฉบับ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทรู้ว่าตนป่วยเป็นโรคไตเรื้อรังมาก่อนและในเวลาทำสัญญาประกันชีวิต แต่ละเว้นไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงในข้อที่เป็นสาระสำคัญให้ผู้คัดค้านทราบ และลงชื่อในใบคำขอเอาประกันชีวิตดังกล่าว

ประเด็นข้อพิพาทข้อสุดท้ายที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนพร้อม

ดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ นั้น เห็นว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทรู้อยู่แล้วว่าตนเป็นโรคไต แต่ละเว้นเสียไม่เปิดเผยข้อความจริงอันเป็นสาระสำคัญดังกล่าวให้ผู้คัดค้านทราบ ย่อมทำให้สัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์พิพาทเป็นโมฆียะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๘๖๕ โดยผู้คัดค้านบอกล้างโมฆียะดังกล่าวภายใน ๑ เดือน นับแต่วันทราบมูลเหตุอันจะบอกล้าง และผู้เสนอข้อพิพาทได้รับหนังสือบอกล้างโมฆียะแล้ว สัญญาประกันชีวิตตามกรมธรรม์พิพาทจึงเป็นโมฆะ ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องจ่ายค่าทดแทนใดๆ ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายชลอ บุณยเนตร

๖. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๗๙/๒๕๖๑
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๔๓๖/๒๕๖๐
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๖๕ วรรคหนึ่ง
พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง
ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ ผู้คัดค้านได้ตกลงรับประกันชีวิตเด็กชาย อ. รวม ๒ กรมธรรม์ ต่อมาในเดือนมิถุนายน ๒๕๕๙ แพทย์ตรวจพบว่าเด็กชาย อ. เป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว (AXL) ชนิดเฉียบพลันและได้เข้ารักษาในโรงพยาบาลตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๕๙ เป็นต้นมา ผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันชีวิตสองกรมธรรม์จากผู้คัดค้าน แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธการจ่ายค่าสินไหมทดแทนอ้างว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงทั้งหมดในคำขอเอาประกันชีวิตเกี่ยวกับอาการป่วยของเด็กชาย อ. โดยแจ้งเพียงว่าเคยเป็นโรคมือเท้าปากแบบปกติทั่วไป ผู้คัดค้านจึงตกลงรับประกันชีวิตโดยไม่ทราบข้อเท็จจริงว่าเด็กชาย อ. เคยเป็นโรคมือเท้าปากชนิดรุนแรงที่มีก้านสมองอักเสบด้วย หากทราบความจริงผู้คัดค้านจะไม่รับทำสัญญาประกันชีวิต สัญญาประกันชีวิตทั้งสองกรมธรรม์จึงตกเป็นโมฆียกรรม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ วรรคหนึ่ง ผู้คัดค้านได้บอกล้างสัญญาประกันชีวิตทั้งสองกรมธรรม์ไปยังผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว จึงไม่ต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ก่อนเด็กชาย อ. ป่วยด้วยโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว เคยเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลซึ่งแพทย์แจ้งว่าเป็นโรคมือเท้าปาก แพทย์นัดไปตรวจสองครั้งครั้งหลัง คือ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๘ แจ้งว่าเด็กชาย อ. หายป่วยแล้วไม่ต้องไปตรวจอีก เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้มีความรู้ในวิชาการแพทย์ ซึ่งเหมือนประชาชนทั่วๆ ไปที่ไม่อาจรู้ได้ว่าโรคมือเท้าปากมีอาการเป็นอย่างไร ร้ายแรงหรือไม่ เพียงใด ประกอบกับพยานของฝ่ายผู้คัดค้านซึ่งเป็นแพทย์ได้ให้ถ้อยคำว่า โรคก้านสมองอักเสบ คนทั่วไปไม่อาจทราบได้ เว้นแต่แพทย์จะบอก พยานปากนาง พ. ซึ่งเป็นตัวแทนขายประกันชีวิตให้ผู้เสนอข้อพิพาทที่

คู่พิพาททั้งสองฝ่ายอ้างเป็นพยานร่วมกันได้ให้ถ้อยคำว่า ได้สอบถามพยาบาล ถึงโรคมือเท้าปากว่าเป็นโรคร้ายแรงหรือไม่ ได้รับคำตอบว่าเป็นโรคหวัดทั่วไป เมื่อรักษาหายแล้วก็หายขาด ไม่ใช่โรคเรื้อรัง การรับคำขอเอาประกันชีวิตของผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่ใช่เรื่องที่มีเจตนาปกปิดข้อความจริงเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย อันจะเห็นได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งชื่อสถานพยาบาลให้นาง พ. ทราบ ซึ่งผู้คัดค้านสามารถตรวจสอบประวัติสุขภาพของผู้ขอเอาประกันภัยได้ก่อนที่จะตกลงรับทำสัญญาประกันชีวิตได้ แต่ผู้คัดค้านหาได้กระทำไม่ ทั้งอาการป่วยเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาวชนิดเฉียบพลันของเด็กชาย อ. นั้น แพทย์ผู้รักษามีความเห็นว่า ผู้ป่วยเป็นโรคมือเท้าปากที่มีอาการสมองอักเสบ ได้รักษาจนหายขาดแล้ว ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการเกิดโรคมะเร็งซึ่งมาเป็นภายหลัง นอกจากนี้ยังมีความเห็นของแพทย์อีกแห่งหนึ่งที่เด็กชาย อ. ไปรักษา มีความเห็นว่าโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับโรคมือเท้าปาก จึงฟังได้ว่าการที่เด็กชาย อ. เป็นโรคมะเร็ง เม็ดเลือดขาวชนิดเฉียบพลันไม่ได้มีผลมาจากการที่เด็กชาย อ. เคยเป็นโรคมือเท้าปากที่มีอาการสมองอักเสบ จากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวมาแล้วจึงยังฟังไม่ได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีเจตนาปกปิดหรือไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาการป่วยของเด็กชาย อ. ทั้งผู้คัดค้านสามารถตรวจสอบอาการป่วยของเด็กชาย อ. ได้ก่อนที่จะตกลงทำสัญญาประกันชีวิตให้แก่เด็กชาย อ. แต่ผู้คัดค้านไม่ได้กระทำ ย่อมถือได้ว่าเป็นการไม่ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในฐานะผู้รับประกันชีวิต สัญญาประกันชีวิตทั้งสองกรมธรรม์จึงไม่ตกเป็นโมฆียะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ วรรคหนึ่ง แต่มีผลเป็นนิติกรรมสัญญาประกันชีวิตที่สมบูรณ์ ผู้คัดค้านไม่อาจบอกล้างสัญญาประกันชีวิตทั้งสองกรมธรรม์ได้ และต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันชีวิตทั้งสองกรมธรรม์ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้เสนอข้อพิพาทขอให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์เลขที่ T๑ โดยอ้างว่าผู้เอาประกันภัยเข้าพักรักษาตัว ๑๓๔ วัน รวมค่ารักษาพยาบาลและค่าศัลยกรรมและผลประโยชน์เพิ่มเติมเป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท กับตามกรมธรรม์เลขที่ T๒ เข้าพักรักษาตัว ๑๓๔ วัน รวมค่ารักษาพยาบาลและศัลยกรรม ค่ารักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากโรคมะเร็งและค่าโรคร้ายแรงต่อเนื่อง และผลประโยชน์เพิ่มเติมเป็นเงิน ๒,๒๗๕,๐๐ บาท รวมทั้งสองกรมธรรม์เป็นเงิน ๓,๒๗๕,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างโดยไม่ได้นำสืบถึงรายละเอียดในการเข้ารับการรักษาพยาบาลของเด็กชาย อ. ว่า เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลใดบ้าง แต่ละแห่งเป็นเวลากี่วัน ค่ารักษาพยาบาลเป็นเงินจำนวนเท่าใด ตามกรมธรรม์

แต่ละฉบับผู้คัดค้านต้องรับผิดค่ารักษาพยาบาลและผลประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นมากน้อยเพียงใด และตามกรมธรรม์ทั้งสองฉบับและสัญญาเพิ่มเติมผลประโยชน์มีข้อความระบุไว้ชัดเจนว่า ผู้คัดค้านจะจ่ายให้สูงสุดไม่เกิน ๑๒๕ วันเท่านั้น ข้ออ้างของผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีพยานหลักฐานพอที่จะรับฟังได้ว่าข้อเท็จจริงดังที่ตนอ้าง แต่อย่างไรก็ตาม ผู้คัดค้านได้จัดทำรายละเอียดในการคำนวณผลประโยชน์ตามสัญญาทุกฉบับของกรมธรรม์เลขที่ T๑ และ T๒ ในการเข้ารับการรักษาพยาบาล และรายการสรุปผลประโยชน์ทั้งหมดของเด็กชาย อ. ซึ่งได้ส่งสำเนาให้ผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว โดยมีพยานซึ่งเป็นพนักงานของผู้คัดค้านได้มาให้ถ้อยคำยืนยันต่อคณะอนุญาโตตุลาการ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ให้ถ้อยคำโต้แย้งคัดค้านข้อเท็จจริงเกี่ยวกับระยะเวลาการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลต่างๆ ค่ารักษาพยาบาลตามใบเสร็จรับเงิน ค่ารักษาพยาบาลที่ผู้คัดค้านต้องรับผิดต้องถือว่าผู้เสนอข้อพิพาทยอมรับว่าข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่างๆ ในเอกสารที่ผู้คัดค้านอ้าง ดังนั้น จึงฟังได้ว่าผู้คัดค้านต้องรับผิดจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามจำนวนที่ระบุไว้ในเอกสารเป็นเงิน ๒,๕๑๓,๘๙๖ บาทเท่านั้น

ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าว่าจ้างทนายความดำเนินการแทนในข้อพิพาทนี้เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาทนั้น พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.๒๕๔๕ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า *“ในกรณีที่คู่พิพาทมิได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น ค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในชั้นอนุญาโตตุลาการตลอดจนค่าป่วยการอนุญาโตตุลาการ แต่ไม่รวมถึงค่าทนายความและค่าใช้จ่ายของทนายความ ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ”* ตามบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้ให้อำนาจคณะอนุญาโตตุลาการกำหนดค่าทนายความและค่าใช้จ่ายของทนายความไว้ในคำชี้ขาด จึงไม่กำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๒,๕๑๓,๘๙๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนถึงวันชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ :	**นายชูชาติ ศรีแสง**	**ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ**
	นายจรูญวิทย์ ทองสอน	**อนุญาโตตุลาการ**
	นายขวัญชัย ปิ่นรอด	**อนุญาโตตุลาการ**

๗. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๓๓/๒๕๖๒

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๒๐๖/๒๕๖๒

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือไม่

๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดค่ารักษาพยาบาลหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำขอเอาประกันชีวิตกับผู้คัดค้าน จำนวนเงินเอาประกันหรือผลประโยชน์ ๕๐,๐๐๐ บาท โดยมีสัญญาเพิ่มเติมค่ารักษาพยาบาล ผู้คัดค้านพิจารณาแล้วตกลงรับประกันแล้วออกกรมธรรม์ประกันชีวิตให้ผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว ต่อมาวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ ผู้เสนอข้อพิพาทมีอาการปวดท้องอย่างรุนแรงและหน้ามืดโดยไม่ทราบสาเหตุ เข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลเป็นผู้ป่วยในระหว่างวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๑ และได้ทดรองจ่ายค่ารักษาพยาบาลไปจำนวน ๒๗๘,๔๖๔ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนค่ารักษาพยาบาล แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธการจ่ายเงินโดยอ้างว่า เนื่องจากผลประโยชน์การรักษาพยาบาลเพิ่มเติมนี้เกิดขึ้นในระยะเวลา ๑๒๐ วัน นับจากวันทำสัญญาเพิ่มเติม ซึ่งอยู่ในเงื่อนไขในระยะเวลาไม่คุ้มครอง (waiting period) ข้อ ๒๐ ข. ที่ระบุว่าบริษัทจะไม่จ่ายผลประโยชน์ตามสัญญานี้ สำหรับการเจ็บป่วยดังต่อไปนี้ ที่เกิดในระยะเวลา ๑๒๐ วัน นับจากวันเริ่มมีผลคุ้มครองตามกรมธรรม์ หรือวันเริ่มมีผลคุ้มครองตามการต่ออายุสัญญาเพิ่มเติมนี้ครั้งสุดท้าย แล้วแต่กรณีใด จะเกิดขึ้นหลังสุด เนื้องอก ถุงน้ำ หรือมะเร็งทุกชนิด..... ฯลฯ และยังตรวจพบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเจ็บป่วยและเข้ารับการรักษาด้วยอาการถุงน้ำที่รังไข่ ทำให้เลือดออกในช่องท้อง ซึ่งเกิดขึ้นภายใน ๘๘ วัน นับจากวันเริ่มมีผลคุ้มครองตามกรมธรรม์ การเจ็บป่วยของผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์พิพาทนี้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือไม่ ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ได้ทำประกันชีวิตและสุขภาพกับผู้คัดค้านตาม

กรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท สำหรับการเจ็บป่วยนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทปวดท้องอย่างรุนแรงและหน้ามืดโดยไม่ทราบสาเหตุ และได้เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล แพทย์ได้ทำการผ่าตัดฉุกเฉินพบว่ามีเลือดออกในช่องท้องจำนวนมาก โดยไม่ทราบสาเหตุ ตรวจสอบสาเหตุบริเวณข้างเคียงก็ไม่พบสาเหตุของเลือดออก การผ่าตัดครั้งนี้พบซีสรังไข่ด้านซ้ายขนาด ๒.๕ ซม. กลมใส ไม่แตก ไม่มีเลือดออกบริเวณรังไข่ ส่วนพยานผู้คัดค้านให้ถ้อยคำยืนยันว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีเลือดออกจากถุงน้ำคอปัสลูเทียม และแพทย์ที่ทำการรักษาเบื้องต้นก็คิดว่าเป็นเลือดออกที่ถุงน้ำคอปัสลูเทียมตามรายงานการรักษาของแพทย์ เห็นว่า เอกสารฉบับดังกล่าวแพทย์ผู้รักษาได้บันทึกในวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ เวลา ๑๑.๐๑.๐๐ ซึ่งเป็นเวลาก่อนทำการผ่าตัด ซึ่งเมื่อมีการผ่าตัดเพื่อหาสาเหตุของเลือดออกก็ไม่พบ จึงต้องมีการปรึกษาศัลยแพทย์มาร่วมดูในห้องผ่าตัด รวมถึงต้องเปิดหน้าท้องส่วนบนเพื่อหาสาเหตุแต่ก็ไม่พบ ซึ่งหากแพทย์ผู้รักษามีแนวคิดว่าอาจจะเป็นเลือดออกที่ถุงน้ำคอปัสลูเทียม ก็อาจมีการพิจารณาหาสาเหตุนั้น แต่ตามรายงานแพทย์ดังกล่าวก็มิได้มีการอ้างถึงถุงน้ำคอปัสลูเทียมแต่อย่างใด มีเพียงการระบุว่าพบซีสรังไข่ด้านซ้ายขนาด ๔ - ๕ ซม. กลมใส ไม่แตก อีกทั้งตามเวชระเบียนที่เป็นภาษาอังกฤษซึ่งมีคำแปลเป็นภาษาไทยไว้ว่า มีเลือดออกในช่องท้องยังไม่ทราบสาเหตุ ถุงน้ำรังไข่ขวา (มีการขีดฆ่าแก้เป็นซ้าย) (ไม่แตก) ข้อวิเคราะห์ของพยานผู้แทนผู้คัดค้านจึงยังไม่แจ้งชัดว่าสาเหตุของการที่เลือดออกในช่องท้องของผู้เสนอข้อพิพาทมีต้นเหตุมาจากถุงน้ำคอปัสลูเทียม ประกอบกับแพทย์ผู้ทำการรักษาและผ่าตัดได้ทำรายงานไว้ว่ายังไม่พบสาเหตุ จึงเห็นว่าการเจ็บป่วยของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นการเจ็บป่วยตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย ไม่ต้องด้วยข้อ ๒๐ ระยะเวลาที่ไม่คุ้มครอง (Waiting Period) ของสัญญาเพิ่มเติมค่ารักษาพยาบาล ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิเรียกร้องค่ารักษาพยาบาลตามกรมธรรม์ประกันชีวิต และประกันเพิ่มเติมตามสัญญาค่ารักษาพยาบาล

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดค่ารักษาพยาบาลหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเจ็บป่วยเนื่องจากอาการปวดท้องอย่างรุนแรงและหน้ามืดโดยไม่ทราบสาเหตุ และเข้าเป็นผู้ป่วยในโรงพยาบาลระหว่างวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๑ ถึง ๒๖ ตุลาคม ๒๕๖๑ และได้ทดรองจ่ายค่ารักษาพยาบาลจำนวน ๒๗๘,๔๖๔ บาท ไปเองตามใบเสร็จรับเงิน ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนตามที่ได้เอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้านตามจำนวน จำนวน ๒๗๘,๔๖๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอมา นับแต่วันที่ผู้คัดค้านมีหนังสือปฏิเสธไม่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

จึงถือว่าวันดังกล่าวเป็นวันผิดนัด

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๒๗๘,๔๖๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่มีหนังสือปฏิเสธไม่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายกิตติ ผาสุขดี

๘. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๓๕๐/๒๕๖๓
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๔๙๘/๒๕๖๒
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ : มาตรา ๑๕๖, มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๕๘
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้คัดค้านต้องยกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า นางสาว ว. ตัวแทนผู้คัดค้านทำสัญญาเป็นตัวแทนกับผู้คัดค้านเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๖๑ และอยู่ในสังกัดทีมงานของนาง อ. โดยนางสาว ว. เป็นพนักงานตำแหน่งเจ้าหน้าที่บัญชีและการเงิน และทำหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวของผู้เสนอข้อพิพาทในบริษัทที่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ต่อมาวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๑ นางสาว ว. เสนอขายประกันชีวิตแก่ผู้เสนอข้อพิพาท พร้อมทั้งนำแบบใบคำขอเอาประกันชีวิตที่ไม่ได้กรอกข้อความให้ผู้เสนอข้อพิพาทลงชื่อในช่องผู้เอาประกันภัย วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ นาง อ. และนางสาว ว. กับตัวแทนอีกคนหนึ่งได้ไปพบผู้เสนอข้อพิพาท ได้มีการร่วมรับประทานอาหารและถ่ายรูปร่วมกัน โดยผู้เสนอข้อพิพาทได้รับมอบกรมธรรม์ประกันชีวิตไปในวันนั้นด้วย ต่อมาวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๖๒ ผู้เสนอข้อพิพาททำหนังสือขอยกเลิกกรมธรรม์และขอรับเงินเบี้ยประกันภัยคืน วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ผู้คัดค้านมีหนังสือปฏิเสธว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับกรมธรรม์เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ วันที่ผู้เสนอขอยกเลิกกรมธรรม์พ้นกำหนดระยะเวลา ๑๕ วัน นับจากวันที่ได้รับกรมธรรม์จึงไม่สามารถใช้สิทธิ์ยกเลิกและขอเบี้ยประกันทั้งหมดคืนได้ กรมธรรม์ประกันชีวิตที่พิพาท คือ ชนิดไม่มีเงินปันผล จำนวนเงินเอาประกันภัย/ผลประโยชน์ ๓,๓๓๓,๓๓๓.๓๓ บาท เบี้ยประกันภัยราย ๑๒ เดือน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำนวนปีที่คุ้มครอง ๑๕ ปี ชำระเบี้ย ๘ ปี โดยกรมธรรม์มีข้อความกำหนดสิทธิยกเลิกกรมธรรม์ได้ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับกรมธรรม์ กรมธรรม์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่านางสาว ว. เสนอขายและผู้เสนอข้อพิพาทตกลงรับนั้นเป็นแบบออมทรัพย์รับดอกเบี้ยรายเดือน ชำระเบี้ยประกันภัย ๒ ปี ปีละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผลตอบแทนสิ้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๑ จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ครบสัญญาเดือนมิถุนายน ๒๕๖๒ รับผลตอบแทนเดือนกรกฎาคม ๑๕๐,๐๐๐ บาท รวม ๔๐๐,๐๐๐ บาท แถมทัวร์เที่ยวต่างประเทศอีก ๑๖๐,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนดังนี้

๑. ขอให้ผู้คัดค้านยกเลิกกรมธรรม์ประกันชีวิต แบบชนิดไม่มีเงินปันผล

๒. ขอให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน ๓,๔๘๖,๙๙๕ บาท

๓. ขอให้ผู้คัดค้านชดใช้ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะได้รับเงิน

คำวินิจฉัยชี้ขาด

คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ผู้คัดค้านต้องยกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยหรือไม่ นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างเหตุที่ผู้คัดค้านจะต้องยกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยเหตุแรก คือกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทเป็นโมฆะ ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่านางสาว ว. ตัวแทนผู้คัดค้านได้เสนอขายประกันชีวิตแบบฝากหรือชำระเบี้ยประกันภัยครั้งเดียวคุ้มครอง ๒ ปี แต่ผู้เสนอข้อพิพาททราบภายหลังว่าเป็นประกันแบบชนิดไม่มีเงินปันผล โดยนางสาว ว. นำแบบคำขอเอาประกันชีวิตที่ไม่ได้กรอกข้อความมาให้ผู้เสนอข้อพิพาทลงชื่อในช่องผู้เอาประกันภัย การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นนิติกรรมที่เกิดจากสำคัญผิดในทรัพย์ซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรม กรมธรรม์ประกันชีวิตตกเป็นโมฆะ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๖ บัญญัติว่า การแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรมเป็นโมฆะ แต่บทบัญญัติของมาตรานี้ต้องปรับใช้ประกอบกับมาตรา ๑๕๘ ซึ่งวางหลักว่าความสำคัญผิดตามมาตรา ๑๕๖ หรือมาตรา ๑๕๗ ซึ่งเกิดขึ้นโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงต่อบุคคล ผู้แสดงเจตนาบุคคลนั้น จะถือเอาความสำคัญผิดนั้นมาใช้เป็นประโยชน์แก่ตนไม่ได้ ในประเด็นนี้มีปัญหาต้องพิจารณาว่า ผู้เสนอข้อพิพาทแสดงเจตนาต่อนางสาว ว. ตัวแทนผู้คัดค้านโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรมดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้าง อันมีผลให้สัญญาเป็นโมฆะหรือไม่ ตามทางนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทได้ความว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีอายุราว ๔๗ ปี มีความรู้จบปริญญาตรีและปริญญาโทจากต่างประเทศประกอบวิชาชีพทำธุรกิจส่วนตัวโดยเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่มีทรัพย์สินประมาณ ๖๐ ล้านบาท พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้อยู่ในวัยทำงานเป็นผู้ได้รับการศึกษาสูงและมีประสบการณ์ในด้านการดำเนินธุรกิจ การที่ผู้เสนอข้อพิพาททำสัญญาประกันชีวิตกับผู้คัดค้านตามที่ตัวแทนเสนอ ซึ่งมีเบี้ยประกันภัยสูงโดยชำระปีละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๒ ปี เป็นเงิน ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทเพียงแต่ลงชื่อในแบบคำขอเอาประกันชีวิตที่ยังไม่ได้กรอกข้อมูลหรือข้อความตามแบบคำขอ แล้วมอบให้ตัวแทนเป็นผู้จัดการไปดำเนินการ

กรอกข้อมูลเอาเอง และตามข้อเท็จจริงนางสาว ว. ตัวแทนของผู้คัดค้านยังเป็นพนักงานบริษัทของผู้เสนอข้อพิพาทและทำหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวของผู้เสนอข้อพิพาทด้วย จึงเป็นกรณีที่ผู้เสนอข้อพิพาทไว้วางใจให้นางสาว ว. ทำหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้กรอกข้อมูลแทนตน มิใช่กรณีมอบนางสาว ว. กรอกข้อมูลให้ในฐานะเป็นตัวแทนผู้คัดค้าน แต่เมื่อนางสาว ว. ไปกรอกข้อความมาแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทควรจะได้อ่านหรือตรวจสอบใบคำขอว่าถูกต้องตรงกับความประสงค์หรือไม่เพียงใด แต่ก็ประมาทเลินเล่อไม่ตรวจสอบให้ถูกต้อง กลับสั่งจ่ายเช็คเป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ชำระเบี้ยประกันภัยมอบให้ตัวแทนไปดำเนินการต่อ อีกทั้งในวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๑ นาง อ. และนางสาว ว. และตัวแทนอีกคนหนึ่งไปมอบกรมธรรม์ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ร้านอาหารในห้างสรรพสินค้าและถ่ายรูปกันแล้ว ซึ่งข้อเท็จจริงตามคำให้การของผู้เสนอข้อพิพาทก็ยืนยันว่าผู้เสนอข้อพิพาทลงชื่อรับกรมธรรม์แล้วได้มอบกรมธรรม์ให้นางสาว ว. ไปเก็บ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทควรได้จะได้อ่านหรือตรวจสอบดูโดยเฉพาะอย่างยิ่งตรวจสอบว่ากรมธรรม์ที่รับมอบหมายนั้นเป็นแบบที่ตนประสงค์จะทำหรือไม่จึงเป็นกรณีที่ผู้เสนอข้อพิพาทประมาทเลินเล่อลงนามรับมอบกรมธรรม์ที่ตนอ้างว่าไม่ตรงกับที่ตนประสงค์ ซึ่งหากตรวจสอบและกรมธรรม์ไม่ตรงกับที่ตนประสงค์ ผู้เสนอข้อพิพาทก็จะดำเนินการขอยกเลิกกรมธรรม์พิพาทต่อผู้คัดค้านเสียตั้งแต่ในช่วงนั้นได้ แม้ผู้เสนอข้อพิพาทจะอ้างว่ากรมธรรม์พิพาทเกิดจากการแสดงเจตนาโดยสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรม เมื่อข้อเท็จจริงในทางนำสืบปรากฏได้ว่าความสำคัญผิดดังกล่าวเกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้แสดงเจตนา ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทมิได้ใช้ความระมัดระวังในการทำสัญญาและรับมอบกรมธรรม์ตามสัญญาใดๆ เลย จึงจะถือเอาความสำคัญผิดดังกล่าวมาใช้เป็นประโยชน์แก่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ตามความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๕๘ ดังนั้น สัญญาประกันชีวิตผูกพันคู่สัญญา

ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างเหตุยกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยเหตุที่สอง คือ นางสาว ว. และนาง อ. ใช้กลอุบายหลอกลวงกล่าวข้อความเป็นเท็จปกปิดความจริงเอาไว้ในการเสนอขายประกันชีวิต โดยแจ้งว่าได้รับผลประโยชน์สูง ใช้เวลาลงทุนสองถึงสามปีและไปทัวร์ต่างประเทศด้วย ผู้เสนอข้อพิพาทหลงเชื่อตามที่คนทั้งสองหลอกลวงจึงได้ตกลงทำสัญญาประกันชีวิต เมื่อกรมธรรม์ประกันชีวิตไม่ตรงตามเจตนาของคู่สัญญาทั้งสองฝ่าย ผู้เสนอข้อพิพาททราบเรื่องแล้วจึงทำหนังสือขอยกเลิกกรมธรรม์ฉบับพิพาทและขอรับเบี้ยประกัน

คืนเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๖๒ ซึ่งถือว่าผู้เสนอข้อพิพาททราบเรื่องและรับกรมธรรม์ฉบับดังกล่าว เมื่อพิจารณาถึงข้อเท็จจริงตามทางนำสืบที่ได้ความว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีอายุในราว ๔๐ ปี เป็นวัยที่มีความคิดความอ่านหรือความรู้เท่าทันคนอื่นบริบูรณ์ทุกประการ มีประสบการณ์ในชีวิตและประสบการณ์ในการทำงานเป็นนักธุรกิจบริหารกิจการบริษัท เป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาสูงจบปริญญาตรีในประเทศและปริญญาโทจากต่างประเทศ และมีประสบการณ์ในการทำประกันชีวิตกรมธรรม์แบบอื่นกับผู้คัดค้านเมื่อ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ซึ่งผ่านพ้นมาเพียง ๔ เดือนเท่านั้นเอง จึงไม่น่าที่ตัวแทนผู้คัดค้านทั้งสองคนดังกล่าวจะสามารถร่วมมือกันใช้อุบายหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือจงใจปิดบังซ่อนเร้นข้อความจริงต่อผู้เสนอข้อพิพาทให้หลงเชื่อจนยอมทำประกันชีวิตตามกรมธรรม์ฉบับพิพาทได้ นอกจากนี้พฤติการณ์ของนาง อ. ที่นำทีมตัวแทนคือนางสาว ว. กับตัวแทนผู้คัดค้านอีกคนหนึ่งไปส่งมอบเล่มกรมธรรม์พิพาทแก่ผู้เสนอข้อพิพาทด้วยตนเอง แสดงถึงความมั่นใจของนาง อ. ถึงการตกลงใจของผู้เสนอข้อพิพาทที่จะทำประกันชีวิตตามกรมธรรม์แบบชนิดไม่มีเงินปันผล (ฉบับพิพาท) จากเดิมที่ได้เคยแจ้งต่อนางสาว ว. ว่าจะทำประกันชีวิตแบบฝากหรือชำระเบี้ยประกันภัยครั้งเดียวคุ้มครอง ๒ ปี อันเป็นการสนับสนุนถึงการตกลงใจของผู้เสนอข้อพิพาทที่จะทำประกันชีวิตแบบกรมธรรม์ชนิดไม่มีเงินปันผลโดยความสมัครใจ

คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่อาจชี้ขาดให้ผู้คัดค้านยกเลิกสัญญาประกันชีวิตตามแบบกรมธรรม์ประกันภัยแบบชนิดไม่มีเงินปันผลฉบับพิพาทตามคำขอของผู้เสนอข้อพิพาทได้

คณะอนุญาโตตุลาการจึงวินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คณะอนุญาโตตุลาการ : นายเคียง บุญเพิ่ม ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ
นายขวัญชัย ปิ่นรอด อนุญาโตตุลาการ
รศ.สุดา วิศรุตพิชญ์ อนุญาโตตุลาการ

การประกันวินาศภัย
(Non-Life Insurance)

๙. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๕๙/๒๕๕๕

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๖๘/๒๕๕๕

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๗

ประเด็นข้อพิพาท: ป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายเพราะถูกลมพายุพัดหรือไม่ และมีความเสียหายเพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของป้ายโฆษณาสินค้าผงซักฟอกยี่ห้อหนึ่ง ซึ่งติดตั้งอยู่ที่อาคาร ร. ในเขตรั้วของอาคารชุดนิติบุคคลเลขที่ ๑๑๖ และได้ทำประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน ในระยะเวลาคุ้มครองตามสัญญาประกันภัย ป้ายโฆษณาดังกล่าวเกิดความเสียหายจากเหตุลมพายุกรรโชกแรง ผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งความเสียหายให้ผู้คัดค้านทราบ แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธความรับผิดโดยอ้างว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากความเสื่อมสภาพของตัวป้ายเอง และเป็นผลจากการที่ผู้เสนอข้อพิพาททำการซ่อมแซมป้ายดังกล่าวจนเกิดความเสียหาย อันเป็นข้อยกเว้นตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยที่ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิด

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายเพราะถูกลมพายุพัดหรือไม่ ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวไว้ในคำเสนอข้อพิพาทว่า เกิดเหตุลมพัดกรรโชกแรงทำให้ป้ายโฆษณาได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ช. ผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสนอข้อพิพาท และนาย ณ. ผู้จัดการฝ่ายผลิตของผู้เสนอข้อพิพาทมาให้ถ้อยคำยืนยันว่าในวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ เกิดเหตุลมพัดกรรโชกแรง ทำให้ป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย ส่วนฝ่ายผู้คัดค้านเพียงยื่นคำคัดค้านว่า ความเสียหายป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้เกิดจากลมพายุ เพราะในวันและเวลาที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าเกิดเหตุการณ์นั้น ไม่มีลมพายุเกิดขึ้น แต่ในชั้นพิจารณามีเพียงนางสาว ว. พนักงานฝ่ายสินไหมทั่วไปของผู้คัดค้านมาให้ถ้อยคำว่า ในวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ไม่มีลมพายุ

ในบริเวณสถานีอุตุนิยมวิทยากรุงเทพฯ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์, สำนักงานอุตุนิยมวิทยาทะเลท่าเรือกรุงเทพฯ และอ้างหลักฐานสรุปผลการตรวจอากาศของกรมอุตุนิยมวิทยา การนำสืบของผู้คัดค้านดังกล่าวจึงไม่ได้โต้แย้งคัดค้านการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาท เพราะผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่าเกิดลมกรรโชกพัดแรงทำให้ป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายเมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แต่ผู้คัดค้านนำสืบว่าในวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ไม่มีลมพายุ จึงไม่ได้โต้แย้งหรือคัดค้านว่าในวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ไม่มีลมพายุอย่างที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบ ส่วนที่ตามเอกสารระบุว่าในวันที่ ๔ พฤษภาคม๒๕๕๓ ไม่มีลมพายุ นั้น เอกสารนี้มีข้อความประทับไว้ว่า ข้อมูลนี้ไม่สามารถนำไปอ้างอิงทางนิติกรรม ทั้งเอกสารของกรมอุตุนิยมที่อ้างอิงการกำหนดขนาดความเร็วลมพื้นผิวความเร็วลมที่ระดับความสูงมาตรฐาน ๑๐ เมตร เหนือพื้นดินในที่โล่งแจ้งเปรียบเทียบว่าป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทอยู่สูงกว่าระดับพื้นดินมากกว่า ๑๐ เมตรนั้น เอกสารดังกล่าวจึงไม่อาจนำมาพิจารณารับฟังหักล้างการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทได้จึงต้องฟังว่าในวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ มีลมพายุพัดทำให้ป้ายโฆษณาของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายจริง

ประเด็นที่ว่ามีความเสียหายเพียงใด นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เสียค่าซ่อมแซมป้ายโฆษณาที่ได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๒๖๖,๗๑๖ บาท ตามหลักฐานใบเสนอราคา ฝ่ายผู้คัดค้านไม่ได้นำสืบโต้แย้งหรือคัดค้านการนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทในประเด็นนี้ว่าไม่ถูกต้อง จึงฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๒๖๖,๗๑๖ บาท ดังที่นำสืบจริง

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๒๖๖,๗๑๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาทจนถึงวันชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท (ตามคำเสนอข้อพิพาท)

อนุญาโตตุลาการ : นายชูชาติ ศรีแสง

๑๐. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๓๖/๒๕๕๖

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๖๐/๒๕๕๕

ประเด็นข้อพิพาท: ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยมีจำนวนเท่าใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านรับประกันภัยความเสี่ยงภัยของอาคาร อ. อพาร์ทเม้นท์ไว้จากผู้เสนอข้อพิพาท ในจำนวนเงินเอาประกันภัย ๑๐ ล้านบาท ภายในระยะเวลาสัญญาประกันภัย เกิดอุทกภัยน้ำท่วมขังสูงในบริเวณจังหวัดปทุมธานีและจังหวัดอื่นโดยรอบ รวมทั้งอาคารที่เอาประกันภัยเป็นเวลาหลายเดือน ทำให้อาคารที่เอาประกันภัยและทรัพย์สินเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทประเมินความเสียหายเป็นเงิน ๑,๔๙๒,๑๘๕.๕๔ บาท ส่วนบริษัท ท. เซอร์เวย์ จำกัด ผู้แทนสำรวจภัยของผู้คัดค้านประเมินความเสียหายเป็นเงิน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท คู่พิพาทจึงไม่สามารถตกลงค่าสินไหมทดแทนกันได้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ค่าสินไหมทดแทนตามข้อพิพาทนี้มีจำนวนเท่าใด ปัญหานี้เมื่อเกิดภัยต่อทรัพย์สินที่เอาประกันภัยเนื่องจากเหตุน้ำท่วม ผู้เสนอข้อพิพาทตรวจสอบและประเมินความเสียหายเป็นเงิน ๑,๔๙๒,๑๘๕.๕๔ บาท และแจ้งผู้คัดค้านทราบ ผู้คัดค้านได้มอบหมายให้บริษัท ท.เซอร์เวย์ จำกัด เป็นผู้ตรวจสอบและประเมินความเสียหายอีกครั้ง มีการปรึกษารายละเอียดกับนาย ช. พยานของผู้เสนอข้อพิพาท ในที่สุดบริษัทผู้สำรวจและประเมินความเสียหายได้ประเมินค่าสินไหมทดแทนไว้เป็นเงิน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท ค่าสินไหมทดแทนจำนวนดังกล่าวผู้เสนอข้อพิพาทตกลงยอมรับตามหนังสือตกลงยินยอม ดังนั้น ค่าสินไหมทดแทนตามข้อพิพาทนี้ในเบื้องแรกจึงผูกพันผู้เสนอข้อพิพาทที่จะเรียกเอาจากผู้คัดค้านได้เพียง ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาทเท่านั้น แม้ผู้เสนอข้อพิพาทโดยนาย ช. จะเบิกความว่า นาย ส. กรรมการผู้จัดการบริษัท ท.เซอร์เวย์ จำกัด แจ้งว่าหากผู้เสนอข้อพิพาทตกลงรับค่าเสียหายจำนวน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท ก็จะได้รับเงินภายใน ๑๔ วันก็ตาม แต่ผู้คัดค้านก็ต่อสู้ว่านาย ส. มีหน้าที่เพียงสำรวจและประเมินความเสียหายเท่านั้น ไม่มีอำนาจตกลงค่าเสียหายแทนผู้คัดค้าน ซึ่งนาย ส. ก็รับว่าไม่มีอำนาจตกลงค่าเสียหาย เหตุที่ให้ผู้เสนอข้อพิพาททำเอกสารที่ตัวเลขจำนวนความเสียหายยุติแล้ว ซึ่งมีความหมายว่าทั้งสองฝ่าย

ยอมรับจำนวนค่าเสียหาย เป็นการปฏิบัติตามกรอบที่ได้รับมอบมา หนังสือเอกสารดังกล่าวจึงไม่ผูกพันผู้คัดค้านให้จ่ายเงินจำนวน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท

อย่างไรก็ตาม แม้ผู้คัดค้านจะไม่ปฏิเสธว่าทรัพย์สินของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท แต่ผู้คัดค้านก็โต้แย้งว่า ผู้เสนอข้อพิพาทประกันภัยไว้ในมูลค่าเพียง ๑๐ ล้านบาท ต่ำกว่ามูลค่าจริงที่มีประมาณ ๕๐ ล้านบาท เป็นการประกันภัยต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของมูลค่าจริง จึงต้องเฉลี่ยความสูญเสียตามส่วนที่แตกต่างกับมูลค่าจริงของทรัพย์สินที่เอาประกันภัย ซึ่งในกรณีนี้เมื่อเฉลี่ยตามส่วนแล้ว มีความเสียหายที่ผู้คัดค้านต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทเพียง ๑๙๓,๖๔๙ บาท เท่านั้น

ข้อต่อสู้ดังกล่าวนี้จึงมีข้อพิพาทต่อไปว่า มูลค่าทรัพย์สินประกันภัยที่แท้จริงเป็นมูลค่า ๕๐ ล้านบาท หรือเป็นมูลค่า ๑๐ ล้านบาท หรือเป็นจำนวนทุนประกันภัยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของมูลค่าที่แท้จริง ข้อโต้แย้งนี้ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มูลเหตุที่มีการโต้เถียงว่ามูลค่าทรัพย์สินที่ขอประกันภัยตามข้อพิพาทนี้ สืบเนื่องมาจากข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านว่าทุนประกันภัยต่ำกว่ามูลค่าทรัพย์สินจริง หากเป็นไปตามข้อต่อสู้ผู้คัดค้านก็จะได้รับประโยชน์จากการเฉลี่ยความสูญเสียตามส่วนที่แตกต่างกัน กล่าวคือ หากผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท ผู้คัดค้านก็จะรับผิดความสูญเสียเพียง ๑๙๓,๖๔๙ บาท ตามส่วนเฉลี่ย การอ้างจำนวนเงินเอาประกันภัยหรือทุนประกันภัยต่ำกว่ามูลค่าจริงของทรัพย์สินนี้ ผู้คัดค้านเพียงกล่าวอ้างในชั้นพิจารณาใช้ค่าสินไหมทดแทนหลังจากมีการประเมินความเสียหาย และผู้เสนอข้อพิพาทยินยอมรับค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาทแล้ว โดยนางสาว ว. ผู้ช่วยผู้จัดการของผู้คัดค้านเบิกความว่าได้ประเมินมูลค่าทรัพย์สินรวมอาคารและงานตกแต่งเป็นเงิน ๔๒,๕๒๕,๗๖๓.๕๔ บาท โดยใช้หลักประเมินตามตารางคำนวณของสำนักงาน คปภ. ตามเอกสารที่แสดงรายละเอียดในการประเมินมูลค่าทรัพย์สิน นางสาว ว. ไม่ได้เบิกความถึงว่า เหตุที่มูลค่าแตกต่างกันมากกับจำนวนเงินเอาประกันภัยเพราะเหตุใด ทั้งไม่มีพยานอื่นของผู้คัดค้านมาสนับสนุน เอกสารดังกล่าวก็เป็นเอกสารภายในของผู้คัดค้านทำขึ้นเอง โดยฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทไม่รับทราบหรือเกี่ยวข้องในการประเมินและไม่มีส่วนร่วมในการประเมินมูลค่า ตามเอกสารมีข้อสังเกตประการหนึ่งว่า หากจำนวนเงินเอาประกันภัยต่ำกว่ามูลค่าทรัพย์สินมาก ในกรณีที่มีความสูญเสียของทรัพย์สินเกิดขึ้นสูงกว่าทุนประกันภัยหรือจำนวนเงินเอาประกันภัย ผู้คัดค้านก็ไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสูงกว่าจำนวนเงินเอาประกันภัย ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของ

กรมธรรม์ประกันภัยดังที่นาย ว. พยานผู้เสนอข้อพิพาทได้ยืนยันในข้อนี้ ส่วนที่นางสาว ว. ให้ข้อเท็จจริงต่างไปว่า แม้ความสูญเสียจะมีสูงกว่าทุนประกันภัยก็ต้องใช้หลักเฉลี่ยค่าสินไหมทดแทนเพิ่มให้นั้น ก็น่าจะไม่ถูกต้อง เพราะเอกสารแนบท้ายเงื่อนไขพิเศษของกรมธรรม์ประกันภัย ระบุเฉพาะผู้เอาประกันภัยเท่านั้น ไม่รวมถึงผู้รับประกันภัย จึงน่าเชื่อว่าที่ผู้คัดค้านต่อสู้เรื่องจำนวนเงินเอาประกันภัยต่ำกว่ามูลค่าทรัพย์สินจริง ก็เพื่อประโยชน์ของผู้คัดค้านที่จะใช้ค่าสินไหมทดแทนให้น้อยลง และอย่างไรก็ตาม มูลค่าทรัพย์สินที่เอาประกันภัยจะเป็นเช่นใดนั้น ผู้คัดค้านก็อาจจะตรวจสอบได้ ไม่ว่าจะเป็นในชั้นขอเอาประกันภัยหรือในเวลาต่อมา เนื่องจากเป็นประโยชน์ของผู้คัดค้านที่จะได้รับเบี้ยประกันภัยสูงขึ้น หรือเป็นหลักฐานในการใช้สิทธิขอเฉลี่ยความสูญเสียต่อไป ที่นางสาว ว. เบิกความว่า หากทุนประกันภัยไม่ถึง ๓๐ ล้านบาท ก็จะไม่ประเมินทรัพย์สินที่เอาประกันภัยเพราะอาศัยหลักความสุจริตและไม่คุ้มกับเบี้ยประกันภัย แต่นางสาว ว. ก็รับว่าเมื่อไม่ตรวจสอบก็ถือว่าทุนประกันภัยกับมูลค่าทรัพย์สินเท่ากัน เป็นการอนุมานได้ว่าหลักความสุจริตย่อมใช้ได้กับทั้งผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัย ส่วนหลักเกณฑ์จำนวนเงินเอาประกันภัยต่ำกว่า ๓๐ ล้านบาท ก็เป็นหลักเกณฑ์หรือระเบียบภายในของผู้คัดค้านเอง หาใช่เป็นข้อต้องห้ามเด็ดขาดไม่ และถือว่าก่อนนั้นผู้คัดค้านสละสิทธิไม่ตรวจสอบมูลค่าทรัพย์สินเอง เป็นการยอมรับมูลค่าทรัพย์สิน นอกจากนี้ยังปรากฏข้อเท็จจริงต่อไปว่า การขอเอาประกันภัยทรัพย์พิพาทได้ดำเนินการผ่านนาย ว. ตัวแทนประกันภัยทั่วไปและของผู้คัดค้านด้วยนาย ว. สอบถามผู้เสนอข้อพิพาทเรื่องมูลค่าทรัพย์สินแล้ว จึงให้ความเห็นว่าราคาฐานรากจะไม่คำนวณรวมเป็นราคาทรัพย์สินด้วย ผู้เสนอข้อพิพาทจึงประเมินราคาทรัพย์สินไว้ ๑๐ ล้านบาท และราคานี้ระบุในกรมธรรม์ประกันภัยต่อมาก่อนกรมธรรม์ประกันภัยฉบับปัจจุบันเสียอีก เนื่องจากมีวงเงินขอประกันภัยทรัพย์สินมาก่อนแล้ว ดังปรากฏตามคำเบิกความของนาย ว. ว่า มีการต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัยเรื่อยมาปีต่อปีจนถึงปีสุดท้ายที่เกิดข้อพิพาท ซึ่งนาย ช. ก็ยืนยันเป็นอย่างเดียวกัน โดยนาย ช. เห็นว่า ข้ออ้างของผู้คัดค้านว่าทรัพย์สินมีมูลค่าจริง ๕๐ ล้านบาท เป็นการใช้สิทธิไม่สุจริต และเพื่อประวิงการใช้ค่าสินไหมทดแทน อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์พยานหลักฐานทั้งหมดดังกล่าวแล้ว เห็นว่า จำนวนเงินเอาประกันภัย ๑๐ ล้านบาท ตามกรมธรรม์ประกันภัยเป็นราคาที่อยู่ในเกณฑ์กับมูลค่าทรัพย์สินจริง หรือไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของมูลค่าทรัพย์จริง ดังนั้น เมื่อมีวินาศภัยเกิดแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัย ผู้คัดค้านจึงต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนซึ่งเป็นความเสียหายที่แท้จริงต่อผู้เสนอข้อพิพาท

ตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย แต่ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงยอมรับไว้ในหนังสือตกลงยินยอมรับค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท ซึ่งค่าสินไหมทดแทนในจำนวนนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้คัดค้านแล้ว ผู้คัดค้านจึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวนนี้พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี (ตามคำเสนอข้อพิพาท) นับแต่วันผิดนัด ซึ่งในข้อพิพาทนี้ถือเหตุวันที่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นแบบร้องเรียนขอความเป็นธรรมต่อสำนักงาน คปภ. เป็นวันผิดนัด

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๙๖๘,๒๔๘.๙๗ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันผิดนัดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสุชาติ สุขสุมิตร

๑๑. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๐๑/๒๕๕๖
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๕๘/๒๕๕๕
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๗ และมาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. การมอบอำนาจให้ดำเนินกระบวนพิจารณาทางอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทนี้ ได้กระทำโดยกรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาทโดยชอบหรือไม่
๒. คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่
๓. วินาศภัยตามข้อพิพาทนี้เป็นภัยจากการก่อการร้ายซึ่งไม่อยู่ในความคุ้มครองหรือไม่
๔. ผู้คัดค้านได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเสร็จสิ้นแล้ว หรือยังจะต้องชดใช้ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทอีกหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำสัญญาประกันภัยทรัพย์สินไว้กับผู้คัดค้าน ๒ ฉบับ คือ กรมธรรม์ประกันภัยฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวง กับกรมธรรม์ประกันภัยก่อการร้าย ทั้งสองสัญญานี้มีระยะเวลาความคุ้มครองเป็นช่วงเวลาเดียวกัน ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยเป็นทรัพย์สินรายเดียวกัน โดยแต่ละสัญญาแยกความคุ้มครองเป็น ๒ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ คุ้มครองความสูญเสียหรือความเสียหายของทรัพย์สินที่เป็นท่อส่งและทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องวงเงิน ๗,๔๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท คลังน้ำมันและทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องวงเงิน ๖,๒๘๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท อะไหล่และอุปกรณ์สำรองวงเงิน ๑๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่ ๒ คุ้มครองความสูญเสียที่เกิดจากธุรกิจหยุดชะงัก อันเนื่องมาจากความสูญเสียหรือความเสียหายของทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้ตามส่วนที่ ๑ เป็นจำนวน ๒,๖๐๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่กรมธรรม์ประกันภัยฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวง มีข้อยกเว้นความคุ้มครองภัยจากการก่อการร้าย ส่วนกรมธรรม์ประกันภัยก่อการร้ายนั้นให้ความคุ้มครองภัยจากการก่อการร้ายโดยตรง

ข้อยกเว้นความคุ้มครองภัยจากการก่อการร้ายตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวง โดยสรุปความได้ว่า กรมธรรม์นี้จะไม่คุ้มครองถึงความสูญเสีย ความเสียหาย ราคา หรือค่าใช้จ่ายใดๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นตามธรรมดาไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมอันมีสาเหตุมาจากหรือที่เกี่ยวข้องกับการกระทำใดๆ อันเป็นการก่อการร้าย หรือการกระทำในการควบคุม ป้องกัน ปราบปรามการกระทำอันเป็นการก่อการร้าย ทั้งนี้ การกระทำอันเป็นการก่อการร้ายนั้น หมายถึง การกระทำซึ่งใช้กำลังหรือความรุนแรง และ/หรือการข่มขู่โดยบุคคลใดๆ หรือกลุ่มบุคคลใดๆ ไม่ว่าจะได้กระทำโดยลำพังหรือกระทำการแทนหรือที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์กรใดๆ หรือรัฐบาล ซึ่งกระทำเพื่อผลทางการเมือง ศาสนา

อุดมการณ์ หรือวัตถุประสงค์อื่นใดอันคล้ายคลึงกันซึ่งรวมถึงเจตนาที่จะทำให้รัฐบาลใดๆ และ/หรือทำให้สาธารณชน หรือ ส่วนหนึ่งของสาธารณชนตกอยู่ในความหวาดกลัว

ข้อเท็จจริงตามข้อพิพาทนี้ ได้มีคนก่อเหตุใช้อาวุธสงคราม คือ เครื่องยิงจรวดอาร์พีจี ยิงเข้าใส่พื้นที่คลังน้ำมันของผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี ถูกถังน้ำมันขนาดบรรจุ ๒๒ ล้านลิตร ที่บรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงอากาศยาน T-401D ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ได้เอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้านเป็นเหตุให้เกิดเพลิงลุกไหม้ขึ้นจนได้รับความเสียหาย ทำให้การส่งน้ำมันไปยังท่าอากาศยานสุวรรณภูมิหยุดชะงักชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพราะต้องซ่อมแซม ตรวจสอบ และทดสอบถังน้ำมันเชื้อเพลิงนั้น เหตุที่เกิดขึ้นนี้ผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งให้ผู้คัดค้านทราบโดยมิได้ชักช้า และผู้คัดค้านก็ได้มอบหมายให้บริษัท ม. จำกัด เข้าไปสำรวจภัยและประเมินความเสียหาย บริษัทดังกล่าวได้ดำเนินการจนแล้วเสร็จ และทำรายงานแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบแล้ว หลังจากนั้นผู้เสนอข้อพิพาทได้เรียกร้องให้ผู้คัดค้านจ่ายค่าสินไหมทดแทน แต่ผู้คัดค้านเกิดปัญหาไม่แน่ใจว่าจะจ่ายตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับใดจึงจะเป็นการถูกต้อง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมายื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการขอให้พิจารณาชี้ขาดให้ผู้คัดค้านรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับใดฉบับหนึ่งในสองฉบับที่กล่าวข้างต้น ก่อนที่อนุญาโตตุลาการจะเริ่มต้นพิจารณาข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับการเยียวยาความเสียหายส่วนหนึ่งจากผู้คัดค้าน ผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้ขอแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาท โดยขอตัดข้อเรียกร้องตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับก่อการร้ายออก และคงเหลือข้อเรียกร้องตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวงไว้ กับลดจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เรียกร้องตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับนี้จาก ๔๔,๖๗๖,๑๖๒.๙๕ บาท ลงมาเป็น ๒๐,๖๖๒.๗๒๕.๓๖ บาท ซึ่งคณะอนุญาโตตุลาการได้อนุญาตให้แก้ไขเพิ่มเติมได้ตามขอ

คำวินิจฉัยชี้ขาด

คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อแรกที่ว่า การมอบอำนาจให้ดำเนินกระบวนพิจารณาทางอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทนี้ได้กระทำโดยกรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาทโดยชอบหรือไม่ ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ถ. กรรมการผู้มีอำนาจคนหนึ่งของผู้เสนอข้อพิพาทมาเบิกความเป็นพยานว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ปรากฏตามหนังสือรับรองของกรมพัฒนาธุรกิจการค้า และยืนยันว่าพยานและนาย อ. เป็นกรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาท และได้ร่วมกันลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจให้นาย ก. และนาย ข. เป็นตัวแทนผู้มีอำนาจในการดำเนินกระบวนพิจารณาทางอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทนี้ โดยได้ประทับตราสำคัญของบริษัทผู้เสนอข้อพิพาทไว้เป็นสำคัญ ส่วนผู้คัดค้านไม่มีพยานมาสืบหักล้างแต่อย่างใด เพียงแต่ได้นำภาพถ่ายซึ่งถ่ายจากเอกสารที่มีรอยตรา

ประทับที่ประทับจากตราสำคัญที่ผู้เสนอข้อพิพาทจดทะเบียนไว้มาใช้ถามค้าน เพื่อให้เห็นเป็นพิรุธว่าตราที่ใช้ประทับประกอบลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจกับตราที่จดทะเบียนไว้มีขนาดไม่เท่ากัน ซึ่งความข้อนี้พยานของผู้เสนอข้อพิพาทตอบชี้แจงได้ว่า ภาพถ่ายเอกสารที่มีรอยตราประทับที่ประทับจากตราสำคัญของผู้เสนอข้อพิพาทที่ฝ่ายผู้คัดค้านนำมาถามค้านพยานนั้น อาจเป็นภาพถ่ายย่อส่วนจึงทำให้ดูเล็กลงกว่าที่เป็นจริง ซึ่งเห็นว่าเป็นคำตอบที่สมเหตุผล พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทในข้อนี้จึงไม่เป็นพิรุธแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงเป็นอันฟังได้ว่า การมอบอำนาจให้ดำเนินกระบวนพิจารณาทางอนุญาโตตุลาการในกรณีพิพาทนี้ กรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาทได้กระทำไปโดยชอบและมีผลตามกฎหมายแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่ พิเคราะห์แล้ว วินาศภัยตามข้อพิพาทนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๓ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๕ โดยขอบังคับตามสัญญาประกันภัยทั้งตามกรมธรรม์ฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวงและฉบับก่อการร้าย โดยขอให้ชี้ขาดให้ผู้คัดค้านรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับใดฉบับหนึ่งในสองฉบับนั้น ดังนี้ เห็นได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ใช้สิทธิเรียกร้องภายในกำหนดเวลาสองปีนับแต่วันวินาศภัยแล้ว คำเสนอข้อพิพาทนี้จึงไม่ขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ ส่วนการที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ นั้น เห็นว่า การแก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทดังกล่าว มิได้เป็นการยกเลิกข้อเรียกร้องเดิมทั้งหมดแล้วยื่นข้อเรียกร้องเข้ามาใหม่ แต่เป็นการปรับแก้ข้อเรียกร้องที่มีอยู่ด้วยการตัดบางส่วนออกไป และคงบางส่วนไว้ โดยข้อเรียกร้องที่คงไว้ก็เป็นส่วนหนึ่งของข้อเรียกร้องตามคำเสนอข้อพิพาทเดิมนั่นเอง ดังนี้ จะถือว่าข้อเรียกร้องที่เหลืออยู่หลังจากได้รับการปรับแก้ใหม่เป็นคำเสนอข้อพิพาทที่ยื่นใหม่เมื่อพ้นกำหนดเวลาสองปีนับแต่วันวินาศภัยหาได้ไม่

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๓ ที่ว่า วินาศภัยตามข้อพิพาทนี้เป็นภัยจากการก่อการร้ายซึ่งไม่อยู่ในความคุ้มครองหรือไม่ นั้น ในข้อนี้ผู้คัดค้านมีนาย ป. ผู้รับมอบอำนาจของผู้คัดค้านมาเบิกความเป็นพยาน โดยมีเอกสารข่าวและภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาประกอบเป็นหลักฐาน สรุปความฟังได้ว่าในช่วงเดือนเมษายน ๒๕๕๒ กลุ่มคนเสื้อแดง หรือที่ใช้ชื่อว่าแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) ได้จัดการชุมนุมเรียกร้องทางการเมือง ก่อเหตุรุนแรงกดดันรัฐบาลหลายประการ แต่ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ ต่อมาเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๓ จึงจัดการชุมนุมขึ้นใหม่ ซึ่งยืดเยื้อไปถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๓ ได้ยื่นข้อเรียกร้องให้นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีในขณะนั้นยุบสภา เพื่อให้มีการเลือกตั้งใหม่ มีการตั้งเวทีปราศรัยอยู่ที่สะพานผ่านฟ้าลีลาศกับสี่แยกราชประสงค์ แกนนำของกลุ่มผู้ชุมนุมสามารถปลุกระดมประชาชนที่เห็นพ้องด้วยมาร่วมชุมนุมได้เป็นจำนวน

มากจนแน่นขนัดไปตามถนนสายต่างๆ หลายสาย ภายหลังที่รัฐบาลปฏิบัติการขอคืนพื้นที่บริเวณถนนราชดำเนินและพื้นที่ใกล้เคียง เสร็จลงเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๓ แล้ว ผู้ชุมนุมได้ย้ายการชุมนุมไปรวมกันที่สี่แยกราชประสงค์และบริเวณใกล้เคียง โดยแกนนำของกลุ่มผู้ชุมนุมยังคงปราศรัยปลุกระดม และเรียกร้องเช่นเดิมต่อไปจนกระทั่งรัฐบาลได้ปฏิบัติการขอคืนพื้นที่บริเวณสี่แยกราชประสงค์และบริเวณที่ต่อเนื่องได้สำเร็จ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ แกนนำของกลุ่มผู้ชุมนุมจึงประกาศยุติการชุมนุม ตลอดเวลาที่มีการชุมนุมเรียกร้องได้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นแก่บ้านเมืองมากมายที่เกิดจากการปลุกปั่นของแกนนำก็มี จากการกระทำของแกนนำเองก็มี และจากการกระทำของคนชุดดำหรือกองกำลัง ติดอาวุธที่แอบแฝงอยู่ในกลุ่มผู้ชุมนุมก็มี กรณีที่ผู้ก่อเหตุใช้เครื่องยิงจรวดอาร์พีจียิงไปถูกกระทรวงกลาโหมนั้น มีหลักฐานเชื่อมโยงไปถึงแกนนำชี้ชัดว่าแกนนำมอบหมายให้ไปกระทำการ จึงมีลักษณะเป็นการใช้กำลังหรือความรุนแรงเพื่อให้มีการสนองตอบวัตถุประสงค์ทางการเมืองของแกนนำของกลุ่มผู้ชุมนุม ส่วนกรณีที่คนร้ายยิงจรวดเข้าไปที่คลังน้ำมันเชื้อเพลิงของผู้เสนอข้อพิพาทนั้น ตามที่ผู้คัดค้านนำสืบปรากฏว่าที่เกิดเหตุอยู่ตำบลลาดสวาย ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี ห่างไกลชุมชน เหตุเกิดกลางดึกโดยไม่มีผู้ใดรู้เห็นว่าใครเป็นคนร้าย เอกสารหรือหลักฐานใดๆ ที่แสดงถึงการข่มขู่รัฐบาลก็ไม่มีอยู่ในที่เกิดเหตุ พนักงานสอบสวนตั้งข้อหาสำหรับคนร้ายรายนี้ไว้เป็นเบื้องต้นเพียงว่า เป็นการทำให้เสียทรัพย์ มีและใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดที่ทางการไม่อาจอนุญาตได้เท่านั้น เมื่อโอนสำนวนการสอบสวนไปยังกรมสอบสวนคดีพิเศษ และพนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษทำการสอบสวนต่อก็ยังไม่รู้ตัวคนร้าย และข้อหาที่ตั้งไว้ก็เหมือนเดิม เป็นอันไม่มีพยานหลักฐานที่จะชี้ชัดว่ามีแกนนำ นปช. หรือผู้ร่วมอุดมการณ์รายใดเป็นผู้บงการมอบหมายหรือจ้างวานให้คนร้ายไปก่อเหตุร้ายรายนี้ขึ้น ส่วนการที่พนักงานสอบสวนชั้นต้นและพนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษมีความเห็นสอดคล้องกันว่ากรณีนี้คนร้ายน่าจะมุ่งหวังให้เกิดความปั่นป่วนจากการเกิดเพลิงลุกไหม้ขนาดใหญ่ให้เป็นที่หวาดกลัวในหมู่ประชาชนเป็นการขู่เข็ญรัฐบาลให้กระทำตามข้อเรียกร้องของกลุ่ม นปช. นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ที่พนักงานสอบสวนทั้งสองมีความเห็นเช่นนั้น ก็เพราะในช่วงเวลาที่เกิดเหตุนั้น กลุ่ม นปช. กำลังชุมนุมเรียกร้องทางการเมือง และมีการก่อเหตุการณ์วุ่นวายในพื้นที่ต่างๆ หลายแห่ง จึงเห็นว่าเหตุร้ายรายนี้น่าจะมาจากการชุมนุมเรียกร้องของกลุ่ม นปช. ซึ่งความเห็นเช่นนี้หากมีพยานหลักฐานสนับสนุนอย่างเพียงพอ ก็ย่อมมีน้ำหนักฟังขึ้น แต่กรณีนี้ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนอย่างใด และดูจะมีแต่การคาดเดาตามความรู้สึกเท่านั้น จึงไม่มีน้ำหนักและฟังไม่ขึ้น สรุปแล้วเหตุการณ์ที่คนร้ายยิงคลังน้ำมันเชื้อเพลิงของผู้เสนอข้อพิพาทนี้ฟังไม่ได้ว่าเป็นเหตุร้ายที่เกิดจากการบงการ การมอบหมาย หรือการจ้างวานของแกนนำ นปช. หรือ ผู้ร่วมอุดมการณ์รายใด จึงต้องถือว่าเป็นเหตุร้ายที่เกิดขึ้นโดยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการชุมนุมเรียกร้องเพื่อผลทางการเมืองของกลุ่ม นปช. แต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็น

การก่อการร้ายตามความหมายที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวง วินาศภัยที่เกิดขึ้นนี้จึงมิใช่ภัยจากการก่อการร้าย ดังนั้น ย่อมอยู่ในความคุ้มครองของกรมธรรม์ฉบับนี้

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๔ ที่ว่า ผู้คัดค้านได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเสร็จสิ้นแล้วหรือยังจะต้องชดใช้ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทอีกหรือไม่ เพียงใด นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทมีผู้จัดการฝ่ายบัญชีและการเงินของผู้เสนอข้อพิพาทมาเบิกความยืนยันว่า หลังเกิดเหตุผู้คัดค้านได้มอบหมายให้บริษัท ม. จำกัด เข้าสำรวจภัยและประเมินความเสียหาย ได้ผลสรุปร่วมกันว่าตามกรมธรรม์ฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวงนี้ ความเสียหายในส่วนของทรัพย์สินเป็นเงิน ๗,๗๗๖,๗๗๙.๘๐ บาท ความเสียหายในส่วนของการหยุดชะงักทางธุรกิจ เป็นเงิน ๓๑,๑๓๗,๖๖๘.๔๓ บาท เป็นเงินทั้งสิ้น ๓๘,๙๐๔,๔๔๘.๒๓ บาท กับมีกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ม. จำกัด มาเบิกความประกอบได้ความตรงกัน พยานปากนี้ยืนยันด้วยว่าได้รายงานเสนอให้ผู้คัดค้านทราบแล้ว ฝ่ายผู้คัดค้านต่อสู้ว่าจำนวนค่าเสียหายไม่ถูกต้อง ผู้คัดค้านได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไปแล้ว ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทยอมรับและตกลงยุติข้อเรียกร้องทั้งหมดแล้วโดยได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันไว้ แต่ในชั้นพิจารณาผู้คัดค้านไม่มีพยานมาสืบรวมทั้งไม่ได้นำสัญญาประนีประนอมยอมความมาแสดง ข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านเป็นอันฟังไม่ขึ้น จึงต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบมาว่าความเสียหายที่เกิดแก่ผู้เสนอข้อพิพาท ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ฉบับดังกล่าว คิดเป็นเงินรวม ๓๘,๙๐๔,๔๔๘.๒๓ บาท

อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับการชดใช้ค่าเสียหายมาแล้วส่วนหนึ่ง และได้แก้ไขเพิ่มเติมคำเสนอข้อพิพาทลดจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่เรียกร้องลงเหลือเป็นจำนวน ๒๐,๖๖๒,๗๒๕.๓๖ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๑๗,๙๙๓,๓๐๗.๓๑ บาท นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ จึงเห็นสมควรบังคับให้ตามที่ขอมานี้

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับประกันวินาศภัยทั้งปวงเป็นเงิน ๒๐,๖๖๒,๗๒๕.๓๖ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๑๗,๙๙๓,๓๐๗.๓๑ บาท นับแต่วันถัดจากวันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ :	**นายสวิน อักขรายุธ**	**ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ**
	นายสุชาติ สุขสุมิตร	**อนุญาโตตุลาการ**
	นายพิศาล พิริยะสถิต	**อนุญาโตตุลาการ**

๑๒. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๗๘/๒๕๕๗

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๘๙/๒๕๕๖

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๘๖๕

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ขณะทำสัญญาประกันภัยผู้ค้ำประกันพิพาทผู้เอาประกันภัย ปกปิดหรือละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงเรื่อง สิบตำรวจเอก ว. ถูกออกจากราชการก่อนแล้วหรือไม่

๒. สิบตำรวจเอก ว. ผิดนัดไม่ชำระเงินกู้ยืมตามข้อกำหนดในสัญญาหรือไม่

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า สัญญาประกันภัยนี้ชื่อ “สัญญาประกันภัยผู้ค้ำประกัน” มีดาบตำรวจ พ. เป็นผู้เอาประกันภัย ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัย โดยมีผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นสหกรณ์ออมทรัพย์ เป็นผู้รับประโยชน์ กรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทเป็นการประกันความเสี่ยงภัยจากการกู้ยืมเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ให้กู้เงิน และมีดาบตำรวจ พ. เป็นผู้ค้ำประกัน ซึ่งเดิมมีบริษัท ส. ประกันภัย จำกัด เป็นผู้รับประกันภัยต่อเนื่อง หลังจากนั้นผู้คัดค้านได้เป็นผู้รับประกันภัยต่อจากบริษัท ส. ประกันภัย ซึ่งในช่วงเวลาที่ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัย สิบตำรวจเอก ว. ผู้กู้ยืมเงินได้ผิดสัญญาไม่คืนต้นเงินกู้พร้อมดอกเบี้ยให้ผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้เรียกร้องให้ผู้คัดค้านรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยเป็นเงิน ๔๒๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธโดยอ้างว่าสัญญาประกันภัยเป็นโมฆียะ เพราะขณะทำสัญญาประกันภัยนี้ผู้เสนอข้อพิพาทและผู้เอาประกันภัยทราบอยู่แล้วว่าสิบตำรวจเอก ว. ได้ถูกกองบังคับการตำรวจนครบาล ลงโทษปลดออกจากราชการอยู่ก่อนแล้ว แต่ละเว้นไม่เปิดเผยให้ผู้คัดค้านทราบ

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ที่ว่า ขณะทำสัญญาประกันภัยผู้ค้ำประกันพิพาทผู้เอาประกันภัยปกปิดหรือละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงเรื่องสิบตำรวจเอก ว. ถูกออกจากราชการก่อนแล้วหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรมธรรม์ประกันภัยระบุระยะเวลาประกันภัย เริ่มต้นวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ สิ้นสุดวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ ผู้คัดค้านนำสืบว่า ขณะทำสัญญาประกันภัยพิพาทสิบตำรวจเอก ว. ผู้กู้ยืมเงิน ถูกคำสั่งกองบังคับการตำรวจนครบาล ลงโทษ

ไล่ออกจากราชการตำรวจแล้ว ทางนำสืบพยานของผู้เสนอข้อพิพาทก็รับว่าเป็นความจริง โดยคำสั่งไล่ออกที่ว่านี้ต่อมาวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ กองบังคับการตำรวจนครบาล ได้เปลี่ยนเป็นปลดออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จึงฟังได้ว่าสิบตำรวจเอก ว. ถูกปลดออกจากราชการตำรวจก่อนทำสัญญาประกันภัยพิพาทแล้ว

การประกันภัยพิพาทผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้จัดทำ และเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายจากผู้เอาประกันภัยให้ทำ ดังนั้น การเปิดเผยข้อความจริงใดที่ผู้เอาประกันภัยมีหน้าที่ ผู้เสนอข้อพิพาทก็มีหน้าที่ด้วย ในทางกลับกันข้อเท็จจริงใดที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ผู้เสนอข้อพิพาทควรต้องทราบ ก็มีผลใช้บังคับกับผู้เอาประกันภัยได้ด้วย เพราะเป็นตัวการตัวแทนในการดำเนินเรื่องนี้ต่อกัน การประกันภัยรายนี้เป็นการประกันผู้ค้ำประกันการกู้ยืมเงินของข้าราชการตำรวจ เป็นการประกันภัยทั้งกลุ่มแบบต่อเนื่อง โดยผู้คัดค้านรับประกันภัยต่อจากบริษัท ส. ประกันภัย จำกัด เมื่อครั้งทำคำขอเอาประกันภัยกับผู้คัดค้าน ยังปรากฏว่ามีชื่อสิบตำรวจเอก ว. ซึ่งถูกให้ออกจากราชการแล้ว อยู่ในกลุ่มผู้กู้ยืมเงินของสหกรณ์ ดังนั้น กรมธรรม์ประกันภัยของผู้คัดค้าน ข้อเท็จจริงเดิมจึงเปลี่ยนไป ซึ่งข้อเท็จจริงนี้เป็นสาระสำคัญที่ผู้รับประกันภัยจะพิจารณาว่าควรรับประกันภัยไว้หรือไม่ หรือถ้ารับแล้วค่าเบี้ยประกันภัยจะเท่ากับรายอื่นหรือไม่ ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทและเป็นผู้จัดให้มีการทำประกันภัย จึงยังมีหน้าที่ต้องเปิดเผยข้อความจริงนี้ให้ผู้คัดค้านทราบ แม้ผู้เสนอข้อพิพาทและผู้เอาประกันภัยจะอ้างว่าไม่ทราบว่าจะต้องแจ้งข้อเท็จจริงนี้ให้ผู้คัดค้าน นั้น ฟังไม่ขึ้น

เมื่อผู้คัดค้านไม่ทราบข้อเท็จจริง ทำให้ผู้คัดค้านแสดงเจตนาเข้าทำสัญญาโดยสำคัญผิดในคุณสมบัติของสิบตำรวจเอก ว. สัญญาประกันภัยจึงเป็นโมฆียะ และกรณีก็เข้าข่ายละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงในสาระสำคัญแห่งเงื่อนไขการเอาประกันภัย เมื่อผู้คัดค้านมีการบอกล้างแล้ว สัญญาประกันภัยจึงตกเป็นโมฆะ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกร้องไม่ได้ ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ ที่ว่าสิบตำรวจเอก ว. ผิดนัดไม่ชำระเงินกู้ยืมตามข้อกำหนดในสัญญาหรือไม่ นั้น จึงไม่จำต้องวินิจฉัย

จึงวินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายถวิล ตรีเพชร

๑๓. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๔๒/๒๕๕๘

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๒๑๑/๒๕๕๗

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่

๒. หากได้รับความคุ้มครอง ผู้คัดค้านทั้งสามจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นจำนวนเท่าใด

ข้อเท็จจริงตามคำเสนอข้อพิพาทและคำคัดค้านในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาททำประกันความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน ได้แก่ เฟอร์นิเจอร์ สต็อกสินค้า ซึ่งตั้งอยู่ที่ห้างสรรพสินค้าสาขาจังหวัดนราธิวาส ต่อมาเวลากลางคืนคนร้ายลอบวางระเบิดห้างฯ บริเวณภายในชั้นหนึ่งเกิดเพลิงไหม้ลุกลามไปยังพื้นที่อาคารส่วนอื่น ทำให้ทรัพย์สินของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายสิ้นเชิงหลายรายการ อาทิ เฟอร์นิเจอร์ เสียหายเป็นเงิน ๑๑๖,๕๐๐ บาท สต๊อกสินค้าประเภทเครื่องแต่งกายและเครื่องอุปโภคเสียหายเป็นเงิน ๒,๒๗๓,๓๒๖.๖๕ บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาททำทุนประกันไว้ ๗๕๐,๐๐๐ บาท จึงติดใจเรียกร้องเพียงเท่านี้

ผู้คัดค้านทั้งสามยื่นคำคัดค้านว่า ได้รับประกันภัยความเสี่ยงภัยทรัพย์สินจากผู้เสนอข้อพิพาท แต่ไม่จำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท เพราะวินาศภัยที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากการก่อความไม่สงบของประชาชน เป็นข้อยกเว้นความคุ้มครองภัย อีกทั้งเอกสารแนบท้ายกรมธรรม์ประกันภัยก็ระบุข้อยกเว้นว่า ไม่คุ้มครองเหตุโดยตรงหรือโดยอ้อมเป็นผลมาจากสงครามหรือการกระทำก่อการร้าย นอกจากนั้นต่อสู้อีกว่าผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างถึงความเสียหายลอยๆ ไม่มีหลักฐานความเสียหายมาแสดงผู้คัดค้านทั้งสามจึงปฏิเสธค่าเสียหายว่าไม่มีมูลค่าสูงตามที่เรียกมา

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

เหตุวางระเบิดตามข้อพิพาทเกิดขึ้นในวันเดียวกันกับเหตุก่อความไม่สงบในเขตพื้นที่สามจังหวัดภาคใต้ ในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นวันครบรอบการก่อตั้งกระบวนการแบ่งแยกดินแดนและวันฉลองเอกราชของประเทศมาเลเซีย เป็นการกระทำเชิงสัญลักษณ์ของกลุ่มผู้กระทำการก่อความไม่สงบในเขตจังหวัดนราธิวาส ห้างฯ ที่เกิดเหตุประกอบธุรกิจการค้าอยู่ มีเหตุการณ์อื่นที่ไม่ปกติทำนองเดียวกันรวม ๙๖ จุด ทั้งนี้ ไม่รวมถึงเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในเขตจังหวัดอื่นๆ ในภาคใต้ ที่ใกล้เคียงกันโดยเฉพาะที่จังหวัดยะลาและจังหวัดปัตตานีอีก ๑๘๒ จุด แสดงว่าผู้กระทำการเป็นบุคคลกลุ่มเดียวกัน มีเหตุจูงใจและความประสงค์เดียวกันโอกาสที่จะทำการก่อความไม่สงบเป็นโอกาสสำคัญ มีความหมายเป็นพิเศษหรือเป็นสัญลักษณ์ทางการเมืองและทางศาสนาในการต่อต้านรัฐ

เพื่อแบ่งแยกดินแดนเป็นอิสระ หรือผนวกดินแดนร่วมกับประเทศมาเลเซีย การลอบวางระเบิดห้างที่เกิดเหตุ จึงเป็นการกระทำของคนร้ายที่สอดคล้องและประสานกับกลุ่มคนร้ายอื่น เพื่อก่อความไม่สงบเกิดความวุ่นวายในพื้นที่ การข่มขู่คุกคามและวางระเบิดก็เพื่อสร้างความตระหนก หวาดกลัวให้เกิดขึ้นแก่ประชาชน และกระทำในโอกาสที่เป็นวันสำคัญเป็นพิเศษของผู้ร่วมกระบวนการในเชิงสัญลักษณ์เพื่อมุ่งหมายให้มีผลทางการเมืองแบ่งแยกดินแดนและมีประชาชนที่นับถืออิสลามไปตั้งรัฐใหม่ หรือรัฐอิสระ จึงเป็นการก่อการร้ายตามความหมายและบทนิยามในเอกสารแนบท้ายกรมธรรม์ประกันภัย หาใช่เป็นกระบวนการเรียกค่าคุ้มครองโดยอาศัยศาสนาและการแบ่งแยกดินแดนบังหน้าดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างไม่ ดังนั้น การลอบวางระเบิดจนเกิดเพลิงไหม้ในข้อพิพาทนี้จึงเป็นการก่อการร้าย

เมื่อการลอบวางระเบิดตามข้อพิพาทเป็นการก่อการร้าย ความรับผิดในค่าสินไหมทดแทนจึงเข้าข้อยกเว้นของเอกสารแนบท้ายกรมธรรม์ประกันภัย ผู้คัดค้านทั้งสามจึงไม่ต้องรับผิด ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับความคุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากวินาศภัยที่เกิดขึ้น กรณีจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาต่อไปว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นมีจำนวนเท่าใดเนื่องจากไม่เป็นประโยชน์ต่อข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสุชาติ สุขสุมิตร

๑๔. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๔/๒๕๖๑
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๕๗๙/๒๕๕๙
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๓๗๔ วรรคสอง และมาตรา ๘๗๗
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทได้โดยตรงหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเพียงใด
๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยของค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ รับประกันภัยทรัพย์สินของผู้เสนอข้อพิพาทไว้ตามกรมธรรม์ประกันความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน โดยมีผู้คัดค้านที่ ๒ ร่วมรับประกันภัยด้วยในลักษณะการรับประกันภัยร่วมกัน โดยกำหนดสัดส่วนให้ผู้คัดค้านที่ ๑ รับผิด ๗๕ เปอร์เซ็นต์ ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ รับผิด ๒๕ เปอร์เซ็นต์ และกรมธรรม์ประกันภัยระบุสถานที่เอาประกันภัยไว้ว่า ตั้งอยู่อาคารเลขที่ ๔๕ จังหวัดนครปฐม โดยมีผู้รับประโยชน์ คือ ธนาคาร ท. เท่าที่มีภาระผูกพัน ในขณะเดียวกันผู้คัดค้านที่ ๑ ยังได้รับประกันภัยทรัพย์สินของบริษัท ซ. จำกัด ไว้ด้วย ซึ่งระบุสถานที่เอาประกันภัยตั้งอยู่อาคารเลขที่ ๑๐๕ จังหวัดนครปฐม มีธนาคาร ท. เป็นผู้รับประโยชน์เท่าที่มีภาระผูกพัน และสถานที่เอาประกันภัยของผู้เสนอข้อพิพาทกับสถานที่เอาประกันภัยของบริษัท ซ. จำกัด ตั้งอยู่ในบริเวณรั้วเดียวกัน แต่ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของผู้เสนอข้อพิพาทกับสถานที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัท ซ. จำกัด ที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองบริษัทแตกต่างกัน ทั้งที่ตั้งของผู้เสนอข้อพิพาทกับที่ตั้งของบริษัท ซ. จำกัด ก็ตั้งอยู่บนที่ดินคนละโฉนดแตกต่างกันด้วย

เหตุเพลิงไหม้คดีนี้เกิดที่อาคารของบริษัท ซ. จำกัด ทำให้อาคารและทรัพย์สินภายในอาคารเสียหาย โดยสต๊อกสินค้าพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทที่จัดเก็บไว้ภายในอาคารหลังนี้เสียหาย และไฟได้ลุกลามไปไหม้อาคารและสต๊อกสินค้าของผู้เสนอข้อพิพาทด้วย หลังเกิดเหตุผู้คัดค้านที่ ๑ และ ที่ ๒ ได้ว่าจ้างให้บริษัท ค. จำกัด เข้าสำรวจภัยและประเมินค่าเสียหาย ซึ่งบริษัท ค. จำกัด ได้รายงานความเสียหายในส่วนทรัพย์สินของผู้เสนอข้อพิพาทไว้

ส่วนความเสียหายของบริษัท ซ. จำกัด นั้น ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ธนาคาร ท. ซึ่งเป็นผู้รับประโยชน์เรียบร้อยแล้ว สำหรับความเสียหายในส่วนทรัพย์สินของผู้เสนอข้อพิพาทที่เก็บอยู่ภายในพื้นที่อาคารเลขที่ ๔๕ จังหวัดนครปฐม ซึ่งระบุว่าเป็นสถานที่เอาประกันภัย บริษัท ค. จำกัด ได้ประเมินความเสียหายของตัวอาคารไว้เป็นเงิน ๑,๖๐๗,๑๙๘.๒๗ บาท และประเมินความเสียหายในส่วนของสต๊อกสินค้าที่เก็บในพื้นที่ของผู้เสนอข้อพิพาท หักมูลค่าการนำสินค้าไปผลิตใหม่และค่าขายซากสินค้าแล้ว เป็นเงิน ๖,๗๑๑,๖๒๙.๘๑ บาท รวมเป็นเงิน ๘,๓๑๘,๘๒๘.๐๘ บาท โดยผู้คัดค้านที่ ๑ ต้องรับผิดเป็นเงิน ๖,๒๓๙,๑๒๑.๐๖ บาท และผู้คัดค้านที่ ๒ ต้องรับผิดเป็นเงิน ๒,๐๗๙,๗๐๗.๐๒ บาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไม่โต้แย้งส่วนนี้ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้รับเงินค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวไป สำหรับสต๊อกสินค้าของผู้เสนอข้อพิพาทที่ได้ถูกวางจัดเก็บไว้ในอาคารเลขที่ ๑๐๕ จังหวัดนครปฐม ซึ่งตามพยานหลักฐานที่คู่พิพาทนำสืบระบุว่า เป็นอาคารของบริษัท ซ. จำกัด และรับฟังเป็นยุติว่าไม่ได้จัดเก็บไว้ในอาคารเลขที่ ๔๕ จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นสถานที่เอาประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัยของผู้เสนอข้อพิพาทนั้น เป็นสต๊อกสินค้าเสียหายที่โต้แย้งกันว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ และหากต้องชดใช้จะต้องชดใช้เป็นเงินจำนวนเท่าใด

คำวินิจฉัยชี้ขาด

คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทได้โดยตรงหรือไม่ ประเด็นนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ โต้แย้งว่า ในกรณีมีเหตุวินาศภัยเกิดขึ้นกรมธรรม์ประกันภัยพิพาท ระบุให้ธนาคาร ท. เป็นผู้รับประโยชน์ ธนาคาร ท. จึงเป็นเจ้าหนี้บุริมสิทธิ์ที่ครอบไปถึงทรัพย์สินที่ผู้เสนอข้อพิพาทเอาประกันภัยไว้ การที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทโดยตรงจึงเป็นการไม่ชอบ เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้ และเป็นคู่สัญญาในสัญญาประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัยพิพาทที่ผู้เสนอข้อพิพาททำกับผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ จึงถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้เสียตามกรมธรรม์ประกันภัยพิพาท เมื่อทรัพย์สินที่เอาประกันภัยเสียหายเพราะเหตุวินาศภัย จึงมีอำนาจเสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยพิพาทในฐานะคู่สัญญาได้ ส่วนที่กรมธรรม์ประกันภัยพิพาทมีข้อตกลง

กำหนดให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชำระเงิน ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอก คือ ธนาคาร ท. นั้น ก็เป็นเพียงข้อตกลงของผู้เสนอข้อพิพาทและผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ที่ให้สิทธิแก่ธนาคาร ท. เป็นผู้รับประโยชน์จากกรมธรรม์ประกันภัยพิพาท ซึ่งเป็นผลให้ธนาคาร ท. เป็นผู้มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ได้อีกทางหนึ่งเท่านั้น นอกจากนี้ตามกรมธรรม์ประกันภัยพิพาทก็ได้ระบุให้ธนาคาร ท. เป็นผู้รับประโยชน์เพียงเท่าที่ผู้เสนอข้อพิพาทมีภาระผูกพันอยู่ ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้ยกประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้รับประโยชน์ทั้งหมด จึงมีผลให้ธนาคาร ท. ได้รับประโยชน์ตามสัญญาประกันภัยเท่าที่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยซึ่งเป็นหลักประกันหนี้ที่ยังคงมีภาระผูกพันต่อเจ้าหนี้เท่านั้น แต่ทางนำสืบของทั้งผู้เสนอข้อพิพาทและของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ปรากฏว่าภาระผูกพันที่ผู้เสนอข้อพิพาทยังคงมีอยู่ต่อธนาคาร ท. นั้น เป็นเงินจำนวนเท่าใด และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าธนาคาร ท. ในฐานะผู้รับประโยชน์ได้มีการแสดงเจตนาแก่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ว่าจะถือเอาประโยชน์จากสัญญาประกันภัยดังกล่าวแล้วหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้เช่นนี้ สิทธิของบุคคลภายนอก คือ ธนาคาร ท. จึงยังไม่เกิดขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๗๔ วรรคสอง จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏดังกล่าวจึงไม่เป็นการตัดอำนาจผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะคู่สัญญาที่จะเสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ต้องรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยพิพาทได้โดยตรง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิยื่นคำเสนอข้อพิพาทคดีนี้เรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ รับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้โดยตรงตามสัญญาประกันภัย

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ จะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทและบริษัท ซ. จำกัด ถือหุ้นโดยกลุ่มบุคคลเดียวกัน ที่ทำการตั้งอยู่ในเขตกำแพงรั้วเดียวกัน และเนื่องจากอาคารโรงงานของผู้เสนอข้อพิพาทมีพื้นที่ไม่เพียงพอต่อการจัดเก็บสต๊อกวัตถุดิบ สินค้าสำเร็จรูป และวัสดุหีบห่อ ดังนั้น ต่อมาเมื่อก่อตั้งบริษัท ซ. จำกัด ขึ้นแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทและบริษัท ซ. จำกัด จึงได้ร่วมกันก่อสร้างอาคารคลังสินค้ากลางขนาดใหญ่ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดเก็บสินค้าของทั้งสองบริษัท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้นำสต๊อกวัตถุดิบ สินค้าสำเร็จรูป และวัสดุหีบห่อไปจัดเก็บไว้ในอาคารคลังสินค้ากลาง โดยจัดเก็บไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ จนถึงวันเกิดเหตุเพลิงไหม้ และขณะทำสัญญากู้ยืมเงินกับธนาคาร ท. สัญญากู้ระบุให้ผู้เสนอข้อพิพาทต้องทำประกันภัย

ทรัพย์สินทั้งหมด ธนาคารจึงได้จัดหาประกันภัยให้ โดยมีตัวแทนของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ เข้าสำรวจก่อนรับประกันภัยด้วย ต่อมาผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ได้รับและออกกรมธรรม์ประกันภัยให้ผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว จึงถือได้ว่าผู้คัดค้านที่๑ และที่ ๒ ได้เชิดหรือรู้แล้วยอมให้พนักงานธนาคารเชิดตัวเองเป็นตัวแทน กรมธรรม์ประกันภัยจึงมีผลคุ้มครอง ส่วนที่ผู้คัดค้านทั้งสองโต้แย้งว่า สต๊อกสินค้าของผู้เสนอข้อพิพาทถูกจัดเก็บอยู่ที่อาคารเลขที่ ๔๕ อีกส่วนหนึ่งเก็บไว้ที่อาคารเลขที่ ๑๐๕ ของบริษัท ซ. จำกัด เป็นที่ดินคนละโฉนดกับสถานที่เอาประกันภัยที่ระบุไว้ในตารางกรมธรรม์ประกันภัย สินค้าที่เสียหายจึงไม่ได้รับความคุ้มครอง นั้น ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า บริษัท ซ. จำกัด จัดตั้งขึ้นมาเพื่อประกอบธุรกิจผลิตแป้งดัดแปลง โดยนำมีกระบวนการผลิตต่อเนื่องกันกับกิจการของผู้เสนอข้อพิพาท ตามพยานหลักฐานที่เป็นภาพถ่ายแสดงให้เห็นถึงอาคารที่เก็บสินค้าของผู้เสนอข้อพิพาท คือ อาคารเลขที่ ๔๕ ได้สร้างเชื่อมต่อกับอาคารเลขที่ ๑๐๕ ของบริษัท ซ. จำกัด และพิจารณาจากสต๊อกสินค้าที่จัดเก็บไว้ในอาคารทั้งสองแห่งกับจำนวนทุนประกันภัยแล้วมีความสัมพันธ์กัน เห็นได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทประสงค์จะทำประกันภัยสต๊อกสินค้าที่จัดเก็บไว้ทั้งสองอาคาร ดังนั้น ผู้คัดค้านทั้งสองจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท ดังนี้

จำนวนแรก ค่าสินไหมทดแทนสำหรับอาคารโรงงานและสต๊อกสินค้าในอาคารเลขที่ ๔๕ ของผู้เสนอข้อพิพาทที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ยอมรับว่าได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัย และบริษัท ค. จำกัด ได้สำรวจและประเมินความเสียหายแล้วเป็นเงิน ๘,๓๑๘,๘๒๘.๐๘ บาท รับฟังได้ว่าคู่พิพาททั้งสองฝ่ายยอมรับความเสียหายจำนวนนี้เพียงแต่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ยังไม่ได้ชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเท่านั้น

จำนวนที่สอง ค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่เป็นสต๊อกสินค้าพิพาทซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาเป็นเงิน ๕๘,๒๗๔,๑๘๑.๑๘ บาท โดยพิจารณาจากปริมาณสินค้าที่ต้องส่งให้กรมสรรพากรตรวจสอบตามเอกสารบันทึกการจัดเก็บ แล้วนำมาหักออกจากสินค้าที่ยังคงมีเหลืออยู่ โดยบริษัท ค. จำกัด ร่วมตรวจนับด้วย คิดเป็นค่าเสียหายรวม ๖๑,๑๐๗,๗๐๓.๗๓ บาท แต่เมื่อหักส่วนกำไรออกแล้วจะเหลือเป็นต้นทุนเป็นเงิน ๕๘,๒๗๔,๑๘๑.๑๘ บาท แต่พยานที่เป็นพนักงานบริษัท ค. จำกัด ให้ถ้อยคำว่า ได้ทำการประเมินค่าเสียหายของสต๊อกสินค้าพิพาทแล้ว คิดเป็นเงินจำนวน ๔๐,๔๗๒,๑๔๘.๔๖ บาท พิเคราะห์แล้วเห็นว่าแม้คู่พิพาททั้งสองฝ่ายจะอ้างพยานบุคคลมาให้การและมีหลักฐานในการคิดคำนวณค่าเสียหายของสต๊อกสินค้าพิพาทเป็นพยานเอกสารประกอบ แต่มิได้นำสืบให้เห็นถึงรายละเอียดของ

รายการความเสียหายให้เห็นได้อย่างชัดแจ้งน่าเชื่อถือว่าค่าเสียหายที่แท้จริงเป็นเงินจำนวนเท่าใด ทั้งไม่อาจพิเคราะห์ได้ว่าพยานหลักฐานของคู่พิพาทฝ่ายใดมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่ากัน กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้เป็นที่ยุติว่าค่าเสียหายที่แท้จริงของสต๊อกสินค้าพิพาทเป็นเงินจำนวนเท่าใด คณะอนุญาโตตุลาการเห็นสมควรกำหนดให้ โดยพิเคราะห์ราคาของสต๊อกสินค้าพิพาทแต่ละรายการอันเป็นฐานที่มาของจำนวนเงินค่าเสียหายที่ทั้งผู้เสนอข้อพิพาทและผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ นำสืบแล้ว เห็นว่า คู่พิพาททั้งสองฝ่ายได้ยอมรับรายการสต๊อกสินค้าและจำนวนของสต๊อกสินค้าแต่ละรายการเป็นจำนวนที่ถูกต้องตรงกันแล้ว คงเหลือแต่มูลค่าของสต๊อกสินค้าแต่ละรายการว่ามีความเสียหายเป็นเงินจำนวนเท่าใด และไม่อาจนำสืบกำหนดจำนวนเงินได้แน่นอนเท่านั้น จึงเห็นสมควรกำหนดจำนวนค่าสินไหมทดแทนให้ตามที่เห็นว่าเป็นธรรมแก่คู่พิพาททั้งสองฝ่าย โดยให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน ๔๙,๖๕๐,๐๐๐.๐๐ บาท

สรุปแล้วผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทจำนวนแรกตามที่คู่พิพาทยอมรับกันจำนวน ๘,๓๑๘,๘๒๘.๐๘ บาท และจำนวนที่สองในส่วนสต๊อกสินค้าพิพาทที่คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดให้จำนวน ๔๙,๖๕๐,๐๐๐.๐๐ บาท รวมเป็นค่าสินไหมทดแทนที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ต้องชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสิ้นเป็นเงิน ๕๗,๙๖๘,๘๒๘.๐๘ บาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๓ ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยของค่าสินไหมทดแทนหรือไม่ เพียงใด ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชดใช้ดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของยอดเงินค่าสินไหมทดแทนทั้งหมดนับแต่วันเกิดเหตุจนกว่าจะชำระเสร็จ ผู้คัดค้านทั้งสองโต้แย้งว่า ผู้คัดค้านทั้งสองไม่ได้ตกเป็นผู้ผิดนัด ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกร้อง เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้รับประกันภัย มีความผูกพันต้องรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนและดอกเบี้ยตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยเท่านั้น ดังนั้น เมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ใช่ผู้ทำละเมิดที่ก่อเหตุวินาศภัยหรือต้องร่วมรับผิดกับผู้ทำละเมิดอย่างลูกหนี้ร่วม จึงไม่ต้องรับผิดในดอกเบี้ยนับแต่วันทำละเมิด แต่ต้องรับผิดนับแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องทวงถามให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแล้ว

สำหรับวันที่จะถือว่าเป็นวันทวงถามให้ผู้คัดค้านทั้งสองชดใช้ดอกเบี้ยผิดนัดนั้น ในทางนำสืบพยาน ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏแน่ชัดว่าผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องทวงถามให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแล้วผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ผิดนัดวันใด กรณีไม่อาจ

ถือได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้มาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะนำคดีมาเสนอข้อพิพาทต่อสำนักงาน คปภ. ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ จึงต้องรับผิดชดใช้ดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทนับแต่วันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

วินิจฉัยชี้ขาดให้ให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๕๗,๙๖๘,๘๒๘.๐๘ บาท ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเสร็จสิ้นตามสัดส่วนที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ตกลงกันรับผิด คือ ผู้คัดค้านที่ ๑ รับผิดชำระเงินจำนวนร้อยละ ๗๕ และผู้คัดค้านที่ ๒ รับผิดชำระเงินจำนวนร้อยละ ๒๕ ตามที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

อนุญาโตตุลาการ :	**นายโชติช่วง ทัพวงศ์**	**ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ**
	รศ.สุดา วิศรุตพิชญ์	**อนุญาโตตุลาการ**
	ศ.ดร.ดาราพร ถิระวัฒน์	**อนุญาโตตุลาการ**

๑๕. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑/๒๕๖๒

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๑๔๙/๒๕๖๑

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้คัดค้านรับประกันภัยเรือลำที่เกิดอุบัติเหตุเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ หรือไม่

๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เดิมนาย ช. เป็นเจ้าของเรือเจ็ทสกี ชื่อ ไดมอนด์ (สีขาว) เลขเครื่องยนต์ 3N หมายเลขข้างเรือ US-YAMA19 เอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๙ เรือลำดังกล่าวเกิดอุบัติเหตุเสียหายสิ้นเชิง ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่นาย ช. ไปแล้ว

ต่อมาวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ นาย ช. นำเรือเจ็ทสกีลำใหม่มาเอาประกันภัยกับผู้คัดค้าน เป็นเรือสีดำ เลขเครื่องยนต์ ๐๓ หมายเลขข้างเรือ YAMA14 ตามกรมธรรม์ประกันภัยเลขที่ 160001 คุ้มครองตั้งแต่วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๐ ผู้คัดค้านออกกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่นาย ช. แล้ว เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๖๐ นาย ช. ขายเรือลำดังกล่าวให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท และมีการเปลี่ยนชื่อเรือจาก “ไดมอนด์” เป็น “คุณ P ” ต่อมาวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ เรือคุณ P เกิดอุบัติเหตุเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้าน ผู้คัดค้านปฏิเสธการชดใช้อ้างว่าผู้คัดค้านมิได้รับประกันภัยเรือคุณ P ที่เกิดอุบัติเหตุเสียหายตามข้อพิพาทนี้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ผู้คัดค้านรับประกันภัยเรือลำที่เกิดอุบัติเหตุเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ หรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามหนังสือสัญญาซื้อขายระบุว่า เรือเจ็ทสกีสีดำเอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน ตามกรมธรรม์ประกันภัยเลขที่ 160001 ต่อมานาย ช. ได้ขายเรือเจ็ทสกีสีดำนี้ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งขณะเกิดเหตุอยู่ในระยะเวลาคุ้มครองของกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท ทั้งปรากฏว่าหมายเลขหนังสือจดทะเบียนเรือ สีเรือ และหนังสือจดทะเบียน ตรงกับใบอนุญาตการใช้เรือ และตรงกับข้อความที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทด้วย เพียงแต่หมายเลขข้างเรือไม่ตรงกันกับที่ระบุไว้ในกรมธรรม์

ประกันภัยเท่านั้น ส่วนที่ผู้คัดค้านอ้างว่า เรือที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยนั้น หมายเลขข้างเรือคือ US-YAMA19 แต่เรือที่เสียหายหมายเลขข้างเรือ YAMA144 เป็นเรือคนละลำนั้น เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างส่งบันทึกข้อความฉบับหนึ่ง มีข้อความสรุปว่า นาย ช. เป็นผู้เปลี่ยนหมายเลขข้างเรือจาก US-YAMA19 เป็นหมายเลข YAMA144 แม้ผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำนาย ช. มาเป็นพยานยืนยันถึงบันทึกข้อความดังกล่าว แต่ผู้คัดค้านก็ไม่นำสืบหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น จึงน่าเชื่อว่าเป็นความจริง ผู้คัดค้านนำสืบว่า ที่ผู้คัดค้านไม่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพราะหมายเลขข้างเรือไม่ตรงกับที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยเจ็ทสกี ทั้งอ้างว่าหมายเลขข้างเรือเสมือนเป็นหมายเลขตัวถังของรถยนต์ นั้น เห็นว่า ตามใบอนุญาตใช้เรือไม่มีข้อกำหนดให้ระบุหมายเลขข้างเรือไว้ จึงรับฟังว่าหมายเลขข้างเรือไม่ใช่สาระสำคัญของการอนุญาตให้ใช้เรือ และเห็นว่าพยานผู้เสนอข้อพิพาทมีน้ำหนักมากกว่าพยานผู้คัดค้าน จึงรับฟังได้ว่าผู้คัดค้านรับประกันภัยเรือคุณ P ซึ่งเป็นเรือลำที่เกิดอุบัติเหตุเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๐

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด นั้น เมื่อรับฟังว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยเรือลำที่เกิดอุบัติเหตุเมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท ตามวงเงินคุ้มครองที่ทำสัญญากันไว้ แต่ตามกรมธรรม์ประกันภัยกำหนดจำนวนเงินความรับผิดส่วนแรกไว้ครั้งละ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทจะต้องรับผิดตามจำนวนเงินดังกล่าว เมื่อหักความรับผิดส่วนแรกออกแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทคงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินเพียง ๔๔,๐๐๐ บาทเท่านั้น ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันเกิดเหตุนั้น เห็นว่า ผู้คัดค้านมิใช่ผู้กระทำละเมิด วันเกิดเหตุมิใช่วันที่ผู้คัดค้านผิดนัด จึงกำหนดให้ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิคิดดอกเบี้ยอัตราดังกล่าวนับตั้งแต่วันถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงิน ๔๔,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายพิศาล พิริยะสถิต

๑๖. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๕๒/๒๕๖๒
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๒๘๙/๒๕๖๑
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๗
ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของอพาร์ทเม้นท์ ซึ่งได้เอาประกันภัยความเสี่ยงภัยทรัพย์สินไว้กับผู้คัดค้าน จำนวนเงินเอาประกันภัย ๑๕๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท และกรมธรรม์ประกันภัยยังกำหนดเงื่อนไขความเสียหายส่วนแรกที่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบเอง สำหรับความสูญเสียจากน้ำในแต่ละครั้งและทุกครั้งเป็นจำนวน ๑๐% หรือต่ำสุด ๓๐,๐๐๐ บาท ด้วย ขณะกรมธรรม์มีผลคุ้มครองได้เกิดฝนตกหนักในหลายพื้นที่ทำให้เกิดน้ำท่วมอพาร์ทเม้นท์ โดยน้ำจากถนนได้ไหลเข้าอาคารและชั้นใต้ดินของอาคารซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยและเก็บสินค้า ทำให้ทรัพย์สินจำพวกเฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ผ้า และส่วนที่เป็นออฟฟิศที่ทำงานของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย ผู้ประเมินความเสียหายให้แก่ผู้คัดค้านได้เข้าประเมินความเสียหาย ณ สถานที่เกิดเหตุ สรุปรายการความเสียหายไว้เป็นจำนวนเงิน ๕,๐๗๓,๑๕๒ บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายมาเป็นเงินกว่า ๕ ล้านบาท และในระหว่างการพิจารณาค่าเสียหายในชั้นร้องเรียนของความเป็นธรรมต่อสำนักงาน คปภ. ผู้เสนอข้อพิพาทลดจำนวนเงินเรียกร้องลงเป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมกับให้ผู้คัดค้านรับผิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันเกิดเหตุจนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ทรัพย์สินบางรายการเป็นทรัพย์สินที่เสียหายและไม่อาจใช้งานได้ตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุแล้ว บางรายการไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกิจการที่เอาประกันภัย บางรายการเคลื่อนย้ายมาจากที่อื่น และทรัพย์สินบางรายการเข้าข้อยกเว้นที่กรมธรรม์ประกันภัยไม่คุ้มครอง ค่าเสียหายที่เรียกร้องเลื่อนลอยปราศจากหลักฐาน และใช้สิทธิไม่สุจริต ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี เท่านั้น

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนและดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ภัยจากน้ำท่วมทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัย ทั้งที่เป็นเฟอร์นิเจอร์ อุปกรณ์ไฟฟ้า และผ้า ซึ่งบริษัทผู้สำรวจภัยได้ตรวจสอบประเมินราคาทรัพย์สินที่ได้รับความเสียหายไว้เป็นเงินรวม

๕,๐๗๓,๑๕๒ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ร. นายหน้าขายประกันภัยให้ผู้เสนอข้อพิพาทมาเบิกความรับว่า ทรัพย์สินที่เสียหายบางรายการบริษัทผู้สำรวจภัยยังไม่ได้ประเมินราคาไว้แต่อย่างใด และบางรายการระบุราคาไว้ต่ำกว่าที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้าง ดังนั้น คำพยานฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังได้ว่า ณ วันเกิดภัยน้ำท่วมนั้นทรัพย์สินทั้งหมดของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายมีราคาเท่าใด

คณะอนุญาโตตุลาการจึงวินิจฉัยค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทตามรายการดังต่อไปนี้

ค่าเฟอร์นิเจอร์ ผู้เสนอข้อพิพาทแยกเก็บเป็นสองส่วน ส่วนแรกเก็บไว้ในพื้นที่ลานจอดรถ ซึ่งด้านที่รถเข้าออกมีลักษณะเปิดโล่ง ไม่มีสิ่งปิดกั้น ส่วนที่สองเก็บไว้ในห้องเก็บของ ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่ามีเฟอร์นิเจอร์รายการใดและจำนวนเท่าใดเก็บอยู่ในพื้นที่ลานจอดรถซึ่งเป็นพื้นที่เปิดโล่ง อันเข้าข้อยกเว้นของกรมธรรม์ประกันภัย ทำให้ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดและความเสียหายที่เกิดแก่เฟอร์นิเจอร์เหล่านี้มีมาแล้วก่อนเกิดภัยน้ำท่วม อันเข้าข้อยกเว้นของกรมธรรม์ประกันภัยที่ทำให้ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิด เห็นว่า เฟอร์นิเจอร์เหล่านี้มีลักษณะเป็นของเก่าที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว ทั้งมีรอยเปื้อน และชำรุดฉีกขาด เป็นต้น ที่บ่งว่าได้รับความเสียหายมาก่อนเกิดภัยน้ำท่วมจริง แต่ก็ไม่ถึงขนาดทำให้หมดสิ้นมูลค่าทางทรัพย์สิน ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยจำต้องรับผิดชอบ โดยมูลค่าความเสียหายหรือจำนวนวินาศภัยจริงจะเป็นเท่าใด ต้องคิดหรือตีราคาตามสภาพทรัพย์สินที่เสียหาย ณ สถานที่และในเวลาซึ่งภัยน้ำท่วมได้เกิดขึ้น

ค่าอุปกรณ์ไฟฟ้า ก่อนที่จะได้รับความเสียหายจากน้ำท่วมทรัพย์สินเหล่านี้ยังเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าหรือราคาอยู่ เพียงแต่เป็นของเก่าที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยจำต้องรับผิดชอบ เพราะมิได้เป็นกรณีที่เข้าข้อยกเว้นตามกรมธรรม์ประกันภัย โดยมูลค่าความเสียหาย หรือจำนวนวินาศภัยจริงจะเป็นเท่าใด ต้องคิดหรือ ตีราคาตามสภาพทรัพย์สินที่เสียหาย ณ สถานที่และในเวลาซึ่งภัยน้ำท่วมได้เกิดขึ้น

ค่าผ้า เป็นผ้าที่เก่าเก็บจนเสื่อมสภาพไปมาก แต่ละชนิดแต่ละผืนก็มีลวดลายแตกต่างกันหลากหลาย ไม่สมกับที่อ้างว่าจะเอาไว้ว่านำไปตกแต่งโรงแรมใหม่ การเสื่อมสภาพของผ้าซึ่งเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นก่อนเกิดเหตุมิได้เกิดจากภัยน้ำท่วม ผู้คัดค้านย่อมไม่ต้องรับผิดชอบ แต่ก็ยังมีมูลค่าอย่างผ้าเก่า ต้องคิดหรือตีราคาตามสภาพของทรัพย์สินที่เสียหาย ณ สถานที่ และในเวลาซึ่งภัยน้ำท่วมได้เกิดขึ้น

ค่าซ่อมแซมที่ทำงาน (office) ที่เรียกร้องมา ๖๑๗,๙๕๐ บาท ผู้คัดค้านนำสืบว่าหลายรายการที่เป็นการซ่อมส่วนที่ไม่ได้เกิดความเสียหาย สำหรับส่วนที่เกิดความเสียหายจากน้ำท่วม มีค่าซ่อมเพียง ๒๘,๙๓๒ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำสืบ ไม่แสดงเอกสารหลักฐาน จึงให้รับผิดตามที่ผู้คัดค้านนำสืบมา

ความเสียหายหรือจำนวนวินาศภัยจริงสำหรับทรัพย์สินที่เป็นเฟอร์นิเจอร์ อุปกรณ์ไฟฟ้า และผ้าจะเป็นเท่าใดนั้น ได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานที่คู่พิพาทนำสืบมาแล้ว พบว่า จำนวนทรัพย์สินแต่ละจำพวกที่ได้รับความเสียหายปรากฏอยู่ในรายการทรัพย์สินสามารถประเมินได้ว่า ณ สถานที่และในเวลาซึ่งภัยน้ำท่วมได้เกิดขึ้นนั้น เฟอร์นิเจอร์ จำนวน ๕๒ รายการ มีราคาประมาณ ๑๒๐,๐๐๐.๑๐ บาท อุปกรณ์ไฟฟ้า จำนวน ๔๔ รายการ มีราคาประมาณ ๑๕๐,๐๐๐.๒๐ บาท ผ้า จำนวน ๖ รายการ มีราคาประมาณ ๒๒๑,๐๖๗.๒๓ บาท รวมราคาทั้งสามจำพวกเป็นเงินจำนวน ๔๙๑,๐๖๗.๕๓ บาท เมื่อนำค่าเสียหายที่เป็นค่าซ่อมแซมออฟฟิศที่ทำงานจำนวน ๒๘,๙๓๒.๔๗ บาท มารวมเข้าแล้วเป็นจำนวนวินาศภัยทั้งสิ้น ๕๒๐,๐๐๐ บาท หักค่าเสียหายส่วนแรกในอัตราร้อยละ ๑๐ ที่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดสำหรับการสูญเสียจากน้ำต่อทรัพย์สิน ๕๒,๐๐๐ บาท คงเหลือ ๔๖๘,๐๐๐ บาท

ตามเงื่อนไขกรมธรรม์ระบุว่า ผู้คัดค้านจะต้องชำระพร้อมด้วยดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัด และตามข้อกำหนดในกรมธรรม์ประกันภัยความเสี่ยงภัยระบุว่า การชดใช้ค่าสินไหมทดแทน บริษัทตกลงจะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ผู้คัดค้านได้ตกลงค่าสินไหมทดแทนเป็นที่ยุติแล้ว แต่ตั้งแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ มิได้มีวันใดที่ผู้คัดค้านตกลงค่าสินไหมทดแทนเป็นที่ยุติ และระยะเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันที่ผู้คัดค้านได้ตกลงค่าสินไหมทดแทนเป็นที่ยุติก็ยังไม่เกิดขึ้น การเตือนให้ชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวนที่ยุติแล้วจึงไม่มี ดังนี้ ในวันเกิดเหตุก็ดี หรือในวันอื่นใดก่อนวันเสนอข้อพิพาทก็ดี ผู้คัดค้านมิได้ตกเป็นผู้ผิดนัดแต่อย่างใด เมื่อกรณีเป็นเช่นนี้ก็จำต้องถือว่าวันเสนอข้อพิพาทเป็นวันที่ผู้คัดค้านผิดนัด

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน ๔๖๘,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายสวิน อักขรายุธ ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ
นายสุชาติ สุขสุมิตร อนุญาโตตุลาการ
นายพิศาล พิริยะสถิต อนุญาโตตุลาการ

๑๗. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๗๑/๒๕๖๓

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๘๓/๒๕๖๒

ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิถือเอาประโยชน์จากการขยายระยะเวลาคุ้มครองอัตโนมัติกรณีการก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท ได้หลายครั้งตามคำเสนอข้อพิพาทหรือมีสิทธิถือเอาประโยชน์ได้เพียงครั้งเดียวตามคำคัดค้าน

๒. ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทมีเพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้รับเหมา ตกลงทำสัญญาประกันภัยความเสี่ยงภัยของผู้รับเหมากับผู้คัดค้าน โดยมีสถานที่เอาประกันภัย คือ โครงการเรสซิเด้นท์ จำนวนทุนประกันภัย ๑๖๕,๒๗๕,๑๐๐ บาท ระยะเวลาเอาประกันภัย ๔๓๒ วัน มีผลตั้งแต่วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๙ สิ้นสุดวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ แบ่งความคุ้มครองออกเป็นสามหมวด โดยเฉพาะหมวดที่สามเป็นความคุ้มครองความรับผิดต่อบุคคลที่สามหรือบุคคลภายนอกที่เป็นประเด็นข้อพิพาทนี้ ซึ่งกำหนดการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไว้ไม่เกิน ๑๐ ล้านบาทต่อครั้งและตลอดระยะเวลาแห่งกรมธรรม์ นอกจากนี้กรมธรรม์ประกันภัยยังมีข้อตกลงเกี่ยวกับการขยายระยะเวลาอัตโนมัติว่า ระยะเวลาเอาประกันภัยภายใต้กรมธรรม์ประกันภัยนี้จะขยายอัตโนมัติต่อไปอีก ๓ เดือน นับจากวันที่กรมธรรม์สิ้นสุดลง โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องมีเบี้ยประกันเพิ่ม ในกรณีที่งานก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จ ผู้เอาประกันภัยจะแจ้งผู้รับประกันภัยถึงระยะเวลาที่แน่นอนที่จำเป็นต้องขยายเพิ่มเติมในการก่อสร้างจนเสร็จสิ้นก่อนสิ้นสุดระยะเวลาคุ้มครอง ตามกรมธรรม์ประกันภัย วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ ผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งความประสงค์ขอขยายระยะเวลาคุ้มครองผ่านตัวแทนนายหน้าของผู้คัดค้านออกไปอีก ๓ เดือน ผู้คัดค้านออกใบเพิ่มหนี้/ใบแสดงหนี้ และสลักหลังกรมธรรม์ประกันภัยให้ ระยะเวลาเอาประกันภัยจึงขยายออกไปอีก ๙๒ วัน ไปสิ้นสุด ณ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๐ ต่อมาวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ ซึ่งอยู่ในระหว่างที่การก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จ ได้มีอุบัติเหตุตามคำเสนอข้อพิพาทเกิดขึ้นเป็นเหตุให้นาง พ. และนาย ล. ได้รับบาดเจ็บและถึงแก่ความตาย

คำวินิจฉัยชี้ขาด

คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว ประเด็นข้อพิพาทข้อแรกที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิถือเอาประโยชน์จากการ

ขยายระยะเวลาคุ้มครองอัตโนมัติได้หลายครั้งตามคำเสนอข้อพิพาท หรือมีสิทธิถือเอาประโยชน์ได้เพียงครั้งเดียวตามคำคัดค้าน นั้น คณะอนุญาโตตุลาการเห็นว่า การขยายระยะเวลาเอาประกันภัยหรือการที่สัญญาประกันภัยถูกต่อออกไปโดยอัตโนมัติตามกรมธรรม์ประกันภัยนั้น เป็นการเพิ่มสิทธิประโยชน์แก่ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัย และในขณะเดียวกันก็เป็นการตัดสิทธิของผู้คัดค้านซึ่งเป็นผู้รับประกันภัย ข้อสัญญาในส่วนที่เป็นข้อตัดสิทธิตามกฎหมายของผู้คัดค้านจึงต้องตีความโดยเคร่งครัดตามตัวอักษรและตีความให้เป็นคุณแก่ผู้คัดค้านซึ่งต้องเป็นผู้เสียหายในมูลหนี้ ความรับผิดของผู้คัดค้านตามสัญญาประกันภัยจึงสิ้นสุดในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๐ เมื่อข้อสัญญาระบุให้มีการขยายหรือต่อสัญญาประกันภัยออกไปอีก ๓ เดือนโดยอัตโนมัติในกรณีที่การก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จ และระยะเวลา ๓ เดือน ที่ขยายหรือต่อออกไปก็ระบุไว้โดยชัดแจ้งว่าให้เริ่มต้นนับต่อจากวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๖๐ ดังนี้ จึงต้องตีความโดยเคร่งครัดตามตัวอักษรว่า การขยายระยะเวลาอัตโนมัติตามข้อสัญญาดังกล่าว จะมีได้เพียงครั้งเดียวตามวันเวลาที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทเท่านั้น ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทก็ถือเอาประโยชน์ในส่วนนี้และขอขยายระยะเวลาเอาประกันภัยออกไปอีก ๙๒ วันแล้ว คือ นับตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๐ ต่อมาวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๖๐ ซึ่งอยู่ในระหว่างก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จได้มีอุบัติเหตุตามคำเสนอข้อพิพาทเกิดขึ้น ส่วนที่ผู้คัดค้านออกใบสลักหลังกรมธรรม์ประกันภัยมีข้อความระบุว่า ใบสลักหลังเป็นส่วนหนึ่งของกรมธรรม์และเงื่อนไขข้อบังคับอื่นๆ คำว่าเงื่อนไขและข้อบังคับอื่นๆ ให้ถือตามเดิมนั้น ย่อมหมายถึงเงื่อนไขและข้อบังคับอื่นๆ ตามกรมธรรม์ประกันภัยในส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการขยายและระยะเวลาประกันภัยอัตโนมัติที่ได้ระบุไว้ชัดเจนแล้วนั่นเอง ดังนั้น อุบัติเหตุตามคำเสนอข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท ผู้คัดค้านซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยจึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำเสนอข้อพิพาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทมีเพียงใด จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยต่อไป

คณะอนุญาโตตุลาการจึงชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คณะอนุญาโตตุลาการ : นายสะสม สิริเจริญสุข ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ
นายถวิล อินทรักษา อนุญาโตตุลาการ
นายสุชาติ สุขสุมิตร อนุญาโตตุลาการ

การประกันภัยความรับผิดของผู้ขนส่ง
(Carrier's Liability Insurance)

๑๘. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๔๙/๒๕๕๖

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๗/๒๕๕๖

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๗

ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านต้องรับผิดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ หรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นที่ยุติตามที่คู่พิพาทนำสืบไม่โต้แย้งกันว่า ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ได้เอาประกันภัยความรับผิดของผู้ขนส่งไว้กับผู้คัดค้าน ในวันเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ รับจ้างขนส่งตู้คอนเทนเนอร์บรรจุสินค้ากล่องบรรจุทุเรียนของผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ จากจังหวัดสมุทรสาครไปส่งที่จังหวัดชุมพร โดยมี นาย อ. เป็นผู้ขับขี่รถยนต์คันดังกล่าว เมื่อขับขี่รถยนต์แล่นไปถึงบริเวณที่เกิดเหตุได้เกิดไฟลุกไหม้ที่ล้อรถด้านหลังขวาของรถบรรทุกพ่วงแล้วลุกลามไปไหม้ตู้คอนเทนเนอร์ที่บรรทุกกล่องบรรจุทุเรียน ตู้คอนเทนเนอร์และกล่องบรรจุทุเรียนถูกไฟไหม้เสียหายจนสิ้นเชิง รถยนต์ไม่สามารถขับเคลื่อนต่อไปได้ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธโดยอ้างว่าเหตุที่เกิดไฟไหม้ตู้คอนเทนเนอร์และกล่องบรรจุทุเรียนเกิดจากเหตุสุดวิสัยและการเสื่อมสภาพของยานพาหนะที่ใช้ขนส่ง ตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยการยกเว้นความรับผิดหมวด ๓ ข้อ ๑.๑ และ ข้อ ๑.๑๐ ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดใช้ค่าเสียหาย

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ตามประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ผู้คัดค้านต้องรับผิดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ หรือไม่ เพียงใด นั้น จากทางนำสืบพยาน ผู้เสนอข้อพิพาทมีพยานผู้เชี่ยวชาญด้านยานยนต์ของศาลยุติธรรมมาเบิกความให้ความเห็นว่า จากการตรวจสอบเอกสารและความเสียหายของตัวรถพบว่าลูกปืนล้อคู่เพลากลางแตกออกทั้งด้านในและด้านนอก เป็นเหตุให้เกิดการเสียดสีกับเบ้าลูกปืนจนเกิดความร้อนสูงสะสมแผ่กระจายไปยังจานล้อ กระทะล้อ และยางจนทำให้ยางละลายและเกิดติดไฟอันเป็นเหตุให้เกิดการ

ลุกไหม้ และเพลิงได้ลุกลามไปยังตัวตู้คอนเทนเนอร์ ดังนั้น เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นไม่ใช่เกิดจากการที่ยานพาหนะขนส่งเสื่อมสภาพ และกรณีที่เกิดขึ้นก็ไม่เป็นเหตุสุดวิสัย ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสอง

ปัญหาต่อไปมีว่า จำนวนค่าเสียหายมีเพียงใด ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ต้องเสียค่าใช้จ่ายเบื้องต้นเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท และต้องชำระค่าตู้คอนเทนเนอร์ให้แก่บริษัท ว. เป็นเงิน ๔๖๓,๐๔๗.๓๔ บาท รวมเป็นเงิน ๕๑๓,๐๔๗.๓๔ บาท ส่วนผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ ต้องชำระค่าสินค้ากล่องบรรจุทุเรียนและค่าภาชนะบรรจุเป็นเงิน ๒๒๐,๕๐๐ บาท ผู้คัดค้านนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าเสียหายสูงกว่าความเป็นจริง แต่ก็เป็นการคัดค้านลอยๆ ไม่มีรายละเอียดว่าสูงมากอย่างไรและราคาที่สมควรคือเท่าใด ผู้คัดค้านได้ให้บริษัท อ. สรุปความเสียหาย และทำรายการสรุปค่าเสียหายของบริษัทดังกล่าว จึงเป็นการกระทำไปตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้คัดค้าน ต้องถือว่าได้กระทำในฐานะตัวแทนผู้คัดค้าน ค่าเสียหายที่สรุปมาผู้คัดค้านจะอ้างว่าไม่ถูกต้องไม่ได้ ดังนั้น ความเสียหายตามเอกสารดังกล่าวแล้วก็มีจำนวนเท่ากับที่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองเรียกมา โดยผู้เสนอข้อพิพาทมีใบเสร็จรับเงินมาแสดงเป็นพยานหลักฐานด้วย ส่วนผู้คัดค้านไม่ได้นำสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่น จึงต้องฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้จ่ายไปเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาทจริง แต่กรมธรรม์ประกันภัยระบุว่า ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดค่าเสียหายส่วนแรกร้อยละ ๑๐ ดังนั้น ค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ จำนวน ๕๑๓,๐๔๗.๓๔ บาท เมื่อหักค่าเสียหายส่วนแรกร้อยละ ๑๐ แล้ว เป็นค่าเสียหาย ๔๖๑,๗๔๒.๖๐ บาท ส่วนค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ เมื่อหักค่าเสียหายส่วนแรกร้อยละ ๑๐ แล้ว เป็นค่าเสียหาย ๑๙๘,๔๕๐ บาท

ค่าซ่อมตู้คอนเทนเนอร์ ผู้คัดค้านโต้แย้งว่า ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ดำเนินการไปเองตามความพอใจ ไม่ได้แจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและให้ความยินยอมตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยข้อ ๔.๓ ที่กำหนดให้ผู้เอาประกันภัยจะประนีประนอมหรือสมยอมกับบุคคลอื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับความเห็นชอบจากผู้รับประกันภัยเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนนั้น เห็นว่าราคาค่าซ่อมดังกล่าวเป็นราคาที่ตัวแทนของผู้คัดค้านได้ตรวจสอบมาแล้ว ผู้คัดค้านจะปฏิเสธว่าเป็นราคาที่สูงไปไม่ได้ ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิดในราคาดังกล่าวไม่ว่าผู้เสนอข้อพิพาทจะได้จ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ที่ผู้เสนอข้อพิพาทมีภาระต้องรับผิดไปแล้วหรือยังไม่จ่ายก็ตาม ผู้คัดค้านจะอ้างเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้นมาปฏิเสธความรับผิดย่อมไม่ชอบด้วยเจตนารมณ์ของกฎหมายเรื่องประกันภัย

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๔๖๑,๗๔๒.๖๐ บาท และ ๑๙๘,๔๕๐ บาท ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ ตามลำดับ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี จากต้นเงินแต่ละจำนวนดังกล่าว นับแต่วันที่ผู้คัดค้านปฏิเสธการชดใช้จนถึงวันชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสอง

อนุญาโตตุลาการ : นายชูชาติ ศรีแสง

๑๙. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๘๖/๒๕๕๗

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๑๕/๒๕๕๖

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๗

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ความเสียหายจากอุบัติเหตุครั้งนี้ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทหรือไม่

๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงรับกันฟังได้ว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยความรับผิดของผู้ขนส่งไว้จากผู้เสนอข้อพิพาท โดยผู้คัดค้านตกลงว่าหากสินค้าของบุคคลภายนอกที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับการว่าจ้างให้ขนส่งและดูแลรักษาระหว่างการขนส่งเกิดความสูญหาย หรือเสียหาย หรือส่งมอบชักช้าซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างการขนส่งของบุคคลภายนอกที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับการว่าจ้างให้ขนส่งและดูแลรักษาระหว่างการขนส่งในระหว่างระยะเวลาประกันภัยโดยยานพาหนะที่ระบุไว้ในตารางกรมธรรม์ประกันภัย คือ รถบรรทุกเลขตัวรถ FV และผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่ต้องรับผิดตามกฎหมายในฐานะผู้ขนส่ง ผู้คัดค้านยินยอมชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงภายในวงเงินจำกัดความรับผิด รวม ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยจำกัดความรับผิดต่อการเรียกร้องหรือต่ออุบัติเหตุแต่ละครั้งจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ความรับผิดต่อหนึ่งยานพาหนะจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

อุบัติเหตุตามข้อพิพาทนี้ กิจการร่วมค้า ส. ได้ว่าจ้างให้บริษัท อ. ขนส่งรถแม็คโครจากเหมืองเซโปน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมายังจังหวัดมุกดาหาร ประเทศไทย และได้ว่าจ้างผู้เสนอข้อพิพาทให้ขนส่งต่อจากจังหวัดมุกดาหารไปยังจังหวัดลำปาง โดยผู้เสนอข้อพิพาทได้นำรถบรรทุกเลขตัวรถ FV ขนส่งรถแม็คโคร แต่ปรากฏว่าขณะรถบรรทุกคันดังกล่าวมาถึงบริเวณอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ได้เสียหลักชนกับเสาไฟฟ้าแรงสูงริมถนน เป็นเหตุให้รถแม็คโครตกได้รับความเสียหายคิดเป็นเงิน ๔,๔๙๒,๓๗๙.๕๙ บาท ความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นในระหว่างการขนส่งของผู้เสนอข้อพิพาทภายในประเทศโดยยานพาหนะที่ระบุไว้ในตารางกรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่ต้องรับผิดต่อบุคคลภายนอก ความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงอยู่ในความคุ้มครองของกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้าน

ผู้คัดค้านปฏิเสธอ้างว่า ตามกรมธรรม์ประกันภัยระบุขอบเขตและเส้นทางการขนส่งว่าจะต้องเป็น “เส้นทางปกตินิยมภายในประเทศไทย” เท่านั้น หมายถึง มีจุดเริ่มต้นและจุดหมายปลายทางของการขนส่งอยู่ภายในประเทศไทยเท่านั้น แต่กรณีพิพาทนี้จุดเริ่มต้นมาจากเหมืองเซโปน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และแม้ว่าจะเกิดเหตุในประเทศไทยก็ตาม ก็อยู่นอกขอบเขตเส้นทางการขนส่งตามที่ระบุไว้ในหน้าตารางกรมธรรม์ประกันภัย จึงมีลักษณะเป็นการขนส่งระหว่างประเทศ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทก็มิได้แจ้งหรือขอขยายความคุ้มครองต่อผู้คัดค้านเสียก่อน จึงผิดเงื่อนไขในตารางกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท และคัดค้านว่าความเสียหายของรถแม็คโครสูงเกินจริง ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิด

คำวินิจฉัยชี้ขาด

คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ที่ว่า ความเสียหายจากอุบัติเหตุครั้งนี้ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทหรือไม่ นั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาททำการขนส่งในเส้นทางนอกประเทศไทยมาก่อนแล้วเข้ามาใช้เส้นทางภายในประเทศไทย การขนส่งช่วงที่กระทำนอกประเทศไทยหาได้อยู่ใต้บังคับข้อกำหนดในกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทไม่ เพราะกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทนี้ใช้บังคับเฉพาะการขนส่งภายในประเทศไทย ส่วนการขนส่งช่วงที่กระทำภายในประเทศไทย คือ จากจังหวัดมุกดาหารถึงจังหวัดลำปางนั้น ย่อมต้องบังคับไปตามข้อกำหนดในกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทนี้ กล่าวคือ เมื่อมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นที่อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ซึ่งอยู่ในเส้นทางดังกล่าว อันเป็นเส้นทางปกตินิยมภายในประเทศไทย เป็นเหตุให้รถแม็คโครที่รับขนส่งได้รับความเสียหายส่งผลให้ผู้เสนอ ข้อพิพาทต้องรับผิดในความเสียหายนั้นต่อผู้ว่าจ้าง อุบัติเหตุนั้นก็ต้องได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทนี้

ส่วนข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านที่ว่า หากผู้เสนอข้อพิพาทจะใช้รถบรรทุกที่ระบุไว้ในตารางกรมธรรม์ประกันภัยไปใช้ทำการขนส่งในเส้นทางนอกประเทศไทยด้วย ก็ต้องแจ้งขอขยายความคุ้มครองต่อผู้คัดค้านเสียก่อนนั้น เห็นว่า ในกรณีนี้ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีความประสงค์จะรับความคุ้มครองในระหว่างทำการขนส่งในเส้นทางนอกประเทศไทย จึงไม่จำต้องแจ้งขอขยายความคุ้มครองต่อผู้คัดค้านแต่อย่างใด

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด พิเคราะห์แล้วเห็นว่า สภาพความเสียหายของรถแม็คโคร

คันเกิดเหตุกับตามรายงานการตรวจสอบของผู้คัดค้านปรากฏเป็นอย่างเดียวกัน คือ เสียหายมากต้องซ่อม ๑๒ รายการ เปลี่ยนอะไหล่ใหม่ ๑๔ รายการ ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมีจำนวนสูงกว่าที่ฝ่ายผู้คัดค้านกำหนด ก็เพราะผู้เสนอข้อพิพาทถือตามที่โรงงานผู้รับซ่อมคิดคำนวณไว้ในใบเสนอราคาเป็นเงิน ๔,๔๙๒,๓๗๙.๕๙ บาท ส่วนผู้คัดค้านถือตามที่วิศวกรของฝ่ายตนคิดลดราคาไว้เป็นเงิน ๒,๕๘๗,๐๙๑.๓๖ เมื่อพิจารณาแล้ว เห็นว่า การลดค่าแรงและค่าอะไหล่ลงนี้ แม้จะดูมีเหตุผลแต่ก็นำมาปฏิบัติได้ยากยิ่ง เนื่องจากผู้รับซ่อมย่อมรู้สึกว่าเป็นการลดราคาลงต่ำเกินควรจนไม่อาจยอมรับได้ และผู้เสนอข้อพิพาทก็ย่อมรู้สึกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากแม้จะได้เอาประกันภัยไว้แล้ว แต่ส่วนของความเสียหายที่จะต้องรับผิดชอบเองก็มีมากเกินควร พยานฝ่ายผู้คัดค้านเองก็รับว่าการลดค่าแรงและค่าอะไหล่ลงอย่างมากเช่นนี้ ไม่น่าจะเป็นการสมควร จึงเบิกความรับว่าถ้าผู้รับประกันภัยนำรถไปให้อู่ซ่อมเองก็อาจจะต้องเสียค่าแรงและค่าอะไหล่ประมาณเท่าๆ กัน ดังนั้น พยานหลักฐานฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีเหตุผลและน้ำหนักดีกว่า ฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ค่าซ่อมรถแม็คโครเป็นจำนวน ๔,๔๐๐,๐๐๐ บาท

กรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท มีข้อกำหนดความเสียหายส่วนแรกที่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบเองไว้ คือ ๑๐ % หรือขั้นต่ำ ๕,๐๐๐ บาท ของมูลค่าความเสียหาย แต่ฝ่ายผู้คัดค้านมีสำเนาเอกสารแนบท้ายกรมธรรม์นอกเหนือจากนี้อยู่อีก ๑ ฉบับ ที่แก้ไขข้อความว่ากำหนดความเสียหายส่วนแรกเป็น ๒๐ % หรือขั้นต่ำ ๕๐,๐๐๐ บาท ของมูลค่าความเสียหาย ในชั้นพิจารณาผู้คัดค้านได้อ้างส่งเป็นพยานทั้งสำเนาเอกสารแนบท้ายดังกล่าวและใบคำขอออกเอกสารแนบท้าย พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทไม่ยอมรับ ภาระการพิสูจน์ว่าเอกสารเหล่านี้มีอยู่จริงและเชื่อถือได้ จึงตกอยู่แก่ผู้คัดค้าน แต่พยานฝ่ายผู้คัดค้านไม่มีพยานปากใดยืนยันความมีอยู่จริงของเอกสารเหล่านั้น และพยานฝ่ายผู้คัดค้านตอบคำถามค้านว่า ไม่ทราบว่าใครเป็นคนแจ้งให้ทำคำสลักหลังเพิ่มเติมเช่นนั้น พยานหลักฐานของผู้คัดค้านในข้อนี้จึงไม่มีน้ำหนัก ฟังไม่ได้ว่าได้มีการตกลงกันให้มีการเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดความเสียหายส่วนแรกเป็น ๒๐ % หรือขั้นต่ำ ๕๐,๐๐๐ บาท ของมูลค่าความเสียหาย ต้องฟังว่าความเสียหายส่วนแรกที่ผู้เสนอข้อพิพาทต้องรับผิดชอบเอง มีจำนวน ๑๐ % หรือขั้นต่ำ ๕,๐๐๐ บาท ของมูลค่าความเสียหาย เมื่อมูลค่าความเสียหายทั้งหมดมีจำนวน ๔,๔๐๐,๐๐๐ บาท ความเสียหายส่วนแรกที่ผู้เสนอข้อพิพาทต้องรับผิดชอบเองจึงมีจำนวน ๔๔๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านจึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวน (๔,๔๐๐,๐๐๐

– ๔๔๐,๐๐๐ บาท) = ๓,๙๖๐,๐๐๐ บาท

ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันเกิดเหตุนั้น เห็นว่า ค่าสินไหมทดแทนที่เรียกร้องนี้เป็นหนี้ตามสัญญาประกันภัยไม่ใช่หนี้ละเมิด ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยนับแต่วันเกิดเหตุ ควรได้รับดอกเบี้ยในอัตราดังกล่าวตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๓,๙๖๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของยอดเงินดังกล่าวนับแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ :	**นายสวิน อักขรายุธ**	**ประธานคณะอนุญาโตตุลาการ**
	นายสุชาติ สุขสุมิตร	**อนุญาโตตุลาการ**
	นายประยูร มูลศาสตร์	**อนุญาโตตุลาการ**

การประกันสุขภาพ
(Heath Insurance)

๒๐. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๕๕/๒๕๕๘

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๑๗๕/๒๕๕๗

ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีส่วนได้เสียหรือไม่

๒. กรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองการเสียชีวิตของนาง ส. หรือไม่

๓. ข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงรับกันในเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของนาง ส. ซึ่งได้ทำสัญญาประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัยโรคมะเร็งไว้กับผู้คัดค้าน มีระยะเวลาประกันภัยระหว่างวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ผลประโยชน์ที่เอาประกันภัยไว้จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๕ นาง ส. ถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็งโคนลิ้น ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทวงถามให้ผู้คัดค้านชำระค่าผลประโยชน์ แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธไม่ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนอ้างว่า กรณีของนาง ส. อยู่ในข้อยกเว้นของกรมธรรม์ประกันภัยโรคมะเร็งฉบับพิพาทที่ไม่คุ้มครองโรคมะเร็งที่เกิดขึ้นก่อนหรือสืบเนื่องมาจากสภาพทางการแพทย์ที่เป็นอยู่ก่อนทำกรมธรรม์ประกันภัยปีแรก ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ก่อนสืบพยานผู้เสนอข้อพิพาทนัดแรก ผู้คัดค้านสละประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ ที่ว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีส่วนได้เสียหรือไม่ โดยรับว่าผู้เสนอข้อพิพาทเป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของนาง ส. ผู้ตาย ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเป็นผู้มีส่วนได้เสีย

ประเด็นพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า กรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองการเสียชีวิตของนาง ส. หรือไม่ เห็นว่า ตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยโรคมะเร็งระบุความคุ้มครองไว้ตามหมวดที่ ๒ ว่า “ผู้คัดค้านจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามจำนวนเงินผลประโยชน์ที่เอาประกันภัยไว้จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เอาประกันภัยเมื่อได้รับวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคมะเร็งหลังจากกรมธรรม์ประกันภัยในปีแรกมีผลบังคับมาแล้วเกิน ๙๐ วัน” กรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาท

ปีแรกมีผลบังคับเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ ดังนั้น เมื่อพ้นกำหนดวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ไปแล้ว หากนาง ส. ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นโรคมะเร็งภายหลังวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ กรณีนี้นาง ส. จะได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัย

ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า นาง ส. เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๕ ด้วยโรคมะเร็งโคนลิ้น จึงเป็นการตายที่เกินระยะเวลาตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย ๙๐ วันแล้ว ซึ่งในระยะเวลา ๙๐ วัน ดังกล่าว นาง ส. ไม่เคยให้แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคมะเร็งหรือไม่ จึงอยู่ในเงื่อนไขที่ผู้คัดค้านต้องรับผิด ส่วนผู้คัดค้านต่อสู้ว่า เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ นาง ส. ได้รับการตรวจรักษาจากแพทย์ แพทย์บันทึกอาการที่สำคัญว่า มีแผลที่โคนลิ้นด้านขวามา ๑ ปี มีก้อนที่คอมา ๔–๕ เดือน ก้อนโตขึ้น ปวดเป็นบางครั้ง รักษาพยาบาลต่อเนื่องมาจนถึงวันเสียชีวิตวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๕ ด้วยอาการป่วยด้วยโรคมะเร็งโคนลิ้น ซึ่งบ่งชี้ว่า นาง ส. เป็นมะเร็งและมีอาการแสดงมาก่อนวันที่ทำกรมธรรม์ประกันภัยปีแรกมีผลบังคับ ตามความหมายของคำว่า “สภาพทางการแพทย์ที่เป็นอยู่ก่อน” จึงเข้าข้อยกเว้นความคุ้มครอง

อนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้วเห็นว่า ในระหว่างระยะเวลา ๙๐ วันหลังจากที่กรมธรรม์ประกันภัยโรคมะเร็งมีผลบังคับแล้ว หรือระยะเวลาสภาพทางการแพทย์ที่เป็นอยู่ก่อน แม้นาง ส. จะไม่มีการตรวจรักษาหรือการวินิจฉัยของแพทย์ในช่วงในระยะเวลา ๙๐ วัน ก็ตาม แต่การรักษาและวินิจฉัยของแพทย์ในภายหลังเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ก็มีข้อบ่งชี้ย้อนหลังขึ้นไปว่า ก่อนทำสัญญาประกันภัยโรคมะเร็ง นาง ส. มีอาการของโรคมะเร็งโดยมีแผลที่โคนลิ้น มีก้อนเนื้อที่ลำคอโตขึ้นและมีอาการปวดดังที่นาง ส. แจ้งอาการต่อแพทย์ แสดงว่ามีอาการของการป่วยเป็นมะเร็งก่อนที่จะทำสัญญาประกันภัยโรคมะเร็งแล้ว การไม่ได้รับการตรวจรักษาและให้แพทย์วินิจฉัยเสียในช่วงเวลา ๙๐ วัน หลังจากวันที่กรมธรรม์ประกันภัยโรคมะเร็งมีผลบังคับ อาจเป็นเจตนาของผู้เอาประกันภัยที่หวังจะได้รับผลประโยชน์จากเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยในส่วนนี้ก็ได้ ดังนั้น กรมธรรม์ประกันภัยโรคมะเร็งตามข้อพิพาทนี้จึงไม่คุ้มครองการเสียชีวิตของนาง ส.

เมื่อวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทข้อที่ ๒ แล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นต้องวินิจฉัยปัญหาอายุความอีก เพราะไม่มีประโยชน์ใดแก่ข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสุชาติ สุขสุมิตร

การประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคล
(Personal Accident Insurance)

๒๑. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๕๐/๒๕๕๗
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๙/๒๕๕๗
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๓๗๔ และมาตรา ๘๖๕
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านมีสิทธิบอกเลิกสัญญาประกันหรือไม่
๓. คำแถลงคำตอบเกี่ยวกับสุขภาพของผู้เอาประกันภัย เป็นการแถลงเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาสัญญาประกันภัยเป็นโมฆียะและผู้คัดค้านใช้สิทธิบอกล้างโดยชอบแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ หรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นภรรยาของร้อยตำรวจตรี จ. (ผู้ตาย) ผู้ตายได้กู้ยืมเงินธนาคาร การกู้ดังกล่าวธนาคารบังคับให้ผู้กู้ต้องเอาประกันภัยสินเชื่อ โดยทำสัญญาประกันอุบัติเหตุและสุขภาพแบบสินเชื่อปลอดภัยเพื่อพัฒนาชีวิตข้าราชการและตำรวจไว้กับผู้คัดค้าน โดยให้ระบุผู้รับประโยชน์ตามสัญญาประกันภัยเป็นธนาคารและทายาทตามกฎหมาย สัญญามีผลบังคับวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ จำนวนเอาประกันภัย ๔๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ผู้ตายเสียชีวิตด้วยสาเหตุจากโรคมะเร็งตับ ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นเอกสารติดต่อขอรับชำระเงินค่าสินไหมทดแทนเอากับผู้คัดค้านต่อธนาคาร แต่ผู้คัดค้านเพิกเฉย

ผู้คัดค้านได้มีหนังสือถึงธนาคารแจ้งบอกเลิกสัญญาประกันอุบัติเหตุและสุขภาพดังกล่าว อ้างว่า ขณะที่ผู้ตายขอเอาประกันภัย ผู้ตายมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ เคยป่วยเจ็บด้วยโรคไวรัสตับอักเสบบีและอักเสบซี โรคตับอักเสบจากพิษสุราและไขมันในเลือดสูงมาก่อนขอทำประกันภัย แต่ปกปิดข้อเท็จจริงไว้ ไม่แจ้งให้ผู้คัดค้านทราบ ซึ่งหากผู้คัดค้านทราบแล้วจะบอกปัดไม่รับประกันภัยของผู้ตาย ผู้คัดค้านปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาท และมีหนังสือบอกล้างกรมธรรม์ประกันภัย ธนาคารผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยย่อมมีสิทธิเพียงเบี้ยประกันภัยที่ผู้ตายได้ชำระมาแล้วเท่านั้น และหากผลข้อพิพาทเป็นประการใดแล้ว ผู้รับประโยชน์ในกรมธรรม์ประกันภัย คือ ธนาคารเจ้าหนี้เงินกู้ ซึ่ง ณ วันที่ผู้ตายถึงแก่ความตายมียอดเงินค้างชำระจำนวน ๔๐๑,๑๗๖.๐๔ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมไม่มีสิทธิในกรมธรรม์ประกันภัยดังกล่าว ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่ใช่ผู้เสียหายที่มีสิทธิเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ มีว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ นั้น ข้อเท็จจริงที่คู่พิพาทนำสืบรับฟังได้ว่า กรมธรรม์ประกันภัยระบุผู้รับประโยชน์ คือ ธนาคาร และทายาทตามกฎหมาย ทางนำสืบและพยานหลักฐานรับฟังได้ว่า ธนาคารได้รับชำระหนี้เงินกู้ที่ผู้ตายกู้ไปครบถ้วนแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นทายาทในฐานะผู้รับประโยชน์ตามสัญญาประกันภัยได้แสดงเจตนาต่อผู้คัดค้านว่าจะถือเอาประโยชน์จากสัญญานั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๓๗๔ วรรคสอง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีอำนาจเสนอข้อพิพาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ผู้คัดค้านมีสิทธิบอกเลิกสัญญาประกันหรือไม่ และประเด็นข้อพิพาทที่ ๓ ที่ว่า คำแถลงคำตอบเกี่ยวกับสุขภาพของผู้เอาประกันภัยเป็นการแถลงเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาสัญญาประกันภัยเป็นโมฆียะและผู้คัดค้านใช้สิทธิบอกล้างโดยชอบแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๘๖๕ หรือไม่ นั้น คู่พิพาทรับกันว่าใบสมัครขอเอาประกันภัยของผู้ตาย มีคำถามให้ผู้เอาประกันภัยแถลงเกี่ยวกับสุขภาพซึ่งมีอยู่ด้วยกัน ๕ ข้อ คำแถลงเกี่ยวกับสุขภาพที่ต้องพิจารณา เช่น เรื่องระยะเวลา ๒ ถึง ๕ ปี ที่ผ่านมา ท่านเคยเจ็บป่วย.....หมายความว่าต้องเป็นการเจ็บป่วยในช่วงระยะเวลา ๒ ถึง ๕ ปี ที่ผ่านมาใช่หรือไม่ หรือเกี่ยวกับการป่วยที่ถามว่าท่านเคยเจ็บป่วย หรือได้รับบาดเจ็บนั้น เป็นคำถามที่ตอบได้ยาก เพราะอาจเจ็บป่วยหรือได้รับบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ ที่อาจเกิดมีได้ตลอดเวลาไม่อาจคาดเดาได้ หรือคำถามที่ว่าท่านเป็นหรือเคยเป็นโรค....(ระบุชื่อโรคมากมายหลายโรค) แต่ตอนท้ายคำว่าโรคอื่นใด หรือขณะนี้ท่านกำลังเจ็บป่วย หรือบาดเจ็บ หรือ... ใช่หรือไม่ คำถามไม่ได้ระบุว่าการเจ็บป่วย หรือบาดเจ็บมากน้อยเพียงใด จึงเป็นคำถามที่หยุมหยิมเกินไป ซึ่งคำถามของผู้คัดค้านบางข้อตามที่กล่าวมา เป็นคำถามที่ไม่ชัดเจน หรือกำกวม หรือปลีกย่อยเกินไป ไม่ควรนำมาเป็นปัจจัยจับผิดถึงกับลงโทษด้วยการบอกล้างสัญญา แม้ผู้ตายจะเป็นเจ้าพนักงานตำรวจชั้นสัญญาบัตร และลงชื่อในช่องผู้เอาประกันภัย แต่ก็มีเหตุให้น่าสงสัยว่าผู้ตายคงไม่ได้อ่านหรือไม่มีเวลาพิจารณาให้ถี่ถ้วน หรือจะเป็นด้วยหมายเหตุที่มีข้อความว่า หากผู้เอาประกันภัยตอบว่า เคย/ใช่/มี ข้อใดข้อหนึ่ง บริษัทขอสงวนสิทธิในการรับประกันภัย ซึ่งเป็นที่เข้าใจว่าได้ว่าบริษัทฯ อาจจะไม่รับประกันภัย โดยผู้เอาประกันภัยในกรณีนี้มีความมุ่งหมายหลักในการทำประกันชีวิต ก็คือหวังจะได้เงินกู้จากธนาคาร หากบริษัทฯ ปฏิเสธการรับประกันภัย ธนาคารก็ไม่ยอมปล่อยเงินกู้ ซึ่งเป็นไปตามข้อบังคับหรือระเบียบของธนาคาร คำเตือนของผู้คัดค้านตามที่ยกมากล่าวแล้วนั้น มีลักษณะค่อนข้างจะเป็นการขู่แกมบังคับ กล่าวคือผู้เอาประกันภัยจะต้องตอบว่าไม่ใช่สถานเดียว ผู้คัดค้านจึงจะรับประกันภัย และเป็นการขัดแย้งกับข้อความที่ว่า เตือนให้ผู้ขอเอาประกันภัยตอบคำถามตามความเป็นจริง ข้าพเจ้า

ขอรับรองข้อแถลงข้างต้นนี้เป็นความจริงทุกประการ หากข้อแถลงของข้าพเจ้าเป็นเท็จหรือปกปิดไม่แจ้งความจริง ข้าพเจ้ายินยอมให้บริษัทบอกล้างสัญญานี้ได้ ซึ่งจะให้ผู้ขอเอาประกันภัยไม่แถลงเท็จจริง หรือปกปิดไม่แจ้งความจริงได้อย่างไร ในเมื่อผู้คัดค้านมีคำเตือนในรายการหมายเหตุเป็นเชิงกำกับให้ผู้ขอเอาประกันภัยแถลงหรือตอบในเครื่องหมายไม่ใช่ทุกข้อ มิฉะนั้น ผู้คัดค้านอาจจะไม่รับประกันภัย จึงเห็นว่าคำแถลงคำตอบเกี่ยวกับสุขภาพของผู้เอาประกันภัยตามใบสมัครขอเอาประกันภัย มิได้อยู่บนพื้นฐานการแถลงหรือตอบข้อถามตามความเป็นจริงของผู้ตายโดยสุจริตใจแต่ประการใด จึงไม่สมควรนำเอาข้อแถลงหรือคำตอบในเอกสารดังกล่าวของผู้ตายมาหาว่าเป็นการแถลงเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาสัญญาประกันภัยเป็นโมฆียะ และผู้คัดค้านใช้สิทธิบอกล้างโดยชอบแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๕ ได้

เมื่อพิจารณาว่าสัญญาประกันภัยมีผลสมบูรณ์ ผู้คัดค้านต้องชดใช้ค่าสินไหมมรณกรรมให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามที่เรียกร้อง แต่ที่ผู้คัดค้านชดใช้ดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ผู้คัดค้านมีหนังสือปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนมรณกรรม นั้น เห็นว่า ที่ผู้คัดค้านมีหนังสือปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไปยังธนาคาร ไม่พอถือว่าผู้คัดค้านมีหนังสือปฏิเสธมายังผู้เสนอข้อพิพาทด้วย ผู้คัดค้านคงรับผิดเรื่องดอกเบี้ยผิดนัดแก่ผู้เสนอข้อพิพาทตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเท่านั้น

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนการมรณกรรมให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ: นายเคียง บุญเพิ่ม

การประกันภัยรถยนต์
(Motor Insurance)

๒๒. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๐๘/๒๕๕๕

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๓๘/๒๕๕๕

หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง: คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และให้แก้ไขข้อความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

ประเด็นข้อพิพาท: ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใด

คู่พิพาทสืบพยานหลักฐานเสร็จสิ้นแล้วข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของผู้ครอบครองรถยนต์กระบะ และทำประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน ในวันเกิดเหตุรถยนต์ผู้เสนอข้อพิพาทประสบอุบัติเหตุทำให้รถเสียหลักตกลงไปข้างทางรถยนต์เสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่อู่ ส. จังหวัดชลบุรี แต่ตามกรมธรรม์ประกันภัยกำหนดให้มีสิทธินำรถไปซ่อมที่อู่ห้าง ผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งผู้คัดค้านนำรถเข้าซ่อมที่ศูนย์รถ ผู้คัดค้านยินยอมได้นำรถเข้าซ่อมที่ศูนย์ซ่อมเมื่อประมาณเดือนเมษายน ต่อมาศูนย์ดังกล่าวประเมินค่าซ่อมรถเป็นเงิน ๕๐๓,๑๗๕.๕๓ บาท ใช้เวลาซ่อม ๗๕ วัน แต่ผู้คัดค้านอ้างว่าค่าซ่อมสูงเกินส่วนและขอนำรถผู้เสนอข้อพิพาทไปซ่อมที่บริษัท อ. จำกัด โดยอู่ดังกล่าวกำหนดระยะเวลาซ่อมหลังมีอะไหล่ครบเป็นเวลา ๑ ถึง ๓ เดือน แต่อู่ดังกล่าวซ่อมรถเสร็จเมื่อเดือนธันวาคม อีกทั้งซ่อมไม่ดี เช่น พวงมาลัยรถเอียง สัญญาณกันขโมยตั้งผิดใช้การไม่ได้ กระจกประตูด้านคนขับหลุดบ่อย ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๓ เดือน เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านแจ้งว่ายังไม่สามารถกำหนดวันซ่อมแล้วเสร็จ เนื่องจากขณะนั้นมีสถานการณ์น้ำท่วมครั้งใหญ่ซึ่งยังไม่เข้าสู่ภาวะปกติ และผู้คัดค้านเสนอชดใช้ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท คู่พิพาทไม่สามารถตกลงกันได้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ตามประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า แม้ตามกรมธรรม์ประกันภัยฉบับพิพาทจะไม่คุ้มครองความเสียหายอันเกิดจากการขาดประโยชน์จากการใช้รถก็ตาม แต่เงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยตามคำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กำหนดข้อยกเว้นไว้ว่า “หากผู้เสนอข้อพิพาทขาดการใช้รถยนต์นั้นเกิดจากบริษัทประวิงการซ่อม หรือซ่อมล่าช้าเกินกว่าที่ควรจะเป็นโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้คัดค้านก็ต้องรับผิดในความเสียหายอันเกิดจากการขาดการใช้รถยนต์” เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๔ ครั้งแรกผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปซ่อมที่อู่ ส. จังหวัดชลบุรี ต่อมาผู้คัดค้านยินยอมให้ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่ศูนย์รถ จังหวัดนครปฐม ตามสิทธิที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ศูนย์รถประเมินค่าซ่อมรถเป็นเงิน ๕๐๓,๑๗๕.๕๓ บาท ใช้เวลาซ่อม ๗๕ วัน ผู้คัดค้านอ้างว่าค่าซ่อมสูงเกินส่วนและขอนำรถผู้เสนอข้อพิพาทไปซ่อมที่บริษัท อ. จำกัด ในวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้คัดค้านนำรถผู้เสนอข้อพิพาทไปยังบริษัท อ. จำกัด อู่ดังกล่าวกำหนดระยะเวลาซ่อมเสร็จ ๑ ถึง ๓ เดือน ต่อเมื่อมีอะไหล่ครบ โดยไม่ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาททักท้วงว่าต้องซ่อมให้แล้วเสร็จภายใน ๗๕ วัน ตามกรอบเวลาที่ศูนย์รถจังหวัดนครปฐมกำหนดไว้ ดังนั้นย่อมรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยอมรับระยะเวลาซ่อมตามที่บริษัท อ. จำกัด กำหนดไว้ กล่าวคือ ควรจะซ่อมเสร็จอย่างช้าประมาณภายในเดือนสิงหาคม ๒๕๕๔ แต่อู่ดังกล่าวซ่อมเสร็จเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๔ ช้ากว่าที่ประมาณการไว้ถึง ๔ เดือน

มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า เป็นการซ่อมล่าช้ากว่าที่ควรจะเป็นโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ เมื่อพิจารณาหนังสือของบริษัท อ. จำกัด เมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๔ ที่ส่งถึงนาย ป. ผู้จัดการฝ่ายสินไหมรถยนต์ของผู้คัดค้าน สรุปได้ว่าบริษัทซ่อมล่าช้าไปมาก เนื่องจากมีงานซ่อมรถค่อนข้างมากและบริษัทต้องซ่อมตามลำดับที่รับรถไว้ สำหรับรถของผู้เสนอข้อพิพาทบริษัทได้นำมารอการซ่อมแล้ว ขณะนั้นไม่ปรากฏว่าอู่อ้างถึงภาวะน้ำท่วมแต่อย่างใด จึงรับฟังได้ว่าอู่ดังกล่าวรับรถจากผู้คัดค้านไว้เป็นเวลาเกือบ ๔ เดือน แต่ยังไม่เริ่มซ่อม และเห็นว่าที่การซ่อมล่าช้าเพราะอู่มีงานซ่อมรถค่อนข้างมากและอู่ต้องซ่อมตามลำดับที่รับรถไว้ หาใช่การซ่อมล่าช้าเพราะเกิดจากภาวะน้ำท่วมไม่ เมื่อผู้คัดค้าน

เป็นผู้ส่งซ่อมที่บริษัท อ. จำกัด ซึ่งมีราคาค่าซ่อมต่ำกว่าศูนย์รถ จังหวัดนครปฐม อย่างมาก เพื่อประโยชน์ของผู้คัดค้านแต่ฝ่ายเดียว แต่การซ่อมล่าช้าเกินกว่าที่ควรจะเป็นดังกล่าว นับว่าไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากการขาดการใช้รถได้ และเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายให้เดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท รวม ๔ เดือน เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายพิศาล พิริยะสถิต

๒๓. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๓๙/๒๕๕๕
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๓๖/๒๕๕๔
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๐
ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านแต่ละคนจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของรถยนต์คันพิพาท โดยมีผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ เป็นผู้รับประกันภัย ผู้คัดค้านที่ ๑ รับประกันภัยแบบคุ้มครองเฉพาะภัย คุ้มครองความเสียหายเนื่องจากการชนกับยานพาหนะทางบกในวงเงินไม่เกิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท ไว้ก่อนการรับประกันภัยค้ำจุนประเภท ๑ ที่ผู้คัดค้านที่ ๒ รับประกันภัยในภายหลัง ในวันเกิดเหตุเวลากลางคืนเกิดความเสียหายแก่รถยนต์ โดยขณะเกิดเหตุมีรถยนต์คันหนึ่งที่ขับอยู่ด้านหน้าของรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท ได้ห้ามล้อโดยกะทันหัน ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทหักหลบไปทางซ้ายมือในทันที จนส่วนด้านหน้าซ้ายของรถชนเข้ากับขอบทางด่วนได้รับความเสียหายหนัก ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้คัดค้านทั้งสอง ผู้คัดค้านที่ ๑ ปฏิเสธการชดใช้อ้างว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นมิใช่มาจากการชนกับยานพาหนะทางบกตามเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัย จึงไม่ต้องรับผิด ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ โต้แย้งจำนวนค่าเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมานั้นสูงเกินความจริง

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ตามประเด็นข้อพิพาทว่า ผู้คัดค้านแต่ละคนจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด นั้น

มีปัญหาที่จะต้องพิจารณาเป็นประการแรกว่า ความเสียหายของรถยนต์คันพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นความเสียหายที่เกิดจากการชนกับยานพาหนะทางบกตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์แบบคุ้มครองเฉพาะภัยหรือไม่ ปัญหาข้อนี้ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทขับรถยนต์คันพิพาทตามหลังรถยนต์คันหนึ่งในทันใดรถยนต์คันข้างหน้าห้ามล้อกะทันหัน จนผู้เสนอข้อพิพาทต้องห้ามล้อทันที ทำให้เฉี่ยวชนกันผู้คัดค้านที่ ๑ โต้แย้งว่าความเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทเกิดจากการเฉี่ยวชนขอบกำแพง

ทางด่วนแล้วไปชนรถยนต์คันอื่น ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ต้องรับผิดในความเสียหายของรถยนต์ที่ไปเฉี่ยวชนขอบกำแพงทางด่วน หรือกล่าวโดยสรุปว่า ความเสียหายส่วนแรกไม่ใช่การชนกับรถยนต์อื่น ข้อโต้แย้งดังกล่าวผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบว่า หลังเกิดเหตุนาย ณ. พนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุของผู้คัดค้านที่ ๑ ไปตรวจสอบบริเวณที่เกิดเหตุทันที ได้พบคนขับรถและผู้โดยสารในรถยนต์คันพิพาทรวม ๔ คน สอบถามข้อเท็จจริงแล้วได้ความจากผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นผู้ขับรถว่า ขับรถเสียหลักไปชนกับขอบทางด่วน แล้วกระเด็นมาชนทางขวาของรถของคู่กรณี จากนั้นกลับไปชนขอบทางด่วนด้านซ้ายอีกครั้งหนึ่ง ได้บันทึกถ้อยคำของผู้เสนอข้อพิพาทไว้ในแบบรับแจ้งอุบัติเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบโดยผู้เสนอข้อพิพาทอ้างตนเองเบิกความว่า ขณะเกิดเหตุขับรถมาทางช่องจราจรขวามือสุดของทางด่วน ขณะนั้นรถยนต์คันด้านหน้าเบรกกะทันหันขณะที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะแซงซ้าย จึงเฉี่ยวชนกับรถยนต์คันหน้า แล้วเสียหลักไปชนขอบทางด่วนด้านซ้าย

การนำสืบที่แตกต่างกันดังกล่าวแล้ว ได้ตรวจดูบันทึกถ้อยคำดังกล่าวแล้วปรากฏว่าข้อเท็จจริงที่บันทึกไว้มีข้อความว่า รถคันหน้าเบรกกะทันหัน ผู้เสนอข้อพิพาทเลยหักหลบมาด้านซ้ายไปชนกำแพงทางด่วน ซึ่งก็เป็นไปตามคำเบิกความในชั้นพิจารณาของผู้เสนอข้อพิพาท ผู้โดยสารอื่นที่โดยสารมากับรถยนต์คันพิพาทในขณะเกิดเหตุก็ให้ถ้อยคำแก่นาย ณ. ทำบันทึกไว้ เป็นข้อเท็จจริงในทำนองเดียวกัน จากพฤติการณ์ที่เกิดอุบัติเหตุทำให้รถยนต์คันพิพาทได้รับความเสียหาย ความเสียหายดังกล่าวจึงมีสาเหตุมาจากรถยนต์ที่ขับอยู่ด้านหน้าของรถยนต์คันพิพาท ใช้ห้ามล้อโดยกะทันหัน ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทหักหลบไปทางซ้ายมือในทันที จนส่วนด้านหน้าซ้ายได้รับความเสียหายหนักเนื่องจากการชนกับขอบทางด่วน ดังนั้น กรณีที่เกิดขึ้นจึงมิใช่รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทเสียหลักไปชนขอบทางด่วนซ้ายมือ โดยไม่มีเหตุหรือปัจจัยอื่นจากรถยนต์คันอื่นประกอบ ซึ่งในกรณีนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ต้องรับผิด แต่ข้อเท็จจริงตามข้อพิพาทนี้อาจกล่าวได้ว่า เพราะรถยนต์คันหน้าห้ามล้อกะทันหันจึงทำให้เกิดอุบัติเหตุ อันเป็นผลโดยตรงซึ่งเป็นไปตามหลักทฤษฎีเหมาะสมที่ว่า เมื่อไม่มีเหตุก็ไม่มีผล และต้องถือว่าเหตุที่เกิดอยู่ในความหมายของ “เนื่องจากการชนกับยานพาหนะทางบก” ตามเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัยแล้ว ผู้คัดค้านที่ ๑ ต้องรับผิดตามวงเงินที่คุ้มครองไว้ในเงื่อนไขของสัญญาประกันภัย

ประเด็นต่อไปมีว่า จำนวนความเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทที่เรียกร้องมาเป็นค่าซ่อมจำนวน ๒๖๕,๘๗๕ บาท กับค่ายานพาหนะเดินทางในระหว่างรถยนต์ต้องเข้าซ่อม

เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๘๓,๘๗๕ บาท นั้น ในส่วนที่เป็นค่าซ่อมผู้เสนอข้อพิพาทอ้างภาพถ่ายสภาพความเสียหายของรถยนต์ ประกอบกับใบเสนอราคาและใบเสร็จรับเงิน ส่วนผู้คัดค้านทั้งสองต่อสู้ว่าค่าซ่อมสูงเกินไปจากความจริง การเสนอราคาไม่มีการตรวจสอบคุมราคาที่ถูกต้อง ค่าซ่อมรถยนต์พิพาทไม่ควรเกินจำนวนค่าซ่อม ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้คัดค้านทั้งสองไม่ได้นำสืบโต้แย้งคัดค้านในประเด็นที่ว่า ค่าซ่อมที่แท้จริงมีรายละเอียดและจำนวนเงินค่าอะไหล่และค่าแรงเท่าใด ผู้คัดค้านที่ ๑ โดยนาย ส. เบิกความ เพียงว่าส่วนที่รถยนต์พิพาทไปชนรถยนต์คันอื่น หรือรถคู่กรณีรถยนต์คันพิพาทมีความเสียหายไม่เกิน ๖,๐๐๐ บาท เท่าที่ตรวจสอบรายการจากใบเสนอราคา เป็นนัยว่าค่าซ่อมดังกล่าวเป็นบางส่วนของจำนวนค่าซ่อมทั้งหมด ความเสียหายของรถยนต์คันพิพาทตามภาพถ่าย นาย ณ. พนักงานผู้คัดค้านที่ ๑ ประมาณว่ามีจำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนนาง ณ. พยานผู้คัดค้านที่ ๒ เบิกความเพียงว่า รถยนต์คันพิพาทได้รับความเสียหายเล็กน้อย ค่าซ่อมตามความเป็นจริงไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ทางนำสืบคู่พิพาทเป็นดังกล่าวแล้ว แม้ภาระการพิสูจน์ค่าเสียหายจะเป็นหน้าที่ของผู้เสนอข้อพิพาทที่กล่าวอ้างมีจำนวน ๒๖๕,๘๗๕ บาท ตามหลักฐานการจ่ายเงินประกอบกับภาพถ่ายความเสียหาย และใบเสนอราคาก็ตาม แต่พยานเอกสารดังกล่าวก็ไม่ได้ให้รายละเอียดประกอบข้ออ้างที่ชัดเจน หรือโดยเฉพาะเจาะจงเพียงแต่กล่าวอ้างรวมๆ กันไป จึงรับฟังเป็นที่แน่นอนว่ามีค่าซ่อมรถจำนวน ๒๖๕,๘๗๕ บาท ไม่ได้ ในกรณีนี้นาย ณ. พยานของผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความรับว่า มีค่าเสียหายประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น จึงเห็นสมควรกำหนดค่าซ่อมให้จำนวนเงินตามที่ฝ่ายผู้คัดค้านที่ ๑ รับ

สำหรับค่ายานพาหนะในระหว่างที่ไม่ได้ใช้รถ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกมาเป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท อ้างว่ารถยนต์ต้องซ่อม ๖๐ วัน เสียค่าจ้างรถยนต์รับจ้างสาธารณะเดินทางไปทำงานวันละ ๓๐๐ บาทนั้น เห็นว่า ระยะเวลาที่ซ่อมนานเกินไป แม้ผู้เสนอข้อพิพาทจะดำเนินการซ่อมเอง ก็เนื่องจากผู้คัดค้านทั้งสองไม่ดำเนินการให้ จึงเป็นเหตุให้เกิดความล่าช้าในการจัดซ่อม ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทชอบจะเรียกค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถได้ ส่วนระยะเวลาซ่อมที่สมควรน่าจะเป็นเวลาประมาณ ๑ เดือน เป็นอย่างช้าที่สุด การเดินทางไปทำงานในช่วงเวลานี้ อาจเดินทางโดยสารรถยนต์ประจำทาง หรือยานพาหนะอื่นเป็นทางเลือกได้ ค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าพาหนะไม่ควรเกินวันละ ๒๐๐ บาท รวมทั้งหมดเป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาททั้งสิ้น ๒๐๖,๐๐๐ บาท

ค่าเสียหายส่วนนี้ ผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรายแรก ต้องรับผิดในเบื้องต้น

เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือจำนวน ๕๖,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๒ ในฐานะผู้รับประกันภัยรายหลัง ต้องชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท ส่วนดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินแต่ละจำนวนตามคำขอ ให้ผู้คัดค้านทั้งสองรับผิดนับแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

จึงวินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านที่ ๑ ชำระค่าเสียหายจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๒ ชำระค่าเสียหายจำนวน ๕๖,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีของต้นเงินแต่ละจำนวนที่ผู้คัดค้านทั้งสองจะต้องรับผิด นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายสุชาติ สุขสุมิตร

๒๔. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๗๔/๒๕๕๖
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๖๓/๒๕๕๕
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๕๗๒ และมาตรา ๘๘๑
ประมวลกฎหมายอาญา: มาตรา ๓๕๒
ประเด็นข้อพิพาท : ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครองรถยนต์กระบะบรรทุก และได้เอาประกันภัยประเภท ๑ ไว้กับผู้คัดค้าน โดยมีสาระสำคัญของสัญญาประกันภัยว่า หากรถยนต์สูญหาย ผู้คัดค้านตกลงจ่ายค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนเงิน ๔๗๐,๐๐๐ บาท และเหตุตามข้อพิพาทนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ซื้อรถยนต์ไว้ให้นาย อ. บุตรชาย ไว้ใช้ในกิจการรับจ้างเกี่ยวข้าว ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ได้มีนาย พ. กับพวก ได้มาติดต่อนาย อ. โดยใช้อุบายเจรจาหว่านล้อมขอซื้อรถยนต์คันพิพาท และได้มอบเงินสดไว้ให้เป็นเงิน ๓๒,๐๐๐ บาท แจ้งว่าจะไปดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาเช่าซื้อ และจดทะเบียนต่อกรมการขนส่งต่อไป นาย อ. หลงเชื่อจึงมอบรถยนต์ให้ไป แต่ปรากฏว่านาย พ. ได้หนีหายไปพร้อมกับรถยนต์ ไม่ได้ชำระค่างวดเช่าซื้อ หรือแจ้งเปลี่ยนแปลงแก้ไขชื่อในสัญญาเช่าซื้อ และคู่มือจดทะเบียนรถยนต์แต่ประการใด ผู้เสนอข้อพิพาทติดตามรถยนต์หลายเดือน จึงได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนกล่าวหานาย พ. กับพวก ที่กลอุบายหลอกลวงเอารถยนต์ไปจากนาย อ. พร้อมกับเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัย แต่ผู้คัดค้านได้มีหนังสือแจ้งปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน อ้างว่าการที่ผู้เสนอข้อพิพาทขายดาวน์รถยนต์ให้แก่นาย พ. กับพวก เป็นการสิ้นสุดการเป็นผู้เอาประกันภัยแล้ว และผู้เสนอข้อพิพาทยังแจ้งเหตุให้ผู้คัดค้านทราบล่าช้า และเป็นกรณีรถยนต์สูญหายจากการฉ้อโกง ซึ่งกรมธรรม์ประกันภัยไม่คุ้มครองผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดชดใช้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

๑. ประเด็นเรื่องผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยไม่ใช่ผู้เสนอข้อพิพาท เห็นว่าแม้ตามสัญญาเช่าซื้อระบุบริษัท ต. ลีสซิ่ง จำกัด เป็นผู้รับประโยชน์ก็ตาม แต่ไม่ปรากฏว่าบริษัท ต. ลีสซิ่ง จำกัด ได้แสดงเจตนาจะถือเอาประโยชน์จากสัญญาประกันภัย สิทธิของบริษัท ต. ลีสซิ่ง จำกัด ซึ่งเป็นบุคคลภายนอก ยังไม่เกิดขึ้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๓๗๔ ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นผู้มีสิทธิครอบครองรถยนต์ในฐานะผู้เช่าซื้อ

ตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ เป็นผู้เอาประกันภัยย่อมมีสิทธิเปลี่ยนแปลงข้อตกลงตามกรมธรรม์ประกันภัยโดยเข้าเป็นผู้รับประโยชน์เสียเองได้

ผู้คัดค้านต่อสู้อีกประการหนึ่งว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้โอนรถยนต์ที่เอาประกันภัยไปให้บุคคลอื่น ให้ถือว่าผู้รับโอนเป็นผู้เอาประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัยของผู้คัดค้านตามสัญญาประกันภัยหมวดเงื่อนไขทั่วไป ข้อ ๙ ความว่า เมื่อผู้เอาประกันภัยได้โอนรถให้แก่ผู้อื่น ให้ถือว่าผู้รับโอนเป็นผู้เอาประกันภัย และอ้างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๗๕ ซึ่งบัญญัติว่า ถ้าวัตถุเอาประกันภัยไว้นี้เปลี่ยนมือไปจากผู้เอาประกันภัยโดยพินัยกรรมก็ดี หรือโดยบัญญัติกฎหมายก็ดี สิทธิอันมีอยู่ในสัญญาประกันภัยย่อมโอนตามไปด้วย

เห็นว่า การโอนรถยนต์หรือรถยนต์ที่เอาประกันภัยเปลี่ยนมือไปจากผู้เอาประกันภัยตามความหมายในสัญญาประกันภัย หรือตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ผู้คัดค้านยกมาเป็นข้อต่อสู้นั้น หมายถึงการโอนหรือเปลี่ยนมือรถยนต์ที่เอาประกันภัยโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่ตามข้อพิพาทนี้ ผู้เสนอข้อพิพาท (โดยนาย อ. บุตรชาย) โอนรถยนต์ที่เอาประกันภัยหรือเปลี่ยนมือจากผู้เสนอข้อพิพาทไปเป็นของนาย พ. กับพวก เป็นการโอนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากรถยนต์คันที่เอาประกันภัยเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท ต. ลีสซิ่ง จำกัด ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีอำนาจที่จะโอนได้ คงทำได้แต่โอนสิทธิครอบครองในฐานะผู้เช่าซื้อหรือโอนดาวน์ แต่ก็ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย กล่าวคือ ต้องไปทำรายการเปลี่ยนแปลงผู้เช่าซื้อจากผู้เสนอข้อพิพาทเป็นนาย พ. ต่อบริษัทผู้ให้เช่าซื้อซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ เพราะสัญญาเช่าซื้อนั้นถ้าไม่ทำเป็นหนังสือท่านว่าเป็นโมฆะ ตามความในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๗๒ วรรคสอง ด้วยเหตุนี้ผู้คัดค้านไม่อาจต่อสู้ได้ว่ารถยนต์ที่เอาประกันภัยได้โอนหรือเปลี่ยนมือไปแล้ว

๒. ประเด็นเรื่องผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งรถยนต์ที่เอาประกันภัยสูญหายต่อผู้คัดค้านชักช้า นั้น ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ตามสัญญาประกันภัยความคุ้มครองในหมวดเงื่อนไขทั่วไป ข้อ ๔ กำหนดว่า เมื่อมีความเสียหายหรือความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยเกิดขึ้น ผู้เอาประกันภัยหรือผู้ขับขี่จะต้องแจ้งให้บริษัททราบโดยไม่ชักช้า และดำเนินการอันจำเป็นเพื่อรักษาสิทธิตามกฎหมาย ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งผู้คัดค้านว่า รถหายโดยขายให้แก่นาย พ. ล่าช้าไปเป็นเวลา ๙ เดือน เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ถ้าความวินาศภัยเกิดขึ้นเพราะภัยมีขึ้นดังผู้รับประกันภัยตกลงประกันภัยไว้ไซร้ เมื่อผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ทราบความวินาศภัยนั้นแล้ว ต้องบอกกล่าวแก่ผู้รับประกันภัยโดยไม่ชักช้า และวรรคสอง ถ้ามิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติที่กล่าวมาในวรรคก่อน ผู้รับประกันภัยอาจเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างใดๆ อันเกิดแต่การนั้นได้ เว้นแต่อีกฝ่ายหนึ่งจะพิสูจน์ได้ว่าไม่สามารถที่จะปฏิบัติได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่ากรณีแจ้งเหตุล่าช้า กฎหมายบัญญัติให้ผู้คัดค้านผู้รับประกันภัยไม่มีสิทธิ

ที่จะปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ คงให้สิทธิแต่เพียงให้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างใดๆ อันเกิดแต่การนั้นได้เท่านั้น

๓. ประเด็นเรื่องรถยนต์สูญหายเพราะถูกฉ้อโกงหรือไม่ นั้น ผู้คัดค้านคัดค้านว่าผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งความร้องทุกข์ข้อหาฉ้อโกง ซึ่งตามสัญญาประกันภัยความคุ้มครองหมวดความคุ้มครองรถยนต์สูญหายไฟไหม้ข้อ ๑ และข้อ ๒.๑ กรณีรถยนต์สูญหายกรมธรรม์นี้ไม่คุ้มครองการสูญหายจากการฉ้อโกง ด้วยเหตุนี้ผู้เสนอฯ จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายใดๆ จากผู้คัดค้าน

เห็นว่า นาย พ. กับพวกมาติดต่อขอซื้อดาวน์รถยนต์ที่เอาประกันภัยในราคา ๓๒,๐๐๐ บาท จากนาย อ. โดยได้ลงชื่อในแบบฟอร์มหนังสือสัญญาซื้อขายในช่องผู้ซื้อและถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนไว้ให้ กับบอกว่าจะไปผ่อนกับไฟแนนซ์เอง นาย อ. รับเงิน ๓๒,๐๐๐ บาทไว้ พร้อมกับส่งมอบรถยนต์และกุญแจรถยนต์ทุกชุดให้แก่นาย พ. ไป ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวไม่พอฟังได้ว่า นาย พ. กระทำโดยทุจริต หลอกลวงนาย อ. ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงนั้นได้ไปซึ่งรถยนต์ที่เอาประกันภัย แต่เมื่อผู้เสนอข้อพิพาททราบเรื่องแล้วได้โทรศัพท์ไปหานาย พ. ให้มาทำสัญญาที่สระบุรี โดยนัดให้มาทำสัญญาในวันเสาร์หน้า ครั้นถึงวันนัดก็ไม่มาติดต่อสอบถามไปทางโทรศัพท์ก็มีการปิดเครื่อง และเมื่อเจ้าพนักงานตำรวจนำผู้เสนอข้อพิพาทไปจับนาย พ. กับพวกไปที่สถานีตำรวจ นาย พ. รับว่าได้เอารถยนต์ไปจริง แต่เพื่อนเขาเอาต่อไปอีกทีหนึ่ง บอกชื่อด้วยเป็นชื่อเล่น ผู้เสนอข้อพิพาทจำชื่อไม่ได้ ผู้เสนอข้อพิพาทบอกให้เอารถไปคืนผู้เสนอข้อพิพาทภายใน ๑ เดือน ผู้เสนอข้อพิพาทจะไม่เอาเรื่อง นาย พ. บอกจะรับผิดชอบเกี่ยวกับรถ ครบ ๑ เดือนแล้ว นาย พ. ก็เงียบหายไป

พฤติการณ์ที่นาย พ. ไปติดต่อขอซื้อดาวน์รถยนต์ที่เอาประกันภัย โดยชำระเงินให้นาย อ. ลงชื่อในแบบฟอร์มหนังสือสัญญาซื้อขายในช่องผู้ซื้อโดยไม่กรอกข้อความ ถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนไว้ให้พร้อมกับจดแจ้งหมายเลขโทรศัพท์นายหน้าที่พานาย พ. มาติดต่อซื้อรถ และยอมรับกับผู้เสนอข้อพิพาทว่าได้เอารถยนต์ไปจริง แต่ไม่ได้ให้ดูรถยนต์บ่ายเบี่ยงว่าเพื่อนเขาเอาต่อไปอีกทีหนึ่ง โดยไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อที่อยู่ของเพื่อนที่เอารถต่อไปอีกทีหนึ่งตามความเป็นจริง หรือนำผู้เสนอข้อพิพาทไปพบเพื่อนคนนั้น ทั้งๆ ที่ผู้เสนอข้อพิพาทก็รับปากว่าหากเอารถไปคืนภายใน ๑ เดือน จะไม่เอาเรื่อง แต่นาย พ. ก็ไม่เอารถไปคืนนั้น ส่อให้เห็นว่าเป็นการที่นาย พ. เบียดบังเอารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นของตนหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนว่านาย พ. กับพวกฉ้อโกงทรัพย์รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทนั้น ก็เป็นเพียงความเห็นของผู้แจ้งเท่านั้น ไม่พอฟังเป็นยุติว่านาย พ. กับพวกฉ้อโกงรถยนต์ผู้เสนอข้อพิพาทที่เอาประกันภัย จึงไม่เข้าข้อยกเว้น

ความรับผิดในกรมธรรม์ประกันภัย ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านตามคำเสนอข้อพิพาทได้

จึงวินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท เป็นเงินจำนวน ๔๗๐,๐๐๐ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามข้อตกลงในเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ ตั้งแต่วันที่ผู้คัดค้านปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน (ตามคำขอท้ายคำเสนอข้อพิพาท) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายเคียง บุญเพิ่ม

๒๕. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๓๙๕/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๘๓/๒๕๕๗
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๕
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ขณะเกิดเหตุผู้ใดเป็นผู้ขับขี่รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท
๒. จำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงที่เกิดแก่รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมีเพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่คู่พิพาทแถลงรับกันและมิได้นำสืบโต้แย้งกันว่า ในวันเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทได้ดื่มสุราและได้ขับรถยนต์แล่นไปชนท้ายรถยนต์ตู้ หลังจากเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทได้โทรแจ้งนาย บ. น้องของผู้เสนอข้อพิพาทมาแสดงตัวว่าเป็นผู้ขับรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทในขณะเกิดเหตุ ในชั้นแรกนาย บ. ยอมแสดงตัวว่าเป็นผู้ขับรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทในขณะเกิดเหตุ แต่หลังจากนั้นนาย บ. กลับใจแถลงความจริงว่าตนมิใช่ผู้ขับรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทในขณะเกิดเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้ยอมรับกับพนักงานสอบสวนว่าเป็นผู้ขับรถยนต์ในขณะเกิดเหตุ และยอมเป่าเครื่องวัดแอลกอฮอล์ในเลือด ผลการเป่าปรากฏว่ามีแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้เสนอข้อพิพาท ๑๐๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ผู้เสนอข้อพิพาทถูกศาลพิพากษาว่ามีความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุรา ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายต่อรถยนต์ที่ได้เอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างว่า หลับใน มิได้เมาสุรานั้น ผู้เสนอข้อพิพาทได้อ้างตนเองเป็นพยานมาเบิกความลอยๆ ไม่มีหลักฐานใดมาแสดง ทั้งยังมีคำพิพากษาของศาลว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเพราะผู้เสนอข้อพิพาทเมาสุรา จึงน่าเชื่อว่าเหตุรถชนที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นเพราะผู้เสนอข้อพิพาทเมาสุราไม่ใช่หลับในอย่างที่กล่าวอ้าง

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำข้อพิพาทนี้มาเสนอให้ชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระหนี้ตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท นับว่าเป็นการใช้สิทธิตามกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการนั้น ตามปกติย่อมถือว่าเป็นการกระทำโดยชอบ เพราะเป็นการใช้สิทธิของตนทางศาล (หรือทางอนุญาโตตุลาการ) การใช้สิทธิเช่นนี้ไม่ผิดกฎหมายแต่อย่างใด

เว้นแต่จะปรากฏว่า ผู้เสนอข้อพิพาทกระทำไปโดยไม่สุจริต มิได้หวังผลอันเป็นธรรมดาแห่งการใช้สิทธิทางศาล (หรืออนุญาโตตุลาการ) หากแต่จงใจให้ผู้คัดค้านได้รับความเสียหายโดยใช้ศาล (หรืออนุญาโตตุลาการ) เป็นเครื่องกำบัง ตามข้อพิพาทนี้เห็นว่า พฤติการณ์ของผู้เสนอข้อพิพาทที่ให้ นาย บ. มาแสดงตัวว่าเป็นผู้ขับรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทในขณะเกิดเหตุ แล้วต่อมาจนเวลาได้ล่วงไปนานพอสมควรแล้ว นาย บ. จึงปฏิเสธว่าตนไม่ได้เป็นผู้ขับ เช่นนี้น่าจะเป็นการสมรู้ร่วมคิดระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทกับนาย บ. เพื่อถ่วงเวลาให้ระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้เสนอข้อพิพาทลดลง เนื่องจากตอนที่ผู้เสนอข้อพิพาทเป่าลมหายใจเข้าเครื่องวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือดภายหลังจากเกิดเหตุรถชนกันแล้วเป็นเวลานานถึง ๔ ชั่วโมง ๔๓ นาที จนยากจะพิสูจน์ได้ว่าขณะเกิดเหตุระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้เสนอข้อพิพาทมีกี่มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

การที่ผู้เสนอข้อพิพาทยกเอาระดับแอลกอฮอล์ในเลือดตามที่พนักงานสอบสวนวัดได้ ๑๐๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ขึ้นกล่าวอ้างเพื่อสนับสนุนว่า ผู้เสนอข้อพิพาทขับรถยนต์โดยขณะขับขี่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดไม่ถึง ๑๕๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท การกระทำของผู้เสนอข้อพิพาทข้างต้นส่อแสดงว่าผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิเสนอข้อพิพาทโดยไม่สุจริต ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕ ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีอำนาจเสนอข้อพิพาทเป็นข้อพิพาทนี้ได้

กรณีจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทอื่นต่อไป เพราะไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลแห่งข้อพิพาทได้

จึงวินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายพัลลภ พิสิษฐ์สังฆการ

๒๖. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๓๔๘/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๕๗/๒๕๕๘
หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง : คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และให้แก้ไขข้อความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ

ประเด็นข้อพิพาท : ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำพยานหลักฐานเข้าสืบจนเสร็จสิ้น ข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นที่ยุติได้ในเบื้องต้นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทซื้อรถยนต์คันพิพาทซึ่งเป็นรถยนต์มือสองนำมาตกแต่งเพิ่มเติมแล้วทำประกันภัยภาคสมัครใจประเภทหนึ่งไว้กับบริษัทประกันภัยแห่งหนึ่ง เมื่อสัญญาประกันภัยดังกล่าวสิ้นสุดลง ผู้เสนอข้อพิพาทก็นำรถไปทำประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน อุบัติเหตุตามข้อพิพาทนี้ รถยนต์ได้รับความเสียหายเนื่องจากฝนตกหนักมีน้ำเข้าในรถทำให้ระบบไฟฟ้าผิดปกติ ตั้งแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการสำนักงาน คปภ. เป็นเวลากว่า ๕ เดือนแล้ว มีการนำรถยนต์เข้าตรวจซ่อมที่ศูนย์ซ่อมรถยนต์ถึงสามแห่ง ผู้เสนอข้อพิพาทขอให้ผู้คัดค้านคืนทุนประกันภัยตามตารางกรมธรรม์ประกันภัย จำนวน ๙๓๐,๐๐๐ บาท และค่าขาดประโยชน์จำนวน ๕๖,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๙๘๖,๐๐๐ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันเสนอข้อพิพาทจนถึงวันชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท รวมทั้งให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถยนต์วันละ ๔๐๐ บาท นับแต่วันเสนอข้อพิพาทจนถึงวันที่ผู้คัดค้านคืนทุนประกันภัยหรือซ่อมรถยนต์คันพิพาทเป็นปกติแล้วเสร็จ ผู้คัดค้านโต้แย้งคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถยนต์ที่ได้รับความเสียหายอยู่ก่อนแล้วมาทำประกันภัยกับผู้คัดค้าน ความเสียหายดังกล่าวจึงไม่ได้รับความคุ้มครองตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทยังคงซ่อมใช้งานได้ตามปกติ และไม่ได้รับความเสียหายอย่างสิ้นเชิงถึงขนาดที่ผู้คัดค้านจะต้องคืนทุนประกันภัยให้ ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหาย

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว มีข้อที่จะต้องพิจารณาและวินิจฉัยตามข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านสามประการ ดังนี้

ประการแรก ประเด็นที่ผู้คัดค้านอ้างว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถยนต์ที่ได้รับความเสียหายอยู่ก่อนแล้วมาทำประกันภัย ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดข้อนี้ นั้น ได้ความจากคำเบิกความของพยานของผู้คัดค้านเองว่า ขณะรับประกันภัยรถยนต์คันพิพาทมีสภาพปกติ

ข้ออ้างของผู้คัดค้านจึงฟังไม่ขึ้น ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นตามเงื่อนไขที่ระบุในกรมธรรม์ประกันภัย

ประการที่สองมีว่า เมื่อความเสียหายเกิดขึ้นแล้วผู้เสนอข้อพิพาทจะขอรับเงินค่าเสียหายโดยขอคืนทุนประกันภัยจำนวน ๙๓๐,๐๐๐ บาท ตามที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยได้หรือไม่ เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทจะขอคืนทุนประกันภัยได้ก็ต่อเมื่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายโดยสิ้นเชิง ซึ่งความเสียหายโดยสิ้นเชิงนั้นย่อมต้องหมายถึงรถยนต์พิพาทได้รับความเสียหายจนไม่สามารถซ่อมให้อยู่ในสภาพเดิมได้ หรือเสียหายไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ของมูลค่าของรถยนต์คันพิพาทในขณะที่เกิดความเสียหาย เป็นไปคำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ นั่นเอง แต่ในชั้นพิจารณาพยานหลักฐานที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบคงได้ความแต่เพียงว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถยนต์คันพิพาทเข้าตรวจเช็คเพื่อทำการซ่อมที่ศูนย์ซ่อมรถยนต์ถึงสามแห่ง และแห่งสุดท้ายก็ไม่สามารถรับรองได้ว่าจะซ่อมเสร็จเมื่อใดเท่านั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่ารถยนต์คันพิพาทได้รับความเสียหายสิ้นเชิงหรือเสียหายไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ของมูลค่าของรถยนต์พิพาทในขณะที่เกิดเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงยังไม่มีสิทธิขอรับเงินทุนประกันจากผู้คัดค้าน

ข้อพิจารณาวินิจฉัยประการที่สาม ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถวันละ ๔๐๐ บาท นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนถึงวันที่ผู้คัดค้านคืนทุนประกันภัยหรือซ่อมรถเป็นปกติแล้วเสร็จนั้น ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อพบข้อบกพร่องครั้งแรกผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าตรวจซ่อมที่ศูนย์บริการรถยนต์แห่งที่ ๑ หลังซ่อมเสร็จเกิดข้อบกพร่องอีก ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปตรวจเช็คที่ศูนย์บริการรถยนต์แห่งที่ ๒ ได้รับแจ้งว่าซ่อมได้แต่ไม่อาจรับรองว่าซ่อมแล้วจะสมบูรณ์ เพราะอาจมีจุดอื่นเสียหายเพิ่มเติมขึ้นมาอีก ผู้คัดค้านจึงแจ้งให้ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมที่ศูนย์บริการรถแห่งที่ ๓ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นศูนย์ซ่อมที่ดีที่สุดในประเทศไทย ศูนย์ซ่อมรถยนต์ดังกล่าวตรวจเช็คแล้วแจ้งว่ามีปัญหาเกี่ยวกับสายไฟและได้ทำใบเสนอซ่อมไว้ แต่ไม่สามารถรับรองได้ว่าจะต้องใช้เวลาในการจัดซ่อมมากน้อยเพียงใด เมื่อไม่มีคำรับรองผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่ส่งรถเข้าซ่อม

อนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้จะเกิดเหตุบกพร่อง แต่รถยนต์คันพิพาทก็ยังสามารถขับได้ ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครองรถและนำรถเข้าซ่อม ทุกครั้งที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมผู้คัดค้านไม่เคยปฏิเสธการซ่อม ดังนั้น การซ่อมรถเป็นผลสำเร็จช้าหรือเร็วจึงหาได้เกิดจากฝ่ายผู้คัดค้านไม่ หากเกิดจากฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทเป็นข้อสำคัญผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายในส่วนนี้

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสะสม สิริเจริญสุข

๒๗. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๕๓/๒๕๕๙

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๒๑๔/๒๕๕๗

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๖๓

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้หรือไม่

๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน จากผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า เป็นผู้ครอบครองรถยนต์ยี่ห้อวอลโว่ ทำสัญญาประกันภัยกับผู้คัดค้านมีวงเงินคุ้มครองกรณีรถยนต์สูญหาย ๙๐๐,๐๐๐ บาท เริ่มคุ้มครองวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ สิ้นสุดวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

ต่อมาวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๗ นาย ป. ซึ่งร่วมทำธุรกิจกับผู้เสนอฯ ยืมรถคันดังกล่าวจากผู้เสนอข้อพิพาท โดยจะนำรถมาคืนวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ แต่ไม่นำรถมาคืน คงผัดผ่อนเรื่อยมาจนประมาณวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไปที่สถานีตำรวจประสงค์จะดำเนินคดีกับนาย ป. ข้อหายักยอกทรัพย์ เจ้าหน้าที่ตำรวจโทรศัพท์ถึงนาย ป. นาย ป. แจ้งว่าจะคืนรถแก่ผู้เสนอข้อพิพาทภายใน ๑๐ วัน ถึงวันดังกล่าว นาย ป. ก็ไม่นำรถมาคืน เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่า นาย ป. เป็นชาวต่างชาติต้องออกหมายเรียกก่อนสองครั้งจึงจะออกหมายจับได้ และลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน ตัวแทนผู้คัดค้านแจ้งว่าจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ได้ต่อเมื่อมีการออกหมายจับ ผู้เสนอข้อพิพาทเห็นว่าผู้คัดค้านยกเอาเงื่อนไขซึ่งไม่มีในสัญญามาเพื่อประวิงการจ่าย จึงร้องเรียนต่อสำนักงาน คปภ.

ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาททำสัญญาเช่าซื้อรถไว้กับธนาคาร เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แต่ทำสัญญาประกันภัยกับผู้คัดค้านเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ขณะทำสัญญาประกันภัยผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีส่วนได้เสียในรถคันที่เอาประกันภัย สัญญาประกันภัยจึงไม่ผูกพันผู้เสนอข้อพิพาท และนาย ป. ยังมิได้กระทำผิดอาญาฐานยักยอก ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้าน การแจ้งความไว้เป็นหลักฐานต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เป็นการล่าช้าและเป็นการแจ้งหลังกรมธรรม์ประกันภัยสิ้นสุดแล้ว

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้หรือไม่ นั้น ผู้คัดค้านอ้างว่า ขณะทำสัญญาประกันภัยผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีส่วนได้เสียในรถคันที่เอาประกันภัย เห็นว่า ถ้อยคำของผู้เสนอข้อพิพาทขัดกันเอง ทั้งราคารถที่ซื้อและการชำระเงินดาวน์ จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทตกลงซื้อรถในวันใด ในราคาเท่าใด และชำระเงินดาวน์เท่าใด ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทให้การว่า ในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้เสนอข้อพิพาทชำระเงินดาวน์เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท และอ้างว่าหลักฐานอยู่ในรถหายไป ซึ่งหากผู้เสนอข้อพิพาทชำระเงินดาวน์และใบเสร็จรับเงินหายไป ผู้เสนอข้อพิพาทชอบที่จะไปขอให้ผู้ขายรถออกใบแทนใบเสร็จที่หายไปหรืออ้างผู้ขายรถมาเป็นพยานของผู้เสนอข้อพิพาท เพื่อยืนยันว่าผู้เสนอข้อพิพาทซื้อรถในวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ก่อนทำสัญญาประกันภัยจริง แต่ผู้เสนอข้อพิพาทก็หาได้กระทำเช่นนั้นไม่ เมื่อคำให้การของผู้เสนอข้อพิพาทขัดกันเอง และไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุน จึงไม่อาจรับฟังเป็นความจริงได้ และเมื่อกรมธรรม์ประกันภัยระบุว่าทำสัญญาประกันภัยวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ และสัญญาเช่าซื้อระบุว่าทำเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เห็นว่า เอกสารทั้งสองฉบับผู้เสนอข้อพิพาทเป็นฝ่ายกล่าวอ้างโดยมิได้นำสืบให้เห็นว่าวันที่ที่ระบุไว้ในเอกสารทั้งสองฉบับไม่ถูกต้องอย่างไร จึงต้องรับฟังเป็นความจริงและรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาททำสัญญาประกันภัยก่อนทำสัญญาเช่าซื้อ และรับฟังได้ว่าขณะที่ทำสัญญาประกันภัย ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีส่วนได้เสียในรถคันดังกล่าว ดังนั้น สัญญาประกันภัยจึงไม่ผูกพันผู้เสนอข้อพิพาทกับผู้คัดค้าน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๖๓ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีอำนาจยื่นเสนอข้อพิพาท และเห็นว่าไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่กำหนดไว้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด เพราะไม่ทำให้ผลของคำชี้ขาดเปลี่ยนแปลงไป

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายพิศาล พิริยะสถิต

๒๘. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๓/๒๕๕๙
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๙๓/๒๕๕๘
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง
ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทเมื่อพ้นกำหนดสองปี นับแต่วันวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่
๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงในสาระสำคัญที่รับกันหรือไม่โต้เถียงกันฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครองรถยนต์เก๋งแท็กซี่ โดยเช่าซื้อจาก บริษัท ท. ลิสซิ่ง จำกัด และได้นำรถไปไว้ที่นาย จ. เจ้าของอู่รถยนต์ นาย จ. ให้บุคคลทั่วไปขับรับจ้าง ต่อมา นาย จ. บอกผู้เสนอข้อพิพาทว่านางสาว ภ. ขอซื้อรถแท็กซี่ ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงขายดาวน์ และนัดหมายไปพบกันที่บริษัทผู้ให้เช่าซื้อเพื่อเปลี่ยนสัญญาเช่าซื้อ ถึงวันนัดพนักงานเจ้าหน้าที่บริษัทผู้ให้เช่าซื้อแจ้งว่านางสาว ภ. จะต้องชำระค่าธรรมเนียมในการเปลี่ยนสัญญาเช่ากับค่าเช่าซื้อ ๒ งวด แต่นางสาว ภ. ไม่พร้อมเรื่องการเงินในวันนั้น ขอผัดการชำระเงินไป ๒ วัน แต่ได้ทำเอกสารเกี่ยวกับการเปลี่ยนสัญญาและลงลายมือชื่อกันแล้ว โดยผู้เสนอข้อพิพาทให้นาย จ. นำรถกลับไปที่อู่เพื่อส่งมอบให้นางสาว ภ. ซึ่งนาย จ. ก็ได้ส่งมอบรถให้นางสาว ภ. แล้วในวันนั้น หลังจากนั้นประมาณ ๑๐ วัน ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับเงินจากนาย จ. แจ้งว่าเป็นเงินที่นางสาว ภ. ชำระค่าเงินดาวน์ ต่อมาผู้ให้เช่าซื้อทวงถามให้ผู้เสนอข้อพิพาทชำระค่าเช่ารถรวม ๕ เดือน และแจ้งว่านางสาว ภ. ผิดนัดชำระค่าธรรมเนียมเปลี่ยนสัญญาเช่าซื้อ สัญญาเช่าซื้อระหว่างบริษัทผู้ให้เช่าซื้อกับนางสาว ภ. เป็นโมฆะ และสามีนางสาว ภ. บอกผู้เสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมอบหมายให้นาย ย. มารับรถ และได้รับรถจากนางสาว ภ. คืนไปแล้ว แต่นาย ย. เป็นบุคคลที่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่รู้จักและไม่ได้มอบหมายให้มารับรถ ผู้เสนอข้อพิพาทไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่นางสาว ภ. พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องนางสาว ภ. และศาลพิพากษาว่านางสาว ภ. มีความผิดฐานยักยอก และบริษัท ท. ลิสซิ่ง จำกัด ผู้ให้เช่าซื้อได้ยื่นฟ้องผู้เสนอข้อพิพาทและผู้ค้ำประกันต่อศาล ผู้เสนอข้อพิพาทนำเงินไปชำระให้แก่ บจ. ท. ลิสซิ่ง เพื่อให้ถอนการยึด ปัจจุบันผู้เสนอข้อพิพาทจึงเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รถยนต์แท็กซี่แล้ว ระหว่างที่ผู้เสนอข้อพิพาทมีคดี

อาญาและคดีแพ่งที่ศาล ผู้เสนอข้อพิพาทพบว่าได้เอาประกันภัยประเภท ๑ ไว้กับผู้คัดค้าน จึงแจ้งเหตุต่อผู้คัดค้าน แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธการจ่ายอ้างว่าการสูญหายเกิดจากการลักทรัพย์หรือยักยอกทรัพย์โดยบุคคลที่ได้รับมอบหมายหรือครอบครองตามสัญญาเช่า เช่าซื้อ หรือจำนำ หรือโดยบุคคลที่จะกระทำสัญญาดังกล่าว ทั้งผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งเหตุให้ผู้คัดค้านทราบโดยล่าช้า เข้าข้อยกเว้นตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๑ ข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาทขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทเมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ คำว่า “วันวินาศภัย” คือวันที่นางสาว ภ. ยักยอก คือวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ อันเป็นวันที่นางสาว ภ. ได้รับมอบรถยนต์จากนาย จ. ไปครอบครอง และเบียดบังเอารถยนต์นั้นเป็นของตนหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทนี้เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๙ จึงพ้นระยะเวลาการเสนอข้อพิพาท ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ไม่ทราบมาก่อนว่ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมีประกันภัยประเภท ๑ ไว้กับผู้คัดค้าน พึ่งทราบเมื่อถูก บจ. ท. ลิสซิ่ง ฟ้องคดีเช่าซื้อที่ศาล ผู้เสนอข้อพิพาทจึงแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบทันที เห็นว่ากรณีที่ผู้เสนอข้อพิพาทพึ่งทราบว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท อายุความก็ควรเริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไป ตามนัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๑๒ แต่อายุความฟ้องร้องตาม มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย เป็นการบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วว่าให้นับแต่วันวินาศภัย จึงไม่อาจนำหลักทั่วไปในการนับอายุความ มาใช้บังคับ ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิด

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายเคียง บุญเพิ่ม

๒๙. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๕๓๕/๒๕๖๐
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๒๐๓/๒๕๖๐
ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นสหกรณ์แท็กซี่และเป็นเจ้าของผู้ครอบครองรถแท็กซี่คันพิพาท ได้ทำสัญญาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้านทั้งภาคบังคับและภาคสมัครใจ ระยะเวลาเอาประกันภัยเริ่มต้นวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ สิ้นสุดวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ โดยมีสาระสำคัญของสัญญาประกันภัยว่า หากรถยนต์คันที่เอาประกันภัยสูญหาย ผู้คัดค้านตกลงจะจ่ายค่าสินไหมทดแทน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เวลาประมาณ ๑๔ นาฬิกาเศษ ซึ่งอยู่ในระยะเวลาสัญญาประกันภัย นาย ณ. ได้เช่ารถยนต์คันพิพาทไปจากผู้เสนอข้อพิพาท คิดค่าเช่าเป็นรายวันๆ ละ ๖๘๐ บาท นาย ณ. วางเงิน ๒,๐๐๐ บาท เป็นประกัน และนำบัตรประจำตัวประชาชนพร้อมกับใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ฉบับจริงมาแสดง เมื่อถึงกำหนดเวลาส่งรถยนต์คืน นาย ณ. ไม่ได้นำรถส่งคืน ผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถติดตามตัวได้ และระบบสัญญาณ GPS ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ติดตามตัวรถก็ถูกตัด ผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานี ต่อมาศาลได้ออกหมายจับนาย ณ. ในข้อหาลักทรัพย์ คดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของพนักงานอัยการ ผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบเพื่อขอรับค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินคืนทุนตามเงื่อนไขสัญญาประกันภัย แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่า เหตุดังกล่าวเกิดจากการลักทรัพย์หรือยักยอกทรัพย์ของนาย ณ. ผู้เช่ารถยนต์คันพิพาท กรณีเข้าข้อยกเว้นตามเงื่อนไขหมวดความคุ้มครองรถยนต์สูญหายหรือไฟไหม้ ข้อ ๕ (๕.๑) ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ทางนำสืบพยานของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท มีนาย อ. ในฐานะเป็นผู้นำรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทให้นาย ณ. เช่า ให้ถ้อยคำว่า ก่อนทำสัญญาให้เช่ารถ ได้มอบหมายให้นาย จ. ลูกจ้างของผู้เสนอฯ ไปตรวจสอบที่อยู่ของนาย ณ. ในกรุงเทพมหานครแล้ว ขณะทำสัญญาเช่ารถ นาย ณ. ได้นำบัตรประชาชนและใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ฉบับจริง

มาแสดง จึงถ่ายสำเนาไว้ประกอบสัญญาเช่าเป็นหลักฐาน พร้อมทั้งได้วางเงินประกันอีก ๒,๐๐๐ บาท และชำระค่าเช่ารายวัน ๖๘๐ บาทแล้ว แต่เมื่อถึงกำหนดส่งรถคืน นาย ณ. ไม่ได้นำรถมาส่งคืน พยานไม่สามารถติดต่อกับนาย ณ. ได้ เมื่อพยานไปตรวจดูที่อยู่ตามที่อ้างก็ทราบภายหลังว่าเป็นที่อยู่ปลอม ระบบสัญญาณ GPS ซึ่งเป็นอุปกรณ์ตรวจสอบที่อยู่ของรถยนต์คันพิพาทก็ถูกตัด พยานจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ตามสำเนารายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ทำบันทึกแจ้งผู้คัดค้านในการขอรับค่าสินไหมทดแทน นอกจากนั้นพยานฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทยังมีพันตำรวจตรี พ. พนักงานสอบสวนสถานี ให้ถ้อยคำสนับสนุนด้วยว่าชั้นสอบสวนพยานได้ออกหมายเรียกนาย ณ. ตามที่อยู่ในบัตรประจำตัวประชาชน ๒ ครั้ง แต่ไม่มา จึงขอออกหมายจับ ซึ่งศาลได้ออกหมายจับนาย ณ. แล้ว ขณะนี้คดีอาญาอยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานอัยการ เกี่ยวกับพฤติการณ์ของนาย ณ. ดังกล่าว ผู้คัดค้านไม่นำสืบโต้แย้งให้เห็นเป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามพยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาท

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า เป็นอุบายของนาย ณ. ที่ได้วางแผนไว้แต่ต้น เพื่อให้ผู้เสนอข้อพิพาทส่งมอบรถยนต์คันพิพาทให้ การที่รถยนต์คันพิพาทหลุดพ้นไปจากความครอบครองของผู้เสนอข้อพิพาทดังกล่าว ไม่ใช่เรื่องที่ผู้เสนอข้อพิพาทสละการครอบครองโดยสมัครใจ การกระทำของนาย ณ. จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้กลอุบาย ส่วนผู้คัดค้านปฏิเสธความรับผิดโดยอ้างเงื่อนไขข้อยกเว้นกรมธรรม์ประกันภัยที่ว่า การประกันภัยนี้ไม่คุ้มครองความเสียหายอันเกิดจากความเสียหายหรือสูญหายอันเกิดจากการลักทรัพย์หรือยักยอกทรัพย์โดยบุคคลที่ได้รับมอบหมายหรือครอบครองรถยนต์ตามสัญญาเช่า นั้น ฟังไม่ขึ้น รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทจึงได้รับความคุ้มครองจากกรมธรรม์ประกันภัย ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้อง

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผู้เสนอข้อพิพาทต้องโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์คันพิพาทให้แก่ผู้คัดค้านทันทีโดยค่าใช้จ่ายของผู้คัดค้าน

อนุญาโตตุลาการ : นายจรูญวิทย์ ทองสอน

๓๐. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๗๙/๒๕๖๒

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๔๔๒/๒๕๖๑

ประเด็นข้อพิพาท : ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าเสียหายต่างๆ ตามคำเสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท หรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงตามคำเสนอข้อพิพาทส่วนที่ผู้คัดค้านรับข้อเท็จจริงและส่วนที่ไม่ได้คัดค้านคำเสนอข้อพิพาทโดยแจ้งชัดแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทครอบครองใช้ประโยชน์รถยนต์คันพิพาท โดยผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท ต่อมาซึ่งอยู่ในระยะเวลาประกันภัยผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถยนต์คันพิพาทไปประสบอุบัติเหตุรถเสียหาย เรียกร้องค่าซ่อมรถ, ค่าขาดประโยชน์จากจัดซ่อมเกินสมควร และค่าเสื่อมราคาของรถ ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปจัดซ่อมที่อู่ที่ตนจัดหาเอง มิใช่อู่คู่สัญญาของผู้คัดค้าน การซ่อมล่าช้าไม่ได้เกิดจากการดำเนินงานของผู้คัดค้าน สำหรับค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถและเรื่องค่าเสื่อมราคาของรถตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ไม่คุ้มครองผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิด

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าเสียหายต่างๆ ตามคำเสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ค่าซ่อมรถ ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถยนต์คันพิพาทเสียหายที่กระจก บังลมหน้า กันชนหน้า กระจังหน้า โครงพัดลมหม้อน้ำ อินเตอร์คูลเลอร์ คัสซีเสียหาย และความเสียหายในส่วนด้านหน้ารถอื่นๆ ผู้เสนอข้อพิพาทเสียค่าซ่อม ๖๐,๐๐๐ บาท ทั้งยังเสียค่าท่ออินเตอร์ ท่อยาง ค่าติดฟิล์มที่บังลมหน้า และค่าชุดไซเลนหรือเสียงหวอฉุกเฉิน ๗๖,๘๗๐ บาท ผู้คัดค้านนำสืบว่า เหตุที่เกิดขึ้นเกิดจากความประมาทของผู้เสนอข้อพิพาท และผู้คัดค้านรับประกันรถยนต์คุ้มครองเฉพาะตัวรถยนต์ที่เอาประกันภัย มิได้คุ้มครองอุปกรณ์ตกแต่งอื่นๆ ผู้คัดค้านเป็นผู้จัดหาอะไหล่ ค่าแรงที่เรียกร้องมาสูงเกินความจริง รายการจัดซ่อมอื่นๆ เช่น อุปกรณ์ตกแต่งนอกเหนือจากที่คุมราคาไว้ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิด พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าค่าซ่อม ๖๐,๐๐๐ บาท นั้น เป็นเรื่องของค่าแรงการซ่อมและค่าสี แต่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีหลักฐานแสดงถึงค่าซ่อมความเสียหายแต่ละรายการมาแสดง ส่วนผู้คัดค้านมีเอกสารหมายใบเสนอค่าแรงมาแสดง ซึ่งหากเทียบกับอู่อื่นค่าแรงซ่อมนั้นแต่ละอู่ย่อมคิดต่างกันไปแม้จะเป็นซ่อมส่วนที่เสียหายเหมือนกัน ซ่อมลักษณะเดียวกัน

ซึ่งอาจเป็นการคิดจากฝีมือการซ่อมของแต่ละอู่เป็นสำคัญ ซึ่งจะถือค่าแรงการซ่อมตามเอกสารที่อ้างมาเป็นเกณฑ์ไม่ได้ เห็นควรกำหนดค่าแรงการซ่อมให้เป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท

ค่าซ่อมเกี่ยวกับท่ออินเตอร์ เรียกร้องมาเป็นเงิน ๓,๓๗๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความว่า ไม่ว่ารถธรรมดาหรือรถแต่งต้องมีท่ออินเตอร์ซึ่งเป็นท่ออากาศทั้งนั้น และคำว่า “ท่ออินเตอร์” หมายถึง ท่ออากาศเข้าเครื่องยนต์ ไม่ใช่ท่อของรถแต่ง จากภาพถ่ายของรถยนต์คันพิพาทและรายการอะไหล่ที่ผู้คัดค้านสั่งซื้อ เห็นได้ว่า รถคันพิพาทเสียหายในส่วนหน้ารถด้วยซึ่งใกล้เคียงกับเครื่องยนต์ เช่นนี้น่าเชื่อว่าท่ออินเตอร์หรือท่ออากาศเข้าเครื่องยนต์ได้รับความเสียหายต้องซ่อมแซมจริง ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าซ่อมท่ออินเตอร์ดังกล่าวได้

ค่าติดฟิล์มที่บังลมหน้า เรียกร้องมาเป็นเงิน ๑,๕๐๐ บาท เห็นว่า ตามกรมธรรม์ประกันภัย หมวดความคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ ๑ มีข้อความสรุปได้ว่า “ผู้รับประกันภัยจะต้องชดใช้ค่าเสียหายของอุปกรณ์เครื่องตกแต่งที่ทำเพิ่มขึ้นและผู้เอาประกันภัยได้แจ้งให้ผู้รับประกันภัยทราบด้วยแล้ว” แผ่นฟิล์มที่กล่าวถึงถือเป็นอุปกรณ์ตกแต่งตามข้อความในกรมธรรม์ประกันภัย แต่รับฟังไม่ได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งให้ผู้คัดค้านทราบถึงการติดฟิล์มที่ได้รับความเสียหายให้ผู้คัดค้านแล้ว จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายของแผ่นฟิล์มและค่าติดตั้งแผ่นฟิล์มที่เสียหาย สำหรับค่าเสียหายของชุดไซเลนหรือเสียงหวอเป็นกรณีเช่นเดียวกับค่าฟิล์ม ซึ่งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าการติดตั้งไซเลนที่เสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งให้ผู้คัดค้าน ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายของไซเลนดังกล่าว

ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า อู่ที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมมิใช่อู่คู่สัญญา (อู่ในเครือ) ของผู้คัดค้าน ตามกรมธรรม์ประกันภัยหมวดการคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ ๗.๕ ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดในความเสียหายอันเกิดจากการขาดการใช้รถยนต์ เว้นแต่การขาดการใช้รถยนต์นั้น เกิดจากผู้คัดค้านประวิงการซ่อมหรือการซ่อมล่าช้ากว่าที่ควรโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร จึงมีปัญหาแรกว่า ผู้คัดค้านประวิงการซ่อมหรือไม่ เห็นว่า เมื่อนำรถเข้าซ่อมทางอู่ประเมินว่าจะใช้เวลาซ่อม ๑๐ วัน จากวันที่ได้รับอะไหล่ครบถ้วน ข้อเท็จจริงปรากฏว่า อู่ใช้เวลาซ่อมเพียง ๑๑ – ๑๒ วัน เกือบเท่าที่ประเมินไว้แต่แรก อู่จึงมิได้ซ่อมล่าช้าแต่อย่างใด อย่างไรก็ดี หากจะถือว่าเป็นการซ่อมล่าช้าอู่ที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถเข้าซ่อมก็มิใช่อู่ในเครือหรืออู่คู่สัญญากับผู้คัดค้าน ระยะเวลาการจัดซ่อมหลังจากที่อู่ได้รับอะไหล่จากผู้คัดค้านจะช้าหรือเร็วจึงเป็นเรื่องของทางอู่ ไม่อยู่ในความควบคุมของผู้คัดค้าน ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิด

ค่าเสื่อมราคา เห็นว่า ตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์หมวดการคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ ๗ มีข้อความว่า “การยกเว้นความเสียหายต่อรถยนต์ ประกันภัยนี้ไม่คุ้มครอง” ข้อ ๗.๑ “การเสื่อมราคา ฯลฯ” โดยไม่มีข้อยกเว้นของข้อความในกรมธรรม์

ดังกล่าวแต่อย่างใดเหมือนข้อยกเว้นเรื่องการขาดประโยชน์จากการใช้รถที่กล่าวมาแล้ว เช่นนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสื่อมราคาได้

ดอกเบี้ยของค่าสินไหมทดแทน ผู้เสนอข้อพิพาทขอเรียกร้องในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาท ผู้คัดค้านต่อสู้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี และมิได้นำสืบในเรื่องดอกเบี้ยนี้ เห็นว่า ตามกรมธรรม์ประกันภัย หมวดเงื่อนไขทั่วไป ข้อ ๕ ผู้คัดค้านจะต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัด ซึ่งวันผิดนัดก็คือวันที่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทแล้วผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านปฏิเสธต่อสู้ โดยผู้คัดค้านต้องเริ่มเสียดอกเบี้ยตั้งแต่วันถัดจากวันที่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท ไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จึงวินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๓๘,๓๗๐ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทไปจนกว่าจะชำระค่าสินไหมทดแทนเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายชวลิต พรายภู่

๓๑. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๒๓/๒๕๖๒

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๘๖/๒๕๖๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ : มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง

ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้านแล้วเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้เอาประกันภัย และผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันพิพาท เมื่อปลายเดือนกันยายน ๒๕๕๔ ผู้เสนอข้อพิพาทประกาศขายเงินดาวน์รถยนต์คันพิพาทเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท โดยให้ผู้จะซื้อชำระค่าเช่าซื้อที่เหลือกับผู้ให้เช่าซื้อ ต่อมาวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ นาย อ. ตกลงจะซื้อรถกับผู้เสนอข้อพิพาทโดยขอรับรถยนต์ไปตรวจสภาพก่อนและจะชำระเงินดาวน์ภายใน ๒ - ๓ วัน พร้อมกับจะชำระค่าเช่าซื้อที่เหลือภายหลัง ผู้เสนอข้อพิพาทส่งมอบรถยนต์คันพิพาทให้นาย อ. ไปในวันดังกล่าว นาย อ. ไม่ได้ชำระเงินตามที่ตกลงและนำรถยนต์คันพิพาทหลบหนีไป ผู้เสนอข้อพิพาทจึงฟ้องนาย อ. ต่อศาล ในความผิดฐานลักทรัพย์ ศาลประทับรับฟ้องและออกหมายจับนาย อ. แล้ว

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า นาย อ. กระทำความผิดฐานฉ้อโกง ซึ่งเข้าข้อยกเว้นที่ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัย อีกทั้งผู้เสนอข้อพิพาทแจ้งเหตุล่าช้าไม่ดำเนินการอันจำเป็นเพื่อรักษาสิทธิตามกฎหมายเป็นเวลากว่า ๕ ปี เกินกว่าที่จะใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนแล้ว และผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทเกินกว่า ๒ ปี จึงขาดอายุความ กล่าวคือ ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถยนต์คันพิพาทให้นาย อ. ไปตรวจสภาพเพื่อจะขายเงินดาวน์เมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๕ ผู้เสนอข้อพิพาทตรวจสอบข้อเท็จจริงทราบว่าการกระทำของนาย อ. เป็นการลักทรัพย์โดยใช้อุบาย จึงถือว่าผู้เสนอข้อพิพาททราบถึงความวินาศภัยตั้งแต่วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ หรือวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๕ แล้ว คำเสนอข้อพิพาทยื่นวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ พ้นกำหนด ๒ ปี นับแต่วันวินาศภัย จึงขาดอายุความ ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีรถยนต์สูญหายตามข้อพิพาทนี้ เป็นอุบายของนาย อ. ที่วางแผนเพื่อให้ผู้เสนอข้อพิพาทส่งมอบรถยนต์คันพิพาทให้ การที่รถยนต์คันพิพาทหลุดพ้นไปจากความครอบครองของผู้เสนอข้อพิพาท มิใช่เรื่องที่ผู้เสนอข้อพิพาทสละการครอบครองโดยความสมัครใจ การกระทำของนาย อ. จึงเป็นความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้อุบาย

นาย อ. ได้รถยนต์คันพิพาทไปเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ เหตุวินาศภัยจึงเกิดขึ้นแต่วันดังกล่าว ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ เรียกร้อง

ให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความรับผิดของผู้รับประกันภัยตามระยะประกันภัย ซึ่งผลระยะเวลาสองปีนับแต่วันวินาศภัย ผู้คัดค้านยกเหตุเรื่องอายุความขึ้นต่อสู้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการเรียกให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน ท่านห้ามมิให้ฟ้องคดีเมื่อเกิดกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย” ข้อพิพาทนี้ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อพ้นกำหนดสองปีนับแต่วันวินาศภัย คำเสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความ

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายจรูญวิทย์ ทองสอน

๓๒. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๓๒๑/๒๕๖๒

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๔/๒๕๖๒

ประเด็นข้อพิพาท : ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามคำเสนอข้อพิพาท หรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์กระบะ แล้วนำไปทำประกันภัยรถยนต์กับผู้คัดค้าน โดยกำหนดความเสียหายต่อรถยนต์หรือทุนประกันภัยไว้เป็นเงิน ๔๙๐,๐๐๐ บาท รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทถูกรถคันอื่นเฉี่ยวชนทางด้านท้าย ทำให้เสียหลักไปชนกับเสาไฟฟ้าแล้วตกลงคลอง ทำให้รถยนต์เสียหายสิ้นเชิง ผู้คัดค้านได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๔๙๐,๐๐๐ บาท เต็มจำนวนทุนประกันภัยที่ระบุไว้ในตารางกรมธรรม์ประกันภัย และเรียกร้องให้ผู้เสนอข้อพิพาทโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ให้แก่ผู้คัดค้านตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย

ผู้เสนอข้อพิพาทตรวจสอบแล้วเห็นว่า ทุนประกันภัยที่กำหนดต่ำกว่า ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของมูลค่ารถยนต์ในขณะที่เอาประกันภัย ซึ่งตามเงื่อนไขตามกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์นั้น ถ้ารถยนต์ที่เอาประกันภัยมีทุนประกันภัยต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของมูลค่ารถยนต์ในขณะที่เอาประกันภัย เมื่อรถยนต์ได้รับความเสียหายสิ้นเชิงไม่จำต้องโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้รับประกันภัย

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ขณะทำสัญญาประกันภัย รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมีมูลค่าประมาณ ๕๕๐,๐๐๐ บาท ถึง ๖๐๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านพิจารณากำหนดทุนประกันภัยเป็นเงิน ๔๙๐,๐๐๐ บาท คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๖๗ ของมูลค่าปัจจุบัน ซากรถยนต์จึงต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้คัดค้านตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยข้อ ๔ ในหมวดที่ ๓ ความคุ้มครองความเสียหายต่อตัวรถยนต์ข้อ ๒

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทมีว่า ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด นั้น เห็นว่า ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าวต่อเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้คัดค้านรับประกันภัยโดยกำหนดทุนประกันภัยต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของมูลค่ารถยนต์ในขณะที่เอาประกันภัยไว้เท่านั้น คู่พิพาทต่าง นำสืบรับกันว่า การรับประกันภัยครั้งแรกจะกำหนดทุนประกันภัยเท่ากับร้อยละ ๘๐ ของมูลค่ารถยนต์ที่นำมาทำประกันภัย และในปีต่อๆ ไปทุนประกันภัยจะลดลงประมาณร้อยละ ๑๐ สัญญาเช่าซื้อรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมีราคาเงินสด ๙๐๑,๘๖๙.๑๖ บาท เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับตารางแสดงผลคำนวณทุนรถยนต์ระยะเวลา ๑๐ ปี แล้ว ปรากฏว่าราคาที่เป็นฐานของรถยนต์ในปีที่ ๑

จำนวน ๙๐๑,๘๖๙.๑๖ บาท เมื่อถึงปีที่ ๔ ซึ่งเป็นปีที่เกิดเหตุตามข้อพิพาทนี้ ราคาฐานจะลดลงเหลือเพียง ๕๘๔,๔๑๑ บาท ซึ่งความข้อนี้ก็สอดคล้องกับราคารถยนต์ที่ผู้คัดค้านนำสืบว่า ขณะทำประกันภัยรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมีราคาอยู่ระหว่าง ๕๕๐,๐๐๐ ถึง ๖๐๐,๐๐๐ บาท ฟังได้ว่า ขณะทำประกันภัยรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทมีมูลค่าประมาณ ๕๕๐,๐๐๐ บาท ถึง ๖๐๐,๐๐๐ บาท และแม้จะนำมูลค่าขั้นสูงจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท มาคำนวณก็ตาม การที่ผู้คัดค้านกำหนดจำนวนทุนประกันภัยไว้ ๔๙๐,๐๐๐ บาท ก็ยังเป็นการเอาประกันภัยเกินกว่าร้อยละ ๘๐ ของมูลค่ารถยนต์ที่เอาประกันภัย ผู้เสนอข้อพิพาทจึงต้องโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ให้แก่ผู้คัดค้านตามเงื่อนไขและความคุ้มครองกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ประเภท ๑ หมวดที่ ๓ ความคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ ๒ ความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ ๒.๑ ทั้งยังเป็นเหตุให้ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายตามคำเสนอข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ: นายสะสม สิริเจริญสุข

การประกันภัยค้ำจุน
(Third Party Liability Insurance)

ความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ประกันภัยภาคบังคับ)

๓๓. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๕๐/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๓๐๑/๒๕๕๗
ประเด็นข้อพิพาท : ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายจากการประสบภัยอุบัติเหตุจากรถที่ใช้หรืออยู่ทางหรือไม่ และผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีสูญเสียอวัยวะนิ้วเท้าให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงตามคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และพยานหลักฐานที่คู่พิพาทนำสืบแล้วรับฟังในเบื้องต้นได้ว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ไว้จากผู้เสนอข้อพิพาท ในวันเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์กลับบ้าน โดยมีนาย ก. สามี เป็นผู้ขับขี่ เมื่อถึงบริเวณที่เกิดเหตุนาย ก. ได้หักหลบหลุมอย่างกะทันหัน เป็นเหตุให้ผู้เสนอข้อพิพาทตกลงจากรถจักรยานยนต์ ได้รับบาดเจ็บเป็นแผลถลอกที่เท้าซ้าย หลังเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทกลับบ้านพักแล้วทำการล้างแผลด้วยตนเอง ต่อมาอีก ๒ - ๓ วัน บาดแผลอักเสบและปวดมาก จึงได้เข้าไปทำการรักษาที่โรงพยาบาลหลายครั้ง ท้ายที่สุดแล้วแพทย์ได้ตัดนิ้วนางและนิ้วก้อยเท้าข้างซ้ายออกไป การสูญเสียนิ้วเท้าดังกล่าวสืบเนื่องจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ เป็นการสูญเสียอวัยวะ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้าน แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธการค่าสินไหมทดแทนโดยอ้างว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับความเสียหายจากประสบภัยจากรถจักรยานยนต์ และเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องโดยไม่สุจริต กรมธรรม์ประกันภัยจึงไม่ให้ความคุ้มครอง

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

พิจารณาคำเบิกความของผู้เสนอข้อพิพาทกับนาย ก. สามี แล้วเห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความว่า เหตุเกิดวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ แต่นาย ก. เบิกความว่าเหตุเกิดวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๗ แตกต่างกันหลายวัน และผู้เสนอข้อพิพาทไปตรวจรักษาที่โรงพยาบาลเมื่อบาดแผลมีอาการอักเสบรุนแรง ผู้เสนอข้อพิพาทได้แจ้งสาเหตุของบาดแผลว่าเกิดจากรองเท้าคับและบีบ รวม ๒ ครั้ง ให้แพทย์ผู้รักษาทราบ ส่วนผู้คัดค้านมีนายแพทย์ ส. ผู้ตรวจรักษาและ

ผ่าตัดผู้เสนอข้อพิพาทมาเป็นพยานเบิกความว่า แผลที่นิ้วก้อยเท้าข้างซ้าย มีลักษณะเป็นแผลสีดำจากการเป็นแผลติดเชื้อ โดยคนไข้เป็นโรคเบาหวาน เนื้อสีดำเกิดจากติดเชื้อทำให้เนื้อตาย การรักษาต้องผ่าตัดเอาเนื้อที่เน่าตายออกซึ่งมีเพียงบางส่วน หลังผ่าตัดแล้วให้ยาปฏิชีวนะและรักษาต่อที่บ้าน

พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าบาดแผลที่ได้รับเกิดจากอุบัติเหตุตกรถจักรยานยนต์ ผู้เสนข้อพิพาทซื้อยามารักษาเอง ๓ - ๔ วัน อาการไม่ทุเลา ต้องไปรักษาแผลที่โรงพยาบาลนั้น เห็นว่า หากผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดแผลและรักษา ๓ – ๔ วัน แผลจะไม่เน่าและเนื้อไม่มีสีดำ แผลที่เท้าข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทที่ปรากฏ จึงไม่สมเหตุผลและไม่น่าจะเกิดจากอุบัติเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าเหตุที่ไม่แจ้งโรงพยาบาลว่าแผลเกิดจากอุบัติเหตุเพราะกลัวตำรวจจะมาจับสามี ข้ออ้างดังกล่าวไม่สมเหตุผลและพิรุธหลายประการจึงไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทประสบอุบัติเหตุทางรถจักรยานยนต์จนสูญเสียอวัยวะนิ้วเท้า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้าน

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ: นายมงคล สระฏัน

๓๔. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๓/๒๕๖๓
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๖๘๗/๒๕๖๑
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ : มาตรา ๘๘๗
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บจนสูญเสียมือหรือทุพพลภาพอย่างถาวร หรือไม่
๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเท่าใดและนับแต่เมื่อใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ในวันเกิดเหตุนาย ม. ขับรถยนต์บรรทุกที่ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยภาคบังคับรถยนต์ไว้ตามหลังรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่มา เมื่อถึงที่เกิดเหตุนาย ม. ได้ขับรถยนต์บรรทุกแซงรถจักรยานยนต์ด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวัง เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนกัน ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บสาหัส มีบาดแผล เอ็นนิ้วขาด กระดูกฝ่ามือหัก ข้อต่อเชิงกรานหลุดและกระดูกสะโพกหัก ต่อมาศาลได้พิพากษาว่า นาย ม. ผู้ขับรถยนต์บรรทุกกระทำโดยความประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเป็นผู้ประสบภัย และนาย ม. เป็นผู้ทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน เมื่อผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนจำต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของผู้เอาประกันภัย เพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลอีกคนหนึ่งซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๗

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บจนสูญเสียมือหรือทุพพลภาพอย่างถาวรหรือไม่ นั้น ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ก่อนเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทมีอาชีพขายข้าวหลามตามจุดพักรถ ต้องใช้มือขวาในการตัดไม้ไผ่และเลื่อยกระบอกไม้ไผ่และใช้มือขวาในการเร่งเครื่องรถจักรยานยนต์ รวมทั้งทำนา ในชั้นพิจารณาผู้แทนผู้เสนอข้อพิพาทให้ผู้เสนอข้อพิพาทยกขวดน้ำดื่ม ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถยกขวดน้ำดื่มขนาด ๑.๕ ลิตรได้ และขวดน้ำดื่มขนาด ๖๐๐ มิลลิลิตร ยกขึ้นได้ แต่ขวดน้ำจะหล่นจากมือทันที ไม่สามารถถือไว้ได้ ผู้เสนอข้อพิพาทมีอาการมือด้านขวากำไม่ได้ เฉพาะนิ้วชี้ นิ้วนาง และนิ้วก้อยไม่สามารถขยับได้ ส่วนนิ้วกลางกับนิ้วหัวแม่มือขยับได้เล็กน้อย แพทย์ได้ออกเอกสารรับรองความพิการ โดยพิจารณาจากความบกพร่อง ระบุว่ามือขวาอ่อนแรง ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทตกเป็นผู้พิการ ผู้คัดค้านนำสืบว่า มือของผู้เสนอข้อพิพาทสามารถใช้มือหยิบจับได้แต่ไม่สมบูรณ์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ไม่ได้สูญเสียหรือถูกทำลายลงหรือสูญเสียสมรรถภาพในการใช้งานของมืออย่างถาวรแต่อย่างใด เห็นว่า ตามคำสั่งนายทะเบียนที่

๑๑/๒๕๕๒ ที่ผู้คัดค้านอ้างในคำให้การ ซึ่งคู่มือตีความตามกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ได้ให้คำจำกัดความคำว่า “ทุพพลภาพอย่างถาวร” ว่า “ทุพพลภาพถึงขนาดไม่สามารถประกอบหน้าที่การงานใดๆ ในอาชีพประจำโดยสิ้นเชิงตลอดไป” โดยก่อนเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทมีอาชีพขายข้าวหลาม โดยขับขี่รถจักรยานยนต์ไปขาย ต้องใช้มือขวาในการตัดไม้ไผ่และเลื่อยกระบอกไม้ไผ่ และใช้มือขวาในการเร่งเครื่องรถจักรยานยนต์ รวมทั้งทำนาตามฤดูกาลด้วย และยังมีอาชีพนำส่งสินค้าที่รับมา เช่น ผลไม้สด ผลไม้ดอง จากพ่อค้าคนกลางไปขายด้วย กับมีอาชีพปลูกพืชสวน เช่น ต้นหม่อน มะพร้าว เลี้ยงเป็ด–ไก่ ควบคู่ไปกับการขายข้าวหลาม แม้ผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถประกอบหน้าที่การงานใดๆ ในอาชีพค้าขายได้ ยังสามารถประกอบอาชีพประจำ เช่น การเลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ ปลูกต้นมะพร้าว และเก็บลูกหม่อนขายนั้น ถือได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทสามารถประกอบหน้าที่การงานใดๆ ในอาชีพประจำได้ต่อไป จึงไม่ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทตกเป็นผู้ทุพพลภาพอย่างถาวรแต่อย่างใด

เห็นว่า คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ ระบุคำจำกัดความของคำว่า “เสียมือ” หมายถึง การสูญเสียหรือถูกทำลายของมือข้างใดข้างหนึ่งหรือทั้งสองข้างโดยถูกตัดออกตั้งแต่ข้อมือ และให้หมายรวมถึงการสูญเสียสมรรถภาพในการใช้งานของมือโดยถาวรสิ้นเชิงด้วย การที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บที่มือขวา กระดูกฝ่ามือด้านขวาหัก เอ็นเหยียดนิ้วมือมือขวาขาด ข้อนิ้วมือติด ขยับได้เฉพาะนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ กับแพทย์พิจารณาจากความบกพร่องระบุว่า มือขวาอ่อนแรง และได้ออกเอกสารรับรองความพิการให้ ซึ่งมือเป็นอวัยวะส่วนที่ต่อออกมาจากแขนประกอบด้วยนิ้วมือจำนวน ๕ นิ้ว การที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ เอ็นเหยียดนิ้วมือขวาขาด ทำให้ไม่สามารถใช้มือขวาในการหยิบจับวัตถุต่างๆ ในการใช้ชีวิตประจำวัน และประกอบอาชีพขับขี่จักรยานยนต์ไปขาย ข้าวหลาม, ตัดไม้ไผ่และเลื่อยกระบอกไม้ไผ่ รวมทั้งการทำนาได้ กับตามทางนำสืบผู้เสนอข้อพิพาทไม่สามารถใช้มือขวาด้านที่ได้รับบาดเจ็บยกขวดน้ำดื่มได้ หรือยกขึ้นได้แต่ขวดน้ำจะหล่นจากมือทันทีไม่สามารถถือไว้ได้ มือด้านขวากำไม่ได้ ทั้งแพทย์มีความเห็นว่ามือขวาอ่อนแรงไม่สามารถหยิบจับวัตถุใดๆ ที่มีน้ำหนักได้ตามปกติ แม้มือด้านขวาของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ถูกตัดก็ตาม ถือว่าผู้เสนอข้อพิพาทสูญเสียสมรรถภาพในการใช้งานของมือขวาโดยถาวรสิ้นเชิงแล้ว ข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านไม่อาจรับฟังมาหักล้างพยานผู้เสนอข้อพิพาทได้ ผู้คัดค้านจำต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนเต็มความคุ้มครองตามคำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๕/๒๕๕๙ ข้อ ๓.๑.๒ (๔) จึงกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเท่าใดและนับแต่เมื่อใด เห็นว่า ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นตามเงื่อนไขและความคุ้มครองที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ข้อ ๑๐.๕ เมื่อผู้คัดค้านมิได้เป็นผู้ทำละเมิดกับกรณียังถือไม่ได้ว่าผู้คัดค้านตกเป็นผู้ผิดนัดชำระหนี้มาก่อนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะนำเสนอข้อพิพาท

และผู้คัดค้านปฏิเสธการจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิดชดใช้ดอกเบี้ยผิดนัดแก่ผู้เสนอข้อพิพาทในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

อนุญาโตตุลาการ : นายพีรพล จันทร์สว่าง

ประกันภัยรถยนต์ ประเภทภาคสมัครใจ (ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย)

๓๕. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๔/๒๕๕๖
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๗๒/๒๕๕๕
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่
๒. ผู้ขับขี่รถยนต์ที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยประมาทหรือไม่
๓. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เป็นเงินจำนวนเท่าใด

ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า ในวันเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์ไปตามถนนที่มี ๔ ช่องทาง ไปและกลับข้างละ ๒ ช่องทาง เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุขณะนั้นนางสาว พ. จอดรถบนไหล่ทางข้างซ้าย เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์มาถึงบริเวณที่เกิดเหตุ นางสาว พ. ได้เลี้ยวรถตัดหน้าเพื่อที่เข้าสู่ถนน ผู้เสนอข้อพิพาทหยุดรถไม่ทัน จึงได้เฉี่ยวชนกับรถยนต์ของนางสาว พ. รถจักรยานยนต์ล้มลื่นไถลไปตามถนนและกระแทกกับพื้นถนนอย่างแรง เป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องนางสาว พ. ต่อศาล ในชั้นแรกนางสาว พ. ให้การปฏิเสธ แต่ต่อมาให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก ปรับ โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ผู้คัดค้านได้ชดใช้ค่ารักษาพยาบาลให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทแล้วเป็นเงิน ๓๒,๒๑๔ บาท และได้นำเงินไปวางศาลเพื่อบรรเทาผลร้ายอีก ๒๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินที่ผู้คัดค้านชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทแล้วจำนวน ๒๘๒,๒๑๔ บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บสาหัส จึงเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้คุ้มกับวินาศภัยที่ได้รับ

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ โดยผู้คัดค้านคัดค้านความว่า ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันแล้ว แต่ในชั้นพิจารณา ผู้คัดค้านมิได้นำสืบในประเด็นนี้ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้แทนผู้คัดค้านกลับให้ถ้อยคำตอบคำถามค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความ ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาท

จึงมีอำนาจเสนอข้อพิพาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ผู้ขับขี่รถยนต์ที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยประมาทหรือไม่ โดยผู้เสนอข้อพิพาทให้ถ้อยคำยืนยันว่า นางสาว พ. จอดรถบนไหล่ทางข้างซ้าย เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์มาถึงบริเวณที่เกิดเหตุ นางสาว พ. ได้เลี้ยวรถตัดหน้าเพื่อที่เข้าสู่ถนนโดยไม่ให้สัญญาณไฟเลี้ยว ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งขับรถจักรยายนต์มาในทางตรงเหยียบเบรกแต่ไม่ทัน จึงเฉี่ยวชนรถยนต์บริเวณด้านหน้าอย่างแรง ทำให้รถจักรยานยนต์เสียหลักล้มลง ทำให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส ฝ่ายผู้คัดค้านไม่มีประจักษ์พยานมาสืบ คงมีแต่ผู้แทนผู้คัดค้านเป็นพยานให้ถ้อยคำว่า เหตุเกิดจากความประมาทของผู้เสนอข้อพิพาทแต่เพียงฝ่ายเดียว มิได้เกิดจากความประมาทของนางสาว พ. และดูรายละเอียดจากรายงานการตรวจสอบอุบัติเหตุของพนักงานตรวจสอบอุบัติเหตุเท่านั้น นอกจากนั้น นางสาว พ. ก็ให้การรับสารภาพต่อศาลว่าตนเองเป็นฝ่ายประมาท เห็นว่า พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทมีน้ำหนักมากกว่า น่าเชื่อว่าผู้ขับขี่รถยนต์เก๋งที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยเป็นฝ่ายประมาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๓ ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เป็นเงินจำนวนเท่าใด เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นางสาว พ. ผู้ขับขี่รถยนต์ที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยประมาท ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยค้ำจุนก็ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามเนื้อความที่ระบุในกรมธรรม์ประกันภัย ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวนเท่าใด พิจารณาคำให้การของผู้เสนอข้อพิพาทแล้วได้ความว่าเรียกร้องค่าเสียหายได้ดังนี้

(๑) จากอุบัติเหตุครั้งนี้ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทถูกเลิกจ้างเพราะไม่สามารถทำงานได้ดังเดิม ขอเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนและค่าเสียหายจากการประกอบอาชีพเป็นเงิน ๑,๔๔๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านให้ถ้อยคำว่า ค่าขาดประโยชน์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอมานั้นสูงเกินจริง โดยผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บไม่มาก เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องรักษาต่อเนื่องต้องฟื้นฟูด้วยทำการกายภาพบำบัดอย่างต่อเนื่อง และเส้นประสาทได้รับบาดเจ็บ ทำให้ไม่สามารถเดินได้ แพทย์มีความเห็นว่าปวดข้อเท้า ข้อเท้าตก ข้อเท้าติด เส้นประสาทได้รับบาดเจ็บ ทำให้ไม่สามารถเดินได้ตามปกติ ข้อเท้าผิดรูป มีผลทำให้ปวดเวลายืน หิ้วของหนัก เดินนานๆ พิเคราะห์แล้ว เมื่อผู้คัดค้านไม่นำสืบโต้แย้งหรือหักล้างให้เห็นเป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงเรื่องอาการเจ็บป่วยและการบำบัดรักษา ตลอดจนสภาพความเป็นอยู่ของผู้เสนอข้อพิพาทก็คงฟังได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทให้ถ้อยคำ

ปัญหาเรื่องการขาดรายได้ในขณะเจ็บป่วยและในอนาคตนั้น ก่อนเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาททำงานอยู่กับน้า ช่วยยกของส่งของประเภทลังเบียร์ ลังน้ำ รวมถึงช่วยขายด้วย ได้ค่าจ้างวันละ ๔๐๐ บาท หลังเกิดเหตุพยานต้องเลิกจ้าง เนื่องจากไม่สามารถยกของได้ เห็นว่า น่าเชื่อว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีรายได้ตามที่กล่าวอ้างจริง และที่ผู้เสนอข้อพิพาทให้ถ้อยคำว่า เดือนหนึ่งหยุดหนึ่งวันก็มีเหตุผลให้เห็นคล้อยตาม จึงกำหนดให้ ๑ เดือน และผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าขาดรายได้ในอัตราค่าจ้างเดิมเป็นระยะเวลา ๑๐ ปี นั้น เห็นว่า อาการเจ็บป่วยของผู้เสนอข้อพิพาทก็ควรจะค่อยทุเลาเบาบางลง จึงเห็นสมควรกำหนดให้ผู้เสนอข้อพิพาทขาดรายได้วันละ ๓๕๐ บาท เป็นระยะเวลา ๓ ปีครึ่ง และวันละ ๒๕๐ บาท เป็นระยะเวลา ๓ ปีครึ่ง รวมค่าเสียหายในส่วนนี้ เป็นเงินจำนวน ๖๐๐,๖๐๐ บาท

(๒) ค่าจ้างคนมาดูแลช่วยเหลือ เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของผู้เสนอข้อพิพาทคงมีแต่คำให้การลอยๆ ของผู้เสนอข้อพิพาท จึงไม่กำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้

(๓) ค่าเหมารถยนต์ไปโรงพยาบาลเพื่อพบแพทย์และทำการรักษาอย่างต่อเนื่อง ผู้เสนอข้อพิพาทขอเรียกร้องค่าเหมารถยนต์ไปโรงพยาบาลเพื่อพบแพทย์และรักษาต่อเนื่อง เป็นเงินจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านคัดค้านว่าสูงเกินจริง ผู้เสนอข้อพิพาทบาดเจ็บไม่มาก เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องไปพบแพทย์เพื่อตรวจรักษา และทำกายภาพบำบัดหลายครั้งหลายหน และผู้คัดค้านก็นำสืบยอมรับ จึงกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้เป็นเงินจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท ตามที่เรียกร้อง

(๔) ค่ารักษาพยาบาลปัจจุบันและอนาคต จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า คำให้การของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ชัดเจนว่าต้องการอะไร อย่างไรก็ตาม ค่ารักษาพยาบาลที่ผู้คัดค้านได้ชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำนวน ๓๒,๒๑๔ บาท เป็นการจ่ายคืนผู้เสนอข้อพิพาทที่ได้ทดรองจ่ายไปก่อน ดังนั้น เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทยอมจ่ายค่ารักษาพยาบาลไปก่อน จึงเชื่อว่าเป็นค่ารักษาพยาบาลผู้เสนอข้อพิพาทจริง จึงกำหนดค่ารักษาพยาบาลเบื้องต้นและปัจจุบันให้เป็นเงินจำนวน ๓๒,๒๑๔ บาท ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าผ่าตัดและดามเหล็กเพื่อเรียงกระดูกใหม่ แต่ไม่ว่าดามเหล็กหรือเรียงกระดูกใหม่ ก็ควรจะฟังความเห็นของแพทย์ว่าเป็นวิธีการรักษาที่ถูกต้องหรือไม่ รวมทั้งประมาณการค่าใช้จ่ายด้วย ลำพังแต่ข้ออ้างลอยๆ ของผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่อาจกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้ได้

(๕) ค่าที่ต้องทนทุกข์ทรมาน ผู้เสนอข้อพิพาทต้องทนทุกข์ทรมานในการเกิดเหตุ

ครั้งนี้ ทำให้ไม่มีโอกาสทำงานได้อย่างคนปกติ ทำให้เสียบุคลิกภาพ เสียความมั่นใจ สุขภาพเสื่อมโทรมลงทุกวัน ขอเรียกร้องในส่วนนี้เป็นเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ค่าเสียหายทำนองที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องนี้เป็นค่าเสียหายอย่างอื่นที่มิใช่ตัวเงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทให้ถ้อยคำประกอบกับที่ได้รับทุกขเวทนาจากอาการบาดเจ็บและต้องทำกายภาพบำบัดอย่างต่อเนื่อง เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้เป็นเงินจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท

รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น ๘๔๔,๘๑๔ บาท แต่คู่พิพาทรับกันว่าผู้คัดค้านได้ชดใช้ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทไปแล้วเป็นเงินจำนวน ๒๘๒,๒๑๔ บาท จึงยังคงเหลือที่ผู้คัดค้านจะต้องชำระให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทอีกเป็นเงินจำนวน ๕๖๒,๖๐๐ บาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน ๕๖๒,๖๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป

อนุญาโตตุลาการ : นายเคียง บุญเพิ่ม

๓๖. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๙๖/๒๕๕๕, ๙๗/๒๕๕๕
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๗๖/๒๕๕๔, ๘๙/๒๕๕๔
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๘๗
ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสาม มากน้อยเพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยภาคสมัครใจรถยนต์คันก่อเหตุ และมีบริษัท อ.ประกันภัย จำกัด เป็นผู้รับประกันภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ วันเกิดเหตุนาย ส. ผู้เอาประกันภัยได้ขับขี่รถยนต์คันดังกล่าวไปเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ เป็นผู้ขับขี่ และมีผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ กับที่ ๓ นั่งซ้อนท้าย เป็นเหตุให้ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสามได้รับอันตรายแก่กายสาหัส ต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องนาย ส. เป็นจำเลย ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ และ ๓๙๐ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๔) และ ๑๕๗ ต่อศาล ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ ได้ขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการโจทก์ กับได้เรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยนาย ส. จำเลย ให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาลงโทษจำเลย และให้ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ เป็นเงินคนละ ๔๖๙,๖๖๔.๐๖ บาท และ ๒๑๐,๒๔๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี หลังจากศาลมีคำพิพากษาแล้ว ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันรถยนต์ดังกล่าวได้นำเงินตามคำพิพากษาที่พิพากษาให้นาย ส. จำเลยชดใช้ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ ไปวางที่ศาลแทนนาย ส. และนาย ส. ได้นำเงินไปวางศาลอีกจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาทด้วย ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ ได้ยื่นคำแถลงขอรับเงินดังกล่าวแล้ว บริษัท อ.ประกันภัย จำกัด ได้จ่ายเงินให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ กับที่ ๒ คนละ ๕๐,๐๐๐ บาท และผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทยังติดใจเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านอีก

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสามมากน้อยเพียงใด นั้น

สำหรับผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ เรียกค่าสินไหม

ทดแทนเป็นเงินจำนวน ๙๐๐,๐๐๐ บาท โดยเป็นค่ารักษาพยาบาล ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต ค่าขาดประโยชน์ในระหว่างบาดเจ็บ ค่าใช้จ่ายในระหว่างการพักรักษาตัว กับค่าเสียหายอันมิใช่ตัวเงิน และผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ เรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๕๓๕,๒๔๐ บาท เช่นเดียวกับผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ แต่เมื่อผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองยื่นคำร้องขอเรียกค่าสินไหมทดแทนในคดีของศาล ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ เรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๖๗๙,๖๔๔.๐๖ บาท โดยเป็นค่ารักษาพยาบาล ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต ค่าขาดรายได้ในระหว่างบาดเจ็บ ค่าใช้จ่ายในการพักรักษาตัว กับค่าเสียหายอันมิใช่ตัวเงิน และผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ เรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๕๕๕,๒๔๐ บาท เช่นเดียวกับผู้คัดค้านที่ ๑

ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ไม่ได้มาให้ถ้อยคำต่ออนุญาโตตุลาการ เมื่อพิจารณาถึงค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ขอให้จำเลยชดใช้ในคดีของศาลเป็นเงินจำนวน ๖๗๙,๖๔๔.๐๖บาท น้อยกว่าคำเสนอข้อพิพาทจำนวน ๒๒๐,๐๐๐ บาทเศษ แสดงให้เห็นว่าค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ เรียกมานั้น มิได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง แต่น่าจะคิดเอาตามอำเภอใจ มิฉะนั้นก็ต้องเท่ากัน ศาลพิพากษาให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๔๖๙,๖๖๔.๐๖ บาท พร้อมดอกเบี้ย ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวที่ผู้คัดค้านนำไปวางศาลไปแล้ว โดยที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ก็ไม่ได้อุทธรณ์โต้แย้งว่าศาลกำหนดค่าสินไหมทดแทนไม่ถูกต้องหรือให้น้อยไป แสดงว่าเห็นพ้องด้วยที่ศาลกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ แล้ว และเมื่อรวมกับเงินที่บริษัท อ.ประกันภัย จำกัด ชำระให้ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาทด้วย ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ก็ได้รับเงินค่าเสียหายไปแล้วเป็นเงินจำนวน ๕๑๙,๖๖๔.๐๖ บาท ซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบกับที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ ไม่มาให้ถ้อยคำก็มีเหตุผลทำให้เชื่อได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ คงพอใจจำนวนค่าเสียหายที่ได้รับแล้ว จึงเห็นควรไม่กำหนดค่าเสียหายเพิ่มให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ อีก

ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ แม้จะมาให้ถ้อยคำต่ออนุญาโตตุลาการ แต่ก็เป็นการให้ถ้อยคำแบบลอยๆ ว่า ขอเรียกค่าเสียหายรายการละจำนวนเท่าไรเท่านั้น และนอกจากค่ารักษาพยาบาลที่มีใบเสร็จรับเงินมาแสดงแล้ว ค่าเสียหายรายการอื่น ๆ ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ ไม่ได้ให้รายละเอียดใดๆ หรือมีหลักฐานใดๆ มาแสดง หรือให้เหตุผลว่าที่ศาลกำหนดค่าเสียหายให้นั้น รายการใดน้อยไปหรือไม่ตรงต่อข้อเท็จจริงอย่างไรบ้าง อันจะได้นำมา

พิจารณาว่าควรกำหนดค่าเสียหายเพิ่มเติมให้จากที่ศาลกำหนดให้แล้วอีกเพียงใด ทั้งผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ ก็ไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลเช่นเดียวกัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ ได้รับตามคำพิพากษาของศาลจำนวน ๒๑๐,๒๔๐ บาท กับเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ ได้รับจากบริษัท อ.ประกันภัย จำกัด จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ ได้รับไปแล้วเป็นเงินจำนวน ๒๖๐,๒๔๐ บาท ก็เห็นว่า เป็นค่าเสียหายที่สมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว จึงเห็นควรไม่กำหนดค่าเสียหายเพิ่มให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๒ อีกเช่นเดียวกัน

ส่วนผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ ที่อ้างว่าได้รับอันตรายสาหัสนั้น ปรากฏตามคำฟ้องในคดีของศาลระบุว่า ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ ได้รับเพียงอันตรายแก่กาย และตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลผู้เสนอข้อพิพาท แพทย์ผู้ตรวจบาดแผลก็ให้ความเห็นว่าใช้เวลารักษาประมาณ ๗ – ๑๐ วัน เท่านั้น หาได้รับอันตรายสาหัสดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ อ้างไม่ เมื่อพิจารณาตามตารางกรมธรรม์ประกันรถยนต์ที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้จากนาย ส. ในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย เฉพาะส่วนเกินวงเงินสูงสุดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งก็หมายความว่า ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายก็ต่อเมื่อได้รับความเสียหายเกินกว่าจำนวนค่าเสียหายสูงสุดที่ได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และตามตารางกรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่บริษัท อ.ประกันภัย จำกัด รับประกันภัยรถยนต์ มีข้อความระบุไว้ว่า จำนวนเงินคุ้มครองผู้ประสบภัย ๕๐,๐๐๐ บาท ต่อหนึ่งคน สำหรับความเสียหายต่อร่างกายหรืออนามัย กรณีของผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ นั้น ได้รับค่าเสียหายจากบริษัท อ.ประกันภัย จำกัด จำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท แล้วขอถอนคำเสนอข้อพิพาทในส่วนที่เกี่ยวกับบริษัท อ.ประกันภัย จำกัด แสดงให้เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ ยอมรับว่าได้รับความเสียหายคิดเป็นค่าเสียหายจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ข้อเท็จจริงที่ได้รับดังกล่าวข้างต้น ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ ก็น่าจะได้รับความเสียหายประมาณ ๓๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น ซึ่งผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้เฉพาะค่าเสียหายส่วนที่เกินกว่าจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๓ จึงไม่อาจเรียกค่าเสียหายจากผู้คัดค้านได้อีก

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาทของผู้เสนอข้อพิพาททั้งสาม

อนุญาโตตุลาการ : นายชูชาติ ศรีแสง

๓๗. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๙๐/๒๕๕๗
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๕/๒๕๕๗
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๒๒๓, มาตรา ๘๘๗
ประเด็นข้อพิพาท : ๑. เหตุตามข้อพิพาทนี้ ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ (ผู้ตาย) ประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่าผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้หรือไม่
๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงที่คู่พิพาทนำสืบตรงกันรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นภรรยาชอบด้วยกฎหมายของนาย ก. ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์ทั้งภาคบังคับและภาคสมัครใจ ในวันเกิดเหตุ นาย ก. ขับรถจักรยานยนต์แล่นมาตามถนนในซอย มีช่องทางเดินรถไปกลับด้านละหนึ่งช่องทาง นาย ก. ขับรถอยู่ในช่องทางเดินรถด้านซ้าย เมื่อถึงที่เกิดเหตุบริเวณสามแยก นาย ก. ขับรถเลี้ยวขวาเพื่อมุ่งหน้าไปทางด้านสถานีตำรวจ ขณะที่รถของนาย ก. แล่นออกจากซอย ปรากฏว่า นาย อ. ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ แล่นมาตามถนนเป็นทางร่วมทางแยก นาย อ. ขับรถด้วยความประมาทเป็นเหตุให้รถ นาย อ. ชนกับรถจักรยานยนต์ของนาย ก. ทำให้นาย ก. ถึงแก่ความตายในที่เกิดเหตุ พนักงานอัยการฟ้องนาย อ. ต่อศาลว่าขับรถขณะมึนเมาสุราด้วยความเร็วสูงเกินสมควร จนเป็นเหตุให้รถที่จำเลยขับเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ของนาย ก. ได้รับความเสียหายและนาย ก. ถึงแก่ความตาย นาย อ. ให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาลงโทษให้จำคุก บจ.กลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถจักรยานยนต์คันที่นาย ก. ขับขี่ได้ชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทแล้วเป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท ส่วนนาย อ. วางเงินต่อศาล ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับเงินดังกล่าวแล้ว

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า เหตุเกิดจากความประมาทเลินเล่อของนาย ก. ไม่ยิ่งหย่อนกว่าความประมาทของนาย อ. ดังนั้น นาย อ. ไม่มีความรับผิดตามกฎหมายต่อผู้เสนอข้อพิพาท ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัย จึงไม่ต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทด้วย หากผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาท ในส่วนค่าปลงศพนาย ก. ไม่ปรากฏว่านาย ก. ผู้ตายมีหน้าที่การงานและสถานภาพทางสังคมสูงเพียงใด ไม่มีหลักฐานใดๆ ว่าเสียหายเป็นเงินเท่าใด ความเสียหายที่แท้จริงไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนค่าขาดไร้อุปการะตามกฎหมายเรียกได้ไม่เกิน ๕ ปี เดือนละ ๓,๐๐๐ บาท รวมค่าเสียหายส่วนนี้ ๑๘๐,๐๐๐ บาท หากอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาท ขอให้นำค่าเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับไปแล้วทั้งหมดมาหักออก ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ เหตุตามข้อพิพาทนี้ ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ (ผู้ตาย) ประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่าผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้หรือไม่ ผู้คัดค้านรับว่า นาย อ. ขับรถประมาทชนรถจักรยานยนต์นาย ก. เป็นเหตุให้นาย ก. ถึงแก่ความตายในที่เกิดเหตุ มีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า จุดที่รถสองคันชนกันอยู่ในช่องทางเดินรถของนาย ก. ที่มุ่งหน้าไปยังอำเภอฉลองหรืออยู่ในช่องทางเดินรถของนาย อ. ที่ขับมาจากอำเภอฉลองมุ่งหน้าไปยังตัวเมืองภูเก็ต ปัญหานี้ ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบอ้าง แผนที่เกิดเหตุที่แสดงว่า นาย อ. ขับรถผิดช่องทางเข้ามาชนรถนาย ก. ในช่องทางเดินรถของนาย ก.

ฝ่ายผู้คัดค้านนำสืบอ้างแผนที่เกิดเหตุ ๒ ฉบับ ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้คัดค้านและพนักงานสอบสวนจัดทำขึ้น เมื่อตรวจเปรียบเทียบกันแล้วแผนที่เกิดเหตุทั้งสองฉบับสอดคล้องกัน โดยแสดงจุดชนตรงกันว่าจุดชนอยู่ในช่องทางเดินรถของนาย อ. ที่มาจากอำเภอฉลองมุ่งหน้าไปยังตัวเมืองภูเก็ต นอกจากนี้ยังปรากฏตามบันทึกภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุประกอบคดีซึ่งจัดทำโดยพนักงานสอบสวน ภาพที่ ๑ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจนำชี้จุดเกิดเหตุซึ่งเป็นรอยครูดอยู่ในช่องทางเดินรถที่จะมุ่งหน้าไปเมืองภูเก็ต และภาพที่ ๒ เป็นภาพถ่ายบริเวณสถานที่เกิดเหตุ แสดงจุดชนและเศษวัสดุจากการชนตกอยู่ในช่องทางเดินที่มุ่งหน้าไปเมืองภูเก็ตในช่องทางที่นาย อ. ขับมา

เห็นว่า แผนที่เกิดเหตุทางนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ปรากฏว่าจัดทำโดยใคร เมื่อใด ส่วนแผนที่เกิดเหตุจัดทำในคืนเกิดเหตุโดยพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงมีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่าแผนที่เกิดเหตุของผู้เสนอข้อพิพาท และเมื่อพิจารณาบันทึกภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุประกอบคดีแล้ว น่าเชื่อว่าจุดที่รถสองคันชนกันอยู่ในช่องทางเดินรถของนาย อ. ซึ่งขับมาจากอำเภอฉลองมุ่งไปยังเมืองภูเก็ต หรืออีกนัยหนึ่งคือนาย ก. ขับรถผิดช่องทางนั่นเอง โดยขับรถเข้าไปในช่องทางเดินรถของนาย อ. จึงเกิดชนกันขึ้น นับว่านาย ก. มีส่วนประมาทอยู่ด้วย เมื่อพิจารณาความเสียหายของรถที่นาย อ. ขับมาและรถจักรยานยนต์ที่นาย ก. ขับมา ปรากฏว่ารถนาย อ. มีรอยชนบริเวณเกือบกึ่งกลางกันชนหน้าจนกันชนหักและยุบเข้าไป ส่วนรถนาย ก. มีรอยชนตรงส่วนล้อหน้าจนบิดเบี้ยวงอโค้งเช่นนี้ นับว่าเป็นการชนอย่างแรงมาก และเป็นการชนโดยนาย อ. ไม่พยายามหลบหลีกมิให้เกิดการชนแต่อย่างใด น่าเชื่อว่า นาย อ. ขับรถด้วยความเร็วสูงโดยไม่เปิดไฟหน้า จึงไม่เห็นรถนาย ก. ประกอบกับนาย อ. อยู่ในอาการเมาสุราอีกด้วย จึงรับฟังได้ว่าเหตุตามข้อพิพาทนี้ นาย อ. มีส่วนประมาทมากกว่านาย ก.

ประเด็นที่ ๒ ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายหรือไม่ เพียงใด เมื่อวินิจฉัยไว้แล้วในประเด็นที่ ๑ ว่า นาย อ. มีส่วนประมาทมากกว่านาย ก. ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากผู้คัดค้านซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยรถคันที่นาย อ. ขับ และเมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์ของนาย อ. ที่ขับรถขณะเมาสุรา ทั้งไม่เปิดไฟหน้ารถและขับรถด้วยความเร็วสูงเช่นนี้ จึงเห็นสมควรแบ่งค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทออกเป็น

สามส่วน ให้ผู้คัดค้านรับผิดสองส่วน

มีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ค่าปลงศพมีเพียงใด ค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นจะต้องพิจารณาตามความจำเป็นและตามฐานะของผู้ตาย ทั้งต้องพิจารณาถึงประเพณีการทำศพด้วยและต้องไม่ใช่รายการที่ฟุ่มเฟือยเกินไป หาใช่เมื่อจ่ายไปเท่าใดแล้วจะเรียกเอาได้หมด เมื่อพิเคราะห์ถึงฐานะของนาย ก. ผู้ตายซึ่งมีอาชีพเป็นช่างซ่อมรถยนต์ส่วนผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นภรรยา นาย ก. มิได้ประกอบอาชีพใด แม้ฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาทจ่ายเงินค่าปลงศพไปเป็นเงิน ๑๖๒,๕๐๐ บาท ก็นับว่าสูงเกินไป จึงกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้เป็นเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท

ส่วนค่าขาดไร้อุปการะนั้น ทางนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทได้ความว่า ขณะเสียชีวิต นาย ก. อายุ ๕๕ ปี มีสุขภาพแข็งแรง ไม่มีโรคประจำตัวใดๆ ผู้คัดค้านมิได้นำสืบหักล้าง จึงรับฟังเป็นความจริง และเห็นสมควรกำหนดค่าขาดไร้อุปการะ เดือนละ ๔,๐๐๐ บาท เป็นระยะเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๔๘๐,๐๐๐ บาท

รวมเป็นค่าเสียหายจำนวน ๖๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้คัดค้านรับผิด ๒ ส่วน ดังที่วินิจฉัยไว้เป็นเงิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท

ผู้เสนอข้อพิพาทรับว่าได้รับค่าเสียหายเบื้องต้นจากบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ จำกัด แล้ว ๓๕,๐๐๐ บาท ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของเงินค่าสินไหมทดแทน จึงต้องนำมาหักออก เมื่อหักออกแล้วคงเหลือค่าเสียหายที่ผู้คัดค้านต้องชำระแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๓๖๕,๐๐๐ บาท (๔๐๐,๐๐๐ - ๓๕,๐๐๐) ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับเงินจากนาย อ. เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาทนั้น น่าเชื่อว่า นาย อ. ให้ในลักษณะช่วยทำบุญอันเป็นการสำนึกในด้านศีลธรรม จึงไม่อาจนำมาหักออกจากค่าทำศพที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้อง

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๓๖๕,๐๐๐ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายพิศาล พิริยะสถิต

๓๘. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๖๒/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๙๕/๒๕๕๘
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง: มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง
ประเด็นข้อพิพาท : ๑. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงที่คู่พิพาทนำสืบตรงกันรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองจดทะเบียนสมรสและเป็นบิดามารดาของ นาย ล. (ผู้ตาย) ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์ไว้จากนางสาว ร. ในวันเกิดเหตุ นาย ช. โดยได้รับความยินยอมจากนางสาว ร. ซึ่งมีผู้ตายโดยสารไปด้วย ขับรถยนต์คันดังกล่าวด้วยความประมาทชนเกาะกลางถนนเป็นเหตุให้ผู้ตายเสียชีวิตทันทีในที่เกิดเหตุ ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองต้องขาดไร้บุตรอุปการะเรียกร้องเป็นค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๗๖๘,๐๐๐ บาท แต่ผู้คัดค้านมีวงเงินรับผิดสูงสุดในกรณีนี้เป็นเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาทต่อคน ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองจึงขอคิดค่าเสียหายสูงสุดตามวงเงินที่ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชอบจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุม ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองไม่อาจเรียกร้องค่าขาดไร้อุปการะจากผู้คัดค้านได้ เนื่องจากผู้ตายเป็นลูกจ้างของนาย ช. ผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัย และหรือเป็นลูกจ้างของผู้เอาประกันภัยและเสียชีวิต ในทางการที่จ้าง ทั้งนี้ เป็นไปตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย หมวดการคุ้มครองความรับผิดต่อบุคคลภายนอก ข้อ ๑.๑ วรรคท้าย ที่ระบุว่าบุคคลภายนอกที่ได้รับความคุ้มครองตามข้อ ๑.๑ นี้ ไม่รวมถึงผู้ขับขี่ที่เป็นฝ่ายต้องรับผิดตามกฎหมาย ตลอดจนลูกจ้างในทางการ ที่จ้าง คู่สมรส บิดามารดา บุตร ของผู้ขับขี่นั้น ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

หลังจากคู่พิพาทนำพยานหลักฐานเข้าสืบเสร็จสิ้นแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองเป็นบิดาและมารดาของผู้ตายนาย ล. มีอาชีพค้าขายไก่สด โดยขับรถยนต์ไปรับไก่จากโรงงานชำแหละไก่ที่จังหวัดนครสวรรค์มาขายส่งและขายปลีกที่จังหวัดลพบุรี และจังหวัดสระบุรี ผู้ตายเป็นลูกจ้างนาย ช. มีหน้าที่ขนไก่ขึ้นลงจากรถ วันเกิดเหตุหลังจากส่งไก่เสร็จแล้วนาย ช. จะไปซื้อหญ้าที่อำเภอองค์รักษ์ มาปลูกที่บ้าน ระหว่างทางเกิดอุบัติเหตุเป็นเหตุให้ผู้ตายซึ่งนั่งโดยสารมาในรถถึงแก่ความตาย

สำหรับปัญหาที่ต้องวินิจฉัยข้อแรกที่ว่า คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่นั้น ตามคำเสนอข้อพิพาทที่บรรยายไว้สรุปความได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองเป็นบิดาและมารดาของผู้ตาย วันเกิดเหตุนาย ช.จะขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยค้ำจุนด้วยความ

ยินยอมของผู้เอาประกันภัยโดยประมาทชนเกาะกลางถนน เป็นเหตุให้ผู้ตายที่โดยสารมาในรถถึงแก่ความตาย ขอให้ผู้คัดค้านรับผิดชดใช้ค่าขาดไร้อุปการะตามกรมธรรม์ประกันภัย เห็นว่า คำเสนอข้อพิพาทได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้น ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง แล้ว การที่ผู้เอาประกันภัยและผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้จะมีความเกี่ยวพันกันอย่างไร รวมตลอดถึงความเกี่ยวพันระหว่างผู้ตายกับผู้เอาประกันภัย และผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้จะเป็นเช่นไรตามที่ผู้คัดค้านยกขึ้นกล่าวอ้างนั้น เป็นเพียงข้อเท็จจริงที่เป็นรายละเอียดอันอาจนำพยานหลักฐานเข้าสืบกันได้ในชั้นพิจารณา คำเสนอข้อพิพาทจึงชอบด้วยกฎหมายและไม่เคลือบคลุม

สำหรับปัญหาที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด นั้น เอกสารแนบท้ายกรมธรรม์ประกันภัย หมวดการคุ้มครองความรับผิดต่อบุคคลภายนอก ข้อ ๑.๑ วรรคท้าย ระบุว่า “บุคคลภายนอกที่ได้รับความคุ้มครองตามข้อ ๑.๑ นี้ ไม่รวมถึงผู้ขับขี่ที่เป็นฝ่ายที่จะต้องรับผิดต่อบุคคลภายนอก ตลอดจนลูกจ้างในทางการที่จ้าง คู่สมรส บิดามารดา บุตร ของผู้ขับขี่นั้น” ผู้เสนอข้อพิพาทรับว่า ผู้ตายเป็นลูกจ้างของนาย ช. แต่อุบัติเหตุเกิดขึ้นหลังจากเสร็จจากการงานที่ว่าจ้างแล้ว ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิด อนุญาโตตุลาการพิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ช. ประกอบอาชีพค้าขายไก่สด โดยขับรถยนต์ไปรับไก่สดจากโรงงานชำแหละไก่ที่จังหวัดนครสวรรค์มาขายส่งและขายปลีกที่จังหวัดลพบุรี และจังหวัดสระบุรี นาย ช. มีรถยนต์ประกอบกิจการ ๒ คัน มีลูกจ้างทั้งผู้ตาย ด้วย ๓ คน นาย ช. เป็นคนขับรถยนต์คันหนึ่ง ส่วนอีกคันหนึ่งนาย ว. เป็นคนขับ รถยนต์ทั้งสองคันขับไปรับไก่พร้อมกันทั้งขาไปและขากลับ ผู้ตายและนาย ช. พักอาศัยอยู่ในบ้านที่ห่างกันไม่ถึง ๑๐๐ เมตร ดังนั้น อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจึงอยู่ในระหว่างระยะเวลาที่นาย ช. กำลังขับรถยนต์พาผู้ตายซึ่งเป็นลูกจ้างกลับบ้าน การที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า หลังจากเสร็จงานแล้วนาย ช. จะไปซื้อหญ้ามาปลูกที่บ้านและผู้ตายขอไปด้วยเนื่องจากผู้ตายรู้จักสถานที่นั้น แม้จะเป็นความจริงก็เป็นที่เห็นได้ว่า การที่ผู้ตายกระทำไปก็เพื่อผลประโยชน์ของนาย ช. ผู้เป็นนายจ้างนั่นเอง อุบัติเหตุดังกล่าวจึงต้องถือว่าเกิดขึ้นในระหว่างทางการที่จ้าง ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทตามหมวดการคุ้มครองความรับผิดต่อบุคคลภายนอกข้อ ๑.๑ วรรคท้าย

ชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสะสม สิริเจริญสุข

๓๙. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๑๔/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๓๓/๒๕๕๘
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๕๒
ประเด็นข้อพิพาท : ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับผู้คัดค้านตามเอกสารท้ายคำคัดค้านหรือไม่ และผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่

ข้อเท็จจริงที่คู่พิพาทไม่โต้แย้งกันรับฟังได้ ในวันเกิดเหตุ นาย ป. ขับรถยนต์คันที่เอาประกันภัยกับผู้คัดค้านไว้ โดยประมาทเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ที่มีเด็กชาย ช. เป็นผู้ขับขี่และเด็กชาย ฉ. นั่งซ้อนท้ายมาด้วย เป็นเหตุให้บุตรชายทั้งสองคนของผู้เสนอข้อพิพาทเสียชีวิต นาย ป. ถูกฟ้องต่อศาล ศาลพิพากษาลงโทษในฐานความผิดกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย จากการเสียชีวิตของผู้ตายทั้งสองคนทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทในฐานะมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายต้องขาดไร้อุปการะคิดเป็นเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมาผู้คัดค้านได้ตกลงชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นค่าขาดไร้อุปการะเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อถึงกำหนดชำระผู้คัดค้านชำระให้เป็นเงินเพียง ๓๕๐,๐๐๐ บาท คงเหลืออีก ๑๕๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านบ่ายเบี่ยงปฏิเสธการชดใช้ ขอให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าเสียหายที่คงค้างให้เสร็จสิ้นพร้อมกับดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดตามคำเสนอข้อพิพาท เนื่องจากผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับผู้คัดค้าน และผู้คัดค้านได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไปตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าวแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิยื่นคำเสนอข้อพิพาทนี้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับผู้คัดค้านตามเอกสารท้ายคำคัดค้านหรือไม่ และผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ นั้น ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีผู้แทนเพื่อดำเนินกระบวนพิจารณาให้การรับว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กับได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับผู้คัดค้านไปแล้วจริง

เห็นว่า สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทอันเกิดจากการทำละเมิดของนาย ป. ที่ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ และผู้คัดค้านได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสนอข้อพิพาท พร้อมกับทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน สิทธิเรียกร้องที่ผู้เสนอข้อพิพาทมีอยู่เดิมและยอมสละไปย่อมระงับสิ้นไป และก่อให้เกิดสิทธิใหม่ตามสัญญาประนีประนอมยอมความดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๕๒ บัญญัติว่า

“ผลของสัญญาประนีประนอมยอมความนั้น ย่อมทำให้การเรียกร้องซึ่งแต่ละฝ่ายได้ยอมสละนั้นระงับสิ้นไป และทำให้แต่ละฝ่ายได้สิทธิตามที่แสดงในสัญญานั้นว่าเป็นของตน” ดังนั้น เมื่อรับฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัย และทำสัญญาประนีประนอมยอมความกับผู้คัดค้านแล้ว หนี้ดังกล่าวย่อมระงับไปแล้ว จึงไม่มีสิทธิยื่นคำเสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนกับผู้คัดค้านอีก

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายชูชาติ ศรีแสง

๔๐. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๙๔/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๒๙๔/๒๕๕๗
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๑๕๔๗ และมาตรา ๑๕๕๗
ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท หรือไม่ เพียงใด
๓. ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี หรือในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

ข้อเท็จจริงตามคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และทางนำสืบพยานที่คู่พิพาทไม่ได้โต้แย้งกันฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ม. (ผู้ตาย) ตามคำสั่งของศาลเยาวชนและครอบครัว อุบัติเหตุตามข้อพิพาทนี้ นาย ศ. ผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ โดยประมาทเฉี่ยวชนนาย ม. ได้รับบาดเจ็บและถึงแก่ความตาย ต่อมานาย ศ. ถูกดำเนินคดีและฟ้องต่อศาลในข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย นาย ศ. ให้การรับสารภาพ ศาลได้มีคำพิพากษาลงโทษนาย ศ. ไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทน คือ ค่าจัดงานศพจำนวน ๒๗๙,๐๐๐ บาท ค่าขาดไร้ผู้อุปการะจำนวน ๗๒๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๙๙๙,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับตั้งแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทไปจนถึงชำระเสร็จให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกค่าปลงศพ เนื่องจากผู้คัดค้านได้จ่ายให้แก่นาง อ. มารดาของนาย ม. ผู้ตาย ซึ่งเป็นผู้จัดการศพไปแล้ว ค่าเสียหายบางรายการเป็นค่าใช้จ่ายที่เกินความจำเป็นและไม่สามารถเรียกร้องได้ตามกฎหมาย ทั้งผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี เรียกร้องได้เพียงร้อยละ ๗.๕ ต่อปี เท่านั้น

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่นั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔๗ บัญญัติว่า “เด็กเกิดจากบิดามารดาที่มิได้สมรสกันจะเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายต่อเมื่อบิดามารดาได้จดทะเบียนสมรสกันในภายหลัง หรือบิดาได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร” และมาตรา ๑๕๕๗ บัญญัติว่า “การเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายตาม มาตรา ๑๕๔๗ ให้มีผลตั้งแต่วันเด็กเกิด...” ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวย่อมหมายความว่า การที่ศาลเยาวชนและครอบครัวมีคำสั่งว่านาย ม. เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้เสนอข้อพิพาท ย่อมมี

ผลตั้งแต่วันที่นาย ม. เกิด ที่ผู้คัดค้านอ้างว่าผู้เสนอข้อพิพาทยังไม่ได้นำคำสั่งศาลไปยื่นคำร้องขอจดทะเบียนรับรองบุตรต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือนายทะเบียนนั้น ตามบทบัญญัติของกฎหมายเมื่อศาลมีคำสั่งแล้วก็ไม่จำเป็นต้องไปจดทะเบียนรับรองบุตรอีก เพราะเป็นคนละกรณีกัน ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทคดีนี้

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ผู้คัดค้านต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใดนั้น สำหรับค่าจัดงานศพของนาย ม. บริษัท ธ. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้รับประกันภัยรถยนต์ภาคบังคับคันที่เฉี่ยวชนนาย ม. ได้จ่ายค่าทำศพให้เป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทแบ่งกับนาง อ. คนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ค่าจัดงานศพนาย ม. คงไม่เกิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทและนาง อ. ซึ่งเป็นบิดามารดาของนาย ม. ต้องจัดงานศพของนาย ม. ร่วมกัน ได้รับค่าจัดงานศพเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท แล้ว จึงไม่กำหนดให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทอีก

ส่วนค่าขาดไร้อุปการะ ปรากฏว่าขณะถึงแก่ความตายนาย ม. เรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มี อายุ ๑๖ ปี เป็นผู้เยาว์ยังอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดา แม้ว่าบุตรจำต้องอุปการะเลี้ยงดูบิดามารดาตามกฎหมาย แต่ก็ต้องเป็นบุตรที่มีงานทำมีรายได้แล้ว ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูซึ่งเป็นเรื่องในอนาคต ยังไม่อาจทราบได้ว่านาย ม. จะศึกษาเล่าเรียนจบชั้นอะไร เมื่อใดจะมีงานทำมีรายได้มากน้อยเพียงใดและเพียงพอที่จะอุปการะเลี้ยงดูผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ ทั้งนาย ม. จะอุปการะเลี้ยงดูผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใด ก็ยังไม่อาจทราบได้ อย่างไรก็ตามเมื่อนาย ม. ถึงแก่ความตาย ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมขาดไร้อุปการะตามกฎหมาย จึงเห็นสมควรกำหนดค่าขาดไร้อุปการะให้เป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๓ ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกดอกเบี้ยได้ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี หรือในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นั้น กรณีนี้ได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทไว้ชัดเจนว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่ต้องนำสืบว่า การที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี โดยอาศัยกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือเหตุผลใด เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำสืบข้อโต้แย้งคัดค้านของผู้คัดค้านให้ฟังได้ดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกมา ก็ต้องฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่อาจเรียกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีได้ คงเรียกได้เพียงร้อยละ ๗.๕ ต่อปีเท่านั้น

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับตั้งแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนถึงวันชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ: นายชูชาติ ศรีแสง

๔๑. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๖๕/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๐/๒๕๕๘
หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง: คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒ เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และให้แก้ไขข้อความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ
ประเด็นข้อพิพาท : ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดตามเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัยตามคำเสนอข้อพิพาท หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาตามที่คู่พิพาทไม่โต้แย้งกันฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทที่ ๑ และที่ ๒ เป็นภรรยาและบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย บ. ผู้ตาย ขณะเกิดเหตุนาย บ. เป็นพนักงานขับรถยนต์บรรทุกหัวลากและส่วนพ่วงท้ายของบริษัท สก. จำกัด ซึ่งได้เอาประกันภัยค้ำจุนไว้กับผู้คัดค้านในภาคบังคับและภาคสมัครใจ ในระยะเวลาที่มีการคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยดังกล่าวทุกฉบับ บริษัท สผ. จำกัด ได้ว่าจ้างให้บริษัท สก. จำกัด บรรทุกเสาเข็มคอนกรีตของผู้ว่าจ้างไปส่งให้แก่ลูกค้า ขณะที่รถยนต์บรรทุกจอดรอบรรทุกเสาเข็มคอนกรีตขึ้นรถ โดยนาย ส. และนาย ท. พนักงานของบริษัท สผ. จำกัด เป็นผู้ควบคุมเครนยกเสาเข็มคอนกรีตขึ้นบรรทุกบนรถยนต์บรรทุก และผู้ตายได้รอดูความเรียบร้อยของการบรรทุกเสาเข็มคอนกรีตอยู่ ขณะนั้นได้เกิดอุบัติเหตุเสาเข็มคอนกรีตต้นหนึ่งร่วงหล่นจากรถยนต์บรรทุก เป็นเหตุให้ทับร่างของนาย บ. ผู้ตาย จนเสียชีวิต จากเหตุละเมิดดังกล่าวผู้เสนอข้อพิพาททั้งสองได้รับความเสียหาย ต้องขาดไร้อุปการะเลี้ยงดูและการศึกษาอบรม

ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า การเสียชีวิตของนาย บ. ผู้ตาย มิได้เกิดจากการใช้รถหรือสิ่งที่บรรทุกมาในรถ แต่เกิดจากความประมาทของนาย ส. และนาย ท. ผู้ควบคุมเครนยกเสาเข็มคอนกรีตขึ้นบรรทุกบนรถ ดังนั้น ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิด

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยมีว่า ผู้คัดค้านจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประกันภัยภาคบังคับและภาคสมัครใจหรือไม่ จากข้อเท็จจริงตามที่คู่พิพาทนำสืบ เป็นการโต้แย้งระหว่างกันว่า เสาเข็มคอนกรีตวางเรียงไว้บนรถบรรทุกเรียบร้อยแล้ว หรือยังอยู่ในระหว่างบรรทุก คู่พิพาทไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นในขณะเกิดเหตุที่เสาเข็มคอนกรีตหล่นลงมาจากรถ การวินิจฉัยข้อเท็จจริงตามข้อพิพาทจำต้องอาศัยจากพยานเอกสารเป็นหลัก เห็นว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจนทำให้นาย บ. เสียชีวิต เป็นความประมาทของนาย ส. และ นาย ท. พนักงานของบริษัท สผ. จำกัด ผู้ควบคุมรอกและเครนแบบใช้รีโมทบังคับในการยกเสาเข็มคอนกรีต

ขึ้นบรรทุกรถยนต์ และเหตุเกิดขึ้นในระหว่างยกเสาเข็มคอนกรีตขึ้นบรรทุกรถ ไม่ใช่กรณีที่มีการบรรทุกเสาเข็มคอนกรีตวางเรียงไว้ในตำแหน่งที่กำหนดเรียบร้อยแล้ว จากนั้นเสาเข็มจึงหล่นลงมา ดังนั้น อุบัติเหตุนี้จึงไม่อยู่ในเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัยทั้งภาคบังคับและภาคสมัครใจที่ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกส่วนหัวลากและส่วนพ่วงท้ายไว้ เพราะมิใช่ภัยที่เกิดขึ้นเนื่องจากรถที่ใช้ หรืออยู่ในทาง เนื่องจากสิ่งที่บรรทุกหรือติดตั้งในรถนั้น ตามคู่มือตีความกรมธรรม์คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ คำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๑/๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงที่ปรากฏจะเห็นว่า เหตุที่เสาเข็มคอนกรีตต้นที่ ๘ หล่นลงมาจากรถยนต์บรรทุกนี้ ยังอยู่ในระหว่างขั้นตอนการบรรทุกเสาเข็มอยู่ ยังไม่เสร็จสิ้นการบรรทุกและยังไม่ขาดตอน คงมีปัจจัยภายนอก เช่น อุปกรณ์ การขนส่งหรือการบรรทุกโดยเครนและรอกที่มีผู้บังคับควบคุมเกี่ยวข้องอยู่ ผู้คัดค้านจะรับผิดในภัยที่เกิดขึ้นตามข้อพิพาทนี้ก็ต่อเมื่อได้มีการบรรทุกเสาเข็มคอนกรีตบนรถยนต์ในตำแหน่งที่เรียบร้อยเสร็จสิ้นการบรรทุกแล้ว ซึ่งถือได้ว่ารถยนต์บรรทุกได้ใช้หรืออยู่ในเส้นทางนับจากนั้น กรณีเช่นว่านี้หากมีเสาเข็มร่วงหล่นจากรถยนต์ก่อให้เกิดภัยแก่บุคคลภายนอก ผู้คัดค้านก็ต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัย แต่อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจนทำให้นาย บ. เสียชีวิต ตามข้อพิพาทนี้เป็นผลของความประมาทของนาย ส. และนาย ท. พนักงานยกเครนของบริษัท สผ. จำกัด ไม่ใช่วินาศภัยที่เกิดจากรถยนต์บรรทุกที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้

ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทบรรยายมาในคำเสนอข้อพิพาทประการหนึ่งว่า ผู้คัดค้านกับบริษัท สผ. จำกัด เป็นตัวการตัวแทนระหว่างกัน และมีผลประโยชน์ร่วมกันในการรับส่งเสาคอนกรีตให้แก่ลูกค้า มีความหมายว่าหากบริษัท สผ. จำกัด ต้องรับผิดในผลการกระทำละเมิดของลูกจ้างในทางการที่จ้าง ผู้คัดค้านในฐานะตัวการตัวแทนก็ต้องร่วมรับผิดด้วย นั้น แม้ข้ออ้างนี้จะไม่เป็นสาระก็ตาม แต่ก็เห็นว่าผู้คัดค้านรับประกันภัยเฉพาะวินาศภัยจากรถยนต์ ไม่ได้รับประกันวินาศภัยในการกระทำละเมิดเพราะเหตุอื่น ทั้งความสัมพันธ์ระหว่างกันก็เป็นสัญญาจ้างทำของ มิใช่ตัวการตัวแทนระหว่างกัน

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสุชาติ สุขสุมิตร

๔๒. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๔๙๖/๒๕๖๐

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๕๓๘/๒๕๕๙

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ : มาตรา ๔๔๘ วรรคสอง และมาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา : มาตรา ๕๑ วรรคสาม

ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้ขับขี่ฝ่ายใดเป็นฝ่ายประมาท

๒. คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความหรือไม่

๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมอบอำนาจให้นาย ถ. ดำเนินการในข้อพิพาทนี้ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

๔. ค่าเสียหายมีเพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเสนอข้อพิพาทว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้รับประกันภัยภาคบังคับรถยนต์บรรทุกส่วนลากจูง (หัวพ่วง) และบรรทุกส่วนพ่วง (หางพ่วง) ผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้รับประกันภัยภาคสมัครใจเฉพาะรถยนต์บรรทุกส่วนลากจูง (หัวพ่วง) และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้รับประกันภัยภาคสมัครใจรถยนต์บรรทุกเฉพาะส่วนพ่วง (หางพ่วง) ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้โดยสารมาในรถยนต์ตู้ซึ่งมีนาย ส. เป็นผู้ขับขี่ ถึงที่เกิดเหตุ มีนาย ธ. ขับขี่รถยนต์บรรทุกพ่วงซึ่งผู้คัดค้านทั้งสามรับประกันภัยไว้ ด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวัง เฉี่ยวชนกับรถยนต์ตู้ที่ผู้เสนอข้อพิพาทโดยสารมา เป็นเหตุให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บสาหัส ต่อมานาง ส. กับพวก ซึ่งเป็นผู้เสียหายที่ได้โดยสารมาในรถยนต์ตู้คันดังกล่าว และประสบเหตุรถชนจากเหตุการณ์เดียวกัน ได้ยื่นฟ้องนาย ธ. ผู้ขับรถยนต์บรรทุกเป็นจำเลยในคดีอาญา ซึ่งนาย ธ. ให้การรับสารภาพ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกร้องให้ผู้คัดค้านทั้งสามชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

ผู้คัดค้านทั้งสามยื่นคำคัดค้านว่า คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้ว โดยเหตุเกิดเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๗ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ จึงขาดอายุความละเมิด ๑ ปี และขาดอายุความเรียกร้องให้รับผิดตามสัญญาประกันภัย ๒ ปีแล้ว ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ในวันนัดพร้อมเพื่อดำเนินกระบวนพิจารณา อนุญาโตตุลาการมีคำสั่งเกี่ยวกับคำเรียกร้องแย้งของผู้คัดค้านที่ ๓ ว่า คำเรียกร้องแย้งไม่เกี่ยวกับคำเสนอข้อพิพาท จึงให้ยกคำเรียกร้องแย้ง และสั่งรับคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๒

ผู้คัดค้านที่ ๒ ยื่นคำร้องขอให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมายในประเด็นคำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความ ด้วยเหตุผลว่าเป็นคุณแก่ผู้คัดค้านทั้งสามและทำให้คดีเสร็จไปทั้งเรื่อง โดยคำเสนอข้อพิพาทได้ระบุไว้แล้วว่าเหตุเกิดวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๗ และผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ซึ่งล่วงพ้นระยะเวลา ๒ ปีแล้ว คำเสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความ

อนุญาโตตุลาการพิเคราะห์คำเสนอข้อพิพาทและคำคัดค้านของผู้คัดค้านทั้งสามแล้วเห็นว่า ผู้คัดค้านทั้งสามให้การต่อสู้ตรงกันประเด็นหนึ่งคือ คำเสนอข้อพิพาทขาดอายุความแล้ว โดยให้เหตุผลว่าเหตุวินาศภัยเกิดเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๗ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เกินกำหนด ๒ ปี คำเสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความ ซึ่งอนุญาโตตุลาการได้ให้ผู้แทนคู่พิพาททุกฝ่ายพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับวันเกิดเหตุวินาศภัยและวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทแล้ว ผู้แทนคู่พิพาททั้งหมดยอมรับว่าเป็นความจริง อนุญาโตตุลาการจึงขอให้ผู้แทนคู่พิพาทแถลงเหตุผลสนับสนุนข้ออ้างของตนในประเด็นเรื่องอายุความ

อนุญาโตตุลาการเห็นสมควรให้มีการวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมายในประเด็นเรื่องอายุความ จึงให้งดการสืบพยาน และวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมายในประเด็นเรื่องอายุความ

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อพิพาทคดีนี้ผู้เสนอข้อพิพาทกับผู้คัดค้านทั้งสามโต้แย้งกันในประเด็นข้อหนึ่ง คือ เรื่องอายุความ โดยผู้คัดค้านที่ ๒ ยื่นคำร้องขอให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมายในประเด็นเรื่องอายุความดังกล่าว อ้างว่าหากอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยเป็นคุณแก่ผู้คัดค้านทั้งสามแล้ว คดีจะเสร็จไปทั้งเรื่อง อนุญาโตตุลาการจึงมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดเบื้องต้นในปัญหาข้อกฎหมายในประเด็นเรื่องอายุความโดยอาศัยหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องได้ กล่าวคือ การนับอายุความเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนต่อผู้ต้องรับผิดฐานละเมิด กับต่อผู้รับประกันภัยตามสัญญาประกันภัยสามารถแยกกันได้เป็นการเฉพาะตัว และการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนทางแพ่งด้วยการฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมโดยอาศัยมูลหนี้ละเมิด และด้วยการเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ

โดยอาศัยมูลหนี้ตามสัญญาประกันภัยที่ผู้คัดค้านทั้งสามไม่ได้ร่วมกระทำความผิดอาญากับผู้ขับขี่รถที่เกิดเหตุ เป็นกระบวนการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนต่างวิธีการกัน ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทต้องเลือกใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่ง เพราะแต่ละวิธีการมีกระบวนพิจารณาและกฎหมายที่ใช้บังคับต่างกัน เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเลือกใช้สิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนต่อผู้คัดค้านทั้งสามด้วยวิธีการอนุญาโตตุลาการเป็นคดีนี้โดยอาศัยมูลหนี้ตามสัญญาประกันภัย กรณีจึงนำเอาหลักเรื่องอายุความคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๑ วรรคสาม มาใช้บังคับไม่ได้ เมื่อเหตุละเมิดตามข้อพิพาทเกิดเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๗ และผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่อสำนักงาน คปภ. เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เกินระยะเวลา ๒ ปีนับแต่วันเกิดวินาศภัย คำเสนอข้อพิพาทจึงขาดอายุความแล้ว ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘๘๒ วรรคหนึ่ง กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยประเด็นข้ออื่นต่อไป

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายโชติช่วง ทัพวงศ์

๔๓. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๒๔/๒๕๖๑
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๒๕๓/๒๕๖๐
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๔๒๐ และมาตรา ๔๔๓
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๑)
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. เหตุรถยนต์ที่มีนาย ม. เป็นผู้ขับขี่ ชนกับรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับขี่ เกิดจากความประมาทเลินเล่อของนาย ม. แต่เพียงฝ่ายเดียวหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด
๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยได้นับแต่เมื่อใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นมารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ช. ผู้ตาย และผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยทั้งภาคบังคับและภาคสมัครใจรถยนต์คันก่อเหตุ ซึ่งเกิดเหตุชนกับรถจักรยานยนต์ของผู้ตาย วันเกิดเหตุผู้ตายขับขี่รถจักรยานยนต์ออกจากซอยซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายของถนนที่เกิดเหตุ แล้วเลี้ยวขวาเลียบถนนย้อนช่องทางเดินรถของผู้คัดค้าน จากนั้นได้เปลี่ยนช่องทางเดินรถเข้าสู่ถนนในลักษณะตัดหน้ารถยนต์ของผู้คัดค้าน ทำให้เฉี่ยวชนกัน เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย

หลังเกิดเหตุพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวน และมีความเห็นสั่งฟ้องนาย ม. ข้อหาขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย และสั่งไม่ฟ้องผู้ตายเนื่องจากสิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปโดยความตายของผู้กระทำความผิด ต่อมาพนักงานอัยการยื่นฟ้องนาย ม. ต่อศาล และนาย ม. ให้การรับสารภาพ ในชั้นศาลนาย ม. ได้นำเงินไปวางศาล ๓๐,๐๐๐ บาท และผู้คัดค้านได้นำเงินไปวางศาล ๑๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อให้ผู้เสนอข้อพิพาทรับไปอันเป็นการบรรเทาความเสียหาย ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไปแล้ว

ผู้เสนอข้อพิพาทขอเรียกร้องค่าเสียหายในส่วนกรมธรรม์ประกันภัยภาคบังคับจำนวนเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ค่าขาดไร้อุปการะเลี้ยงดูเป็นเงิน ๑,๔๔๐,๐๐๐ บาท ค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายงานศพเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๙๔๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับถัดจากวันเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ผู้ตายมีส่วนประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ค่าเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องสูงเกินจริง และผู้คัดค้านจะต้องรับผิดในดอกเบี้ยนับแต่วันชี้ขาดข้อพิพาทเป็นต้นไป

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อที่ ๑ เหตุรถยนต์ที่มีนาย ม. เป็นผู้ขับขี่ ชนกับรถจักรยานยนต์ที่ผู้ตายขับขี่ เกิดจากความประมาทเลินเล่อของนาย ม. แต่เพียงฝ่ายเดียวหรือไม่ นั้น เห็นว่า จากรายงานการสอบสวน คำให้การของนาย ม. และพยานที่เห็นเหตุการณ์ที่ให้การต่อพนักงานสอบสวน ซึ่งตรงกับข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาของศาล พฤติการณ์การขับขี่รถยนต์ของนาย ม. และผู้ตาย ฟังได้ว่าผู้ตายมีส่วนประมาทเลินเล่อด้วย เป็นความประมาทเลินเล่อด้วยกันทั้งสองฝ่าย นาย ม. มีส่วนประมาทมากกว่าผู้ตาย โดยหากแบ่งความประมาทเลินเล่อทั้งหมดออกเป็นสามส่วน นาย ม. จะมีความประมาทเลินเล่อสองส่วน และผู้ตายมีความประมาทเลินเล่อเพียงหนึ่งส่วน

ประเด็นข้อพิพาทข้อที่ ๒ ผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายมาดังนี้

๑. ค่าสินไหมทดแทนกรณีเสียชีวิตตามกรมธรรม์ประกันภัยภาคบังคับ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า วงเงินที่ผู้คัดค้านต้องรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยภาคบังคับ มีเพียง ๒๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิดตามสัดส่วนเป็นเงิน ๑๓๓,๓๓๓ บาท

๒. ค่าขาดไร้อุปการะเป็นเงิน ๑,๔๔๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ควรกำหนดให้โดยคำนึงถึงฐานานุรูปของผู้ตาย และตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด โดยเมื่อพิเคราะห์ว่าขณะถึงแก่ความตายผู้ตายมีอายุ ๑๗ ปี และยังเป็นนักศึกษาอยู่ โดยผู้เสนอข้อพิพาทมีอายุ ๔๗ ปี และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงแน่ชัดว่าผู้ตายจะประกอบอาชีพอะไรในอนาคต ทั้งผู้ตายก็อาจมีครอบครัวและมีภาระรับผิดชอบครอบครัวของตนเองด้วย เห็นสมควรกำหนดให้ตามสัดส่วนที่ผู้คัดค้านต้องรับผิดเป็นเงินเดือนละ ๑,๐๐๐ บาท เป็นระยะเวลา ๒๐ ปี เป็นเงิน ๒๔๐,๐๐๐ บาท

๓. ค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายงานศพเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบถึงค่าเสียหายในส่วนค่าปลงศพและค่าใช้จ่ายในงานศพไม่ได้แน่นอน อนุญาโตตุลาการเห็นสมควรกำหนดให้ตามฐานะของผู้ตายประกอบกับธรรมเนียมประเพณีที่ปฏิบัติเกี่ยวกับงานศพ เป็นเงิน ๘๐,๐๐๐ บาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อที่ ๓ ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องดอกเบี้ยได้นับแต่เมื่อใด นั้น เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยได้นับแต่วันที่ผู้คัดค้านผิดนัดชำระค่าสินไหมทดแทน ไม่ใช่นับแต่วันที่อนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดตามที่ผู้คัดค้านต่อสู้ แต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามทางนำสืบว่า ผู้คัดค้านผิดนัดชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทก่อนวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเมื่อใด จึงกำหนดให้ผู้คัดค้านชำระดอกเบี้ยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

นับแต่วันถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

ผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้เป็นเงิน ๔๕๓,๓๓๓ บาท แต่ผู้คัดค้านได้วางเงินไว้ที่ศาลในคดีอาญา ๑๐๐,๐๐๐ บาท จึงนำมาหักออก คงเหลือเงินที่ผู้คัดค้านต้องชดใช้จำนวน ๓๕๓,๓๓๓ บาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน ๓๕๓,๓๓๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระแล้วเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายโชติช่วง ทัพวงศ์

<u>หมายเหตุ</u>

กรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถฉบับพิพาท กำหนดจำนวนเงินคุ้มครองกรณีเสียชีวิต จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาทต่อหนึ่งคน ต่อมาได้มีคำสั่งนายทะเบียนที่ ๑๕/๒๕๕๙ เรื่อง ให้ใช้แบบ ข้อความกรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เปลี่ยนแปลงจำนวนค่าสินไหมทดแทนกรณีเสียชีวิต เป็นเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาทต่อหนึ่งคน คำสั่งดังกล่าวให้ใช้บังคับสำหรับกรมธรรม์ประกันภัยที่มีระยะเวลาประกันภัยเริ่มต้นตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นไป

๔๔. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๓๖/๒๕๖๒

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๖๐๗/๒๕๖๑

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๘๗ และ มาตรา ๔๔๔

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๒

ประเด็นข้อพิพาท: ๑. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่

๒. เหตุรถชนกันเกิดจากความประมาทของนาย ช. หรือของผู้เสนอข้อพิพาท

๓. ผู้คัดค้านจ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้เสนอข้อพิพาท ค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทไปแล้วหรือไม่ จำนวนเท่าใด

๔. ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านได้หรือไม่ จำนวนเท่าใด

๕. ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าจ้างทนายความในการเรียกร้องทวงถามจากผู้คัดค้านได้หรือไม่

๖. อนุญาโตตุลาการจะสงวนสิทธิ์ในคำชี้ขาดดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๔ ได้หรือไม่

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านได้รับประกันภัยรถยนต์ทั้งประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ภาคบังคับ) และประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ ในวันเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทขับรถจักรยานยนต์ เมื่อไปถึงสามแยกสถานที่เกิดเหตุได้เฉี่ยวชนกับรถยนต์ของผู้คัดค้าน เป็นเหตุให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บต้นขาซ้ายหัก ลิ้นฉีก เข้ารักษาที่โรงพยาบาล บ. แล้วย้ายไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล พ. เรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๗๘๒,๖๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยผิดนัดอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนผู้คัดค้านคัดค้านว่า คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุม อุบัติเหตุมิได้เกิดจากความประมาทของผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ และค่าเสียหายที่เรียกร้องมาสูงเกินจริง ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่ ผู้คัดค้านต่อสู้ว่า ผู้คัดค้านไม่เข้าใจว่าผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ประมาทอย่างไร ลักษณะเฉี่ยวชนอย่างไร ทำให้ผู้คัดค้านสู้คดีไม่ได้ เห็นว่า ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี พนักงานสอบสวนบันทึกในรายงานดังกล่าวว่ากรณีรถเฉี่ยวชนกันนั้น พิจารณาแล้วเหตุเกิดจากความประมาทของนาย ช. ที่ได้ขับรถเลี้ยวเข้าซอยตัดหน้ารถจักรยานยนต์ที่มีผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ขับขี่ได้รับบาดเจ็บ ดังนั้น คำเสนอข้อพิพาทจึงไม่เคลือบคลุม

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ เหตุรถชนกันเกิดจากความประมาทของนาย ช. หรือของผู้เสนอข้อพิพาท ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีตัวผู้เสนอข้อพิพาทให้การว่า ตามเวลาเกิดเหตุได้ขับรถจักรยานยนต์เพื่อไปรับประทานอาหารกลางวัน โดยขับรถไปตามถนนมีช่องทางเดินรถ ๒ ช่อง ไปและกลับด้านละ ๑ ช่อง ผู้เสนอข้อพิพาทขับรถจักรยานยนต์ไปด้วยความเร็ว ๕๐-๖๐ กิโลเมตรต่อ ๑ ชั่วโมง เมื่อใกล้ถึงทางแยกที่เกิดเหตุ มีนาย ช. ขับรถสวนทางมาเลี้ยวขวาตัดหน้ากะทันหันเพื่อเข้าซอย ทำให้รถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับชนเข้ากับบริเวณบานพับประตูหน้ารถของนาย ช. ส่วนฝ่ายผู้คัดค้านมีนาย ส. ผู้แทนผู้คัดค้านให้การเป็นพยานว่า ผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์มาด้วยความเร็วสูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ด้วยความคึกคะนองตามประสาวัยรุ่น ในขณะที่นาย ช. ได้ชะลอ และหยุดรถยนต์ให้สัญญาณเลี้ยวขวาจนเห็นได้ว่าปลอดภัยแล้วจึงเลี้ยวรถ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์มาด้วยความเร็วสูงมาก จึงหยุดรถไม่ทันเป็นเหตุให้รถเฉี่ยวชนกัน เห็นว่า แม้ผู้เสนอข้อพิพาทจะมีเพียงผู้เสนอข้อพิพาทคนเดียวที่ให้การเป็นพยาน แต่ผู้เสนอข้อพิพาทก็เป็นประจักษ์พยาน ส่วนผู้คัดค้านที่มีนาย ส. ผู้แทนผู้คัดค้านมาให้การเป็นพยาน ไม่ได้เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง รู้เรื่องมาจากแฟ้มเอกสารของผู้คัดค้าน จึงไม่มีน้ำหนักและสู้พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๒ บัญญัติว่า “ในทางเดินรถที่สวนกันได้ ห้ามมิให้ผู้ขับขี่กลับรถหรือเลี้ยวรถทางขวา ในเมื่อมีรถอื่นสวนหรือตามมาในระยะน้อยกว่าหนึ่งร้อยเมตร เว้นแต่เมื่อเห็นว่าปลอดภัยและไม่เป็นการกีดขวางการจราจรของรถอื่น” ได้ความจากที่ผู้เสนอข้อพิพาทให้การว่า ขับขี่รถจักรยานยนต์ด้วยความเร็ว ๕๐-๖๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง นาย ช. ที่ขับรถยนต์สวนมาขับรถเลี้ยวขวาตัดหน้ารถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับไปโดยกะทันหัน นาย ช. รับกับพนักงานสอบสวนว่า ได้ขับรถยนต์เลี้ยวขวาตัดหน้ารถจักรยานยนต์ที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับสวนมาในทางตรงจริง พยานหลักฐานของผู้เสนอข้อพิพาทมั่นคง ฟังได้ว่านาย ช. ได้ขับ

รถยนต์ที่ผู้คัดค้านได้รับประกันภัยไว้ประมาทแต่ฝ่ายเดียว ดังนั้น ผู้คัดค้านจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

ประเด็นพิพาทที่ ๓ ผู้คัดค้านจ่ายค่ารักษาพยาบาลของผู้เสนอข้อพิพาทค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทไปแล้วหรือไม่ จำนวนเท่าใด นั้น ผู้คัดค้านมีหลักฐานการจ่ายค่ายรักษาพยาบาลของผู้เสนอข้อพิพาทให้แก่โรงพยาบาล พ. เป็นเงิน ๗๒,๐๘๙ บาท จ่ายค่านอนโรงพยาบาล ๑๐ วัน เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท ส่วนค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ที่อ้างว่าได้จ่ายแล้ว ๒๓,๐๐๐ บาท ปรากฏว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้เรียกมาในคำเสนอข้อพิพาท น่าเชื่อว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับไปแล้ว ส่วนค่ารักษาพยาบาลที่ผู้คัดค้านอ้างว่าได้ชำระแก่โรงพยาบาล พ. จำนวน ๒๗,๙๑๑ บาท ผู้คัดค้านไม่มีหลักฐานใดๆ มาแสดงจึงฟังไม่ได้ว่าจ่ายจริง

ประเด็นพิพาทที่ ๔ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านได้หรือไม่ จำนวนเท่าใด ผู้เสนอข้อพิพาทสืบว่า ค่ารักษาตัวที่โรงพยาบาล บ. ใบเสร็จรับเงิน จำนวน ๒,๒๕๖ บาท ที่ผู้เสนอข้อพิพาทชำระไป ผู้คัดค้านยังไม่ชำระคืนให้

ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่ารักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นก่อนวันเสนอข้อพิพาท ระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง ธันวาคม ๒๕๖๑ ปรากฏว่าผู้คัดค้านชำระค่ารักษาให้ถึงเดือนกันยายน ๒๕๖๑ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกค่ารักษาพยาบาลนับแต่เดือนกันยายน ถึง พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ที่ได้จ่ายแก่โรงพยาบาล พ. อีก เมื่อตรวจดูเอกสารแล้วปรากฏว่ามีรายการค่ารักษาพยาบาลบันทึกไว้จำนวนเงิน ๕๓๐ บาท นอกจากนั้นเป็นค่ารักษาพยาบาลก่อนและหลังช่วงเวลาดังกล่าว ดังนั้น เมื่อรวมกับค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล บ. แล้ว ผู้คัดค้านต้องชดใช้ค่ารักษาพยาบาลก่อนวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจำนวน ๒,๗๘๖ บาท

ค่าจ้างรถของบิดามารดาผู้เสนอข้อพิพาทไปดูแลเฝ้าไข้ผู้เสนอข้อพิพาทที่โรงพยาบาล พ. ซึ่งเรียกได้เฉพาะค่ารถและค่ากินอยู่ ส่วนค่าที่ขาดรายได้เพราะบิดามารดาต้องหยุดงานเรียกไม่ได้ กำหนดให้ผู้คัดค้านชดใช้วันละ ๕๐๐ บาท รวม ๑๐ วัน เป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท

หลังออกจากโรงพยาบาล ผู้เสนอข้อพิพาทต้องไปพบแพทย์ที่โรงพยาบาล พ. เพื่อติดตามอาการและบาดแผลผ่าตัด รวม ๑๑ ครั้ง เสียค่าเดินทางเป็นน้ำมันรถครั้งละ ๓๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓,๓๐๐ บาท เชื่อว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ไปพบแพทย์จริง ผู้คัดค้านต้องชดใช้ค่าใช้จ่ายส่วนนี้

ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เหตุที่ต้องผ่าตัดที่ขา ได้ไปซื้อไม้ค้ำยันราคาอันละ

๑,๐๙๐ บาท และไม้วอล์คเกอร์หัดเดินราคาอันละ ๑,๖๐๐ บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีใบเสร็จรับเงินค่าไม้ค้ำยันและวอล์คเกอร์มาแสดง จึงไม่เชื่อว่าได้ซื้อมาใช้จริง เพราะปกติไม้ค้ำยันนั้นทางโรงพยาบาลจะจัดทำและฝึกการใช้ให้แก่ผู้ป่วยก่อนออกจากโรงพยาบาล โดยคิดค่าไม้ค้ำยันรวมกับค่ารักษา

ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เมื่อกระดูกต้นขาซ้ายที่หักเชื่อมติดกันดีแล้ว ประสงค์จะนำโลหะที่ดามขาออก และมีเพียงเอกสารประเมินการผ่าตัด และจากการประเมินของแพทย์กรณีที่ผู้เสนอข้อพิพาทยังมีอาการปวดมาก ได้แนะนำให้ทำ MRI ค่าทำจุดละ ๑๕,๐๐๐ บาท และหลังจากนั้นจะต้องทำกายภาพบำบัด ได้ตรวจใบตรวจรักษาผู้ป่วยนอกโรงพยาบาล พ. คำแปลประวัติการรักษา หัวข้ออาการสำคัญ ระบุว่า ประเมินภาวะเสี่ยงต่อการหกล้ม ๓๕ คะแนน สามารถนอนพบแพทย์กระดูก เรื่องตรวจซ้ำ ต้นขาซ้ายหลังผ่าตัดเอาเหล็กออกและปลูกเนื้อเยื่อทดแทน วันนี้ไม่ปวดขา แต่ปวดหลัง แสดงว่าแพทย์โรงพยาบาล พ. ได้ผ่าตัดเอาเหล็กที่ดามขาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทออกแล้วตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๑ และระบุถึงการที่ผู้เสนอข้อพิพาทไปพบแพทย์เพื่อตรวจซ้ำต้นขาซ้ายหลังผ่าตัดเอาเหล็กออก ประกอบกับหลักฐานเอกสารเท่าที่ส่งมาก็รับฟังได้ว่า แพทย์โรงพยาบาล พ. ได้ผ่าตัดเอาเหล็กที่ดามต้นขาข้างซ้ายของผู้เสนอข้อพิพาทออกไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกค่าผ่าตัดเอาเหล็กออกจากขาซ้ายอีกไม่ได้ รวมทั้งไม่มีสิทธิเรียกค่าทำ MRI รวมถึงค่าทำกายภาพบำบัดก็เรียกไม่ได้ด้วย

ค่าอาหารเสริมแคลเซียมที่ผู้เสนอข้อพิพาทให้การว่า ที่แพทย์แนะนำให้ผู้เสนอข้อพิพาทรับประทานเพื่อเสริมความแข็งแกร่งของกระดูกเป็นเวลา ๑ ปี นั้น แพทย์ได้สั่งจ่ายแคลเซียม และแคลเซียมพร้อมวิตามินดีให้ผู้เสนอข้อพิพาทรับประทานตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๖๑ อยู่แล้ว ไม่มีเหตุผลใดที่จะแนะนำให้ผู้เสนอข้อพิพาทซื้อแคลเซียมรับประทานเองอีก

ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าขาดประโยชน์จากการทำมาหาได้ระหว่างป่วยเจ็บเป็นเวลา ๖ เดือน ผู้เสนอข้อพิพาทประสบอุบัติเหตุรถชนกันเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๖๑ แพทย์ให้ผู้เสนอข้อพิพาทพักงานได้ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล จนกระทั่งหลังจากยื่นคำเสนอข้อพิพาทแล้วก็ยังให้หยุดพักงานต่อ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าขาดประโยชน์มาเพียง ๖ เดือน น้อยกว่าที่ได้หยุดตามที่แพทย์อนุญาต แต่ตามสลิปเงินเดือนระบุว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นพนักงานรายวัน ได้ค่าจ้างวันละ ๓๓๐ บาท แต่ละสัปดาห์ต้องมีวันหยุดประจำสัปดาห์

๑ วัน ซึ่งไม่ได้รับค่าจ้าง เฉลี่ยแล้วทำงานเพียงเดือนละ ๒๖ วัน ได้รับค่าจ้างเดือนละ ๘,๕๘๐ บาท ทำงาน ๖ เดือน จะได้รับค่าจ้าง ๕๑,๔๘๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าขาดประโยชน์จากผู้คัดค้านได้ตามจำนวนดังกล่าว ส่วนค่าขาดรายได้จากการทำงานพิเศษ อ้างว่าทำฟาร์มหมู เลี้ยงหมูและเก็บเล้า ทำความสะอาดฟาร์มและให้อาหารหมูทุกวัน ได้รับค่าจ้างวันละ ๓๓๐ บาท เห็นว่า ก่อนเข้าเป็นลูกจ้างบริษัท อ. จำกัด (มหาชน) ผู้เสนอข้อพิพาทสามารถทำงานรับจ้างในฟาร์มเลี้ยงหมูได้ แต่เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเข้าทำงานเป็นลูกจ้างบริษัทดังกล่าว ซึ่งตามสลิปเงินเดือนระบุให้พนักงานทำงานล่วงเวลาในการทำงาน ทำงานในวันหยุด, ทำงานล่วงเวลาในวันหยุดได้ ดังนั้น เท่ากับว่าบริษัทก็มีสิทธิสั่งให้ลูกจ้างรวมถึงผู้เสนอข้อพิพาททำงานล่วงเวลาด้วย เช่นนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมไม่สามารถทำงานเลี้ยงหมูได้ ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่ขาดประโยชน์ดังที่อ้าง

ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าเสียความสามารถในการประกอบการงานในอนาคต ที่ผู้เสนอข้อพิพาทให้การมาว่า ผู้เสนอข้อพิพาทอาจไม่แข็งแรงสมบูรณ์เช่นเดิม ทุกครั้งที่เดินอาจต้องได้รับความบาดเจ็บ การเดินโดยใช้ไม้ค้ำยันจะปวดบริเวณขา เห็นว่า เป็นเรื่องที่ผู้เสนอข้อพิพาทคาดหมายเอาเอง แพทย์ผู้ทำการรักษาไม่เคยให้ความเห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทจะสูญเสียความสามารถในการทำงาน เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทได้พักฟื้นหลังจากผ่าตัดเอาเหล็กที่ดามต้นขาซ้ายออกซักระยะหนึ่ง ก็จะสามารถประกอบอาชีพได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป เมื่อไม่ได้สูญเสียความสามารถในการประกอบการงานผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าสินไหมทดแทนส่วนนี้ไม่ได้

ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน อ้างว่าต้องทนทุกข์ทรมานเพราะกระดูกต้นขาซ้ายหักต้องดามด้วยเหล็ก เวลาเดินต้องใช้ไม้เท้าช่วยพยุง ใต้ตาซ้ายแตกต้องทนทุกข์ทรมาน เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้มีน้ำหนักตัวมาก เมื่อเกิดอุบัติเหตุขาหัก นอกจากการปวดเจ็บบาดแผลแล้วการเคลื่อนไหวโดยใช้ไม้เท้าย่อมลำบากมาก ซึ่งกว่าแพทย์จะเอาเหล็กที่ดามออกก็เป็นเวลา ๔ เดือนเศษ เห็นสมควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนส่วนนี้ให้ ๑๒๐,๐๐๐ บาท

ประเด็นพิพาทที่ ๕ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าจ้างทนายความในการเรียกร้องทวงถามจากผู้คัดค้านได้หรือไม่ เห็นว่า ค่าจ้างทนายให้เรียกร้องทวงถามจากผู้คัดค้านตลอดจนดำเนินการยื่นคำเสนอข้อพิพาท มิใช่ค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะเรียกร้องได้

ประเด็นพิพาทที่ ๖ อนุญาโตตุลาการจะสงวนสิทธิ์ในคำชี้ขาดดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๔ ได้หรือไม่ นั้น ที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอให้อนุญาโตตุลาการกล่าวในคำชี้ขาดว่ายังสงวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำชี้ขาด ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๔ วรรคสอง นั้น เห็นว่า อำนาจตามกฎหมายดังกล่าวเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ อนุญาโตตุลาการหาได้มีอำนาจไม่

สรุปแล้วผู้เสนอข้อพิพาทเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านได้ดังนี้ ค่ารักษาพยาบาลโรงพยาบาล บ. จำนวน ๒,๒๕๖ บาท ค่ารักษาพยาบาลโรงพยาบาล พ. จำนวน ๕๓๐ บาท ค่าโดยสารรถของบิดามารดาไปดูแลพยาบาลรักษาผู้เสนอข้อพิพาทที่โรงพยาบาล ๕,๐๐๐ บาท ค่าเดินทางไปโรงพยาบาล พ. เพื่อติดตามอาการหลังผ่าตัด ๓,๓๐๐ บาท ค่าขาดประโยชน์ ๕๑,๘๔๐ บาท ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๘๒,๕๖๖ บาท ซึ่งผู้คัดค้านต้องชดใช้เงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้เงิน ๑๘๒,๕๖๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ในต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายชลอ บุณยเนตร

ประกันภัยรถยนต์ ประเภทภาคสมัครใจ (ความเสียหายต่อทรัพย์สินบุคคลภายนอก)

๔๕. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๙๒/๒๕๕๕
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๑๖/๒๕๕๔
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๙ วรรคหนึ่ง
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. นาย ส. ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านได้รับประกันภัยไว้เป็นฝ่ายประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงอันเป็นเหตุให้ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดหรือไม่
๒. ค่าเสียหายที่แท้จริงเพราะเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนี้มีเพียงใด และฝ่ายใดจะต้องรับผิดหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์แท็กซี่ไว้จากสหกรณ์แท็กซี่ ส. เหตุตามคำเสนอข้อพิพาทเกิดขึ้นเพราะนาย ส. ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านได้รับประกันภัยไว้เป็นฝ่ายประมาทเลินเล่อ โดยขับย้อนศรขึ้นสะพานข้ามแยกถนน (ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนเครื่องหมายห้าม) จึงเกิดการเฉี่ยวชนกับรถยนต์แท็กซี่ของผู้เสนอข้อพิพาทอย่างแรง ได้รับความเสียหายทั้งสองฝ่าย เมื่อเกิดเหตุแล้วพนักงานสอบสวนได้ออกไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ ทำแผนที่สังเขปแสดงที่เกิดเหตุและสอบสวนแล้วเห็นว่า เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเพราะความผิดของนาย ส. จึงแจ้งข้อกล่าวหาว่าขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นได้รับความเสียหายและมีผู้ได้รับอันตราย

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

สำหรับประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ที่ว่านาย ส. ผู้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านได้รับประกันภัยไว้เป็นฝ่ายประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงอันเป็นเหตุให้ผู้คัดค้านไม่ต้องรับผิดหรือไม่ นั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๘๗๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดในเมื่อความวินาศภัยหรือเหตุอื่นใด ซึ่งได้ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยเกิดขึ้นเพราะความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์” นั้น ต้องตีความโดยเคร่งครัด คือ หมายถึงความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชนเท่านั้น อันจะทำให้ผู้รับประกันภัยหลุดพ้น

จากความรับผิด แต่ถ้าเป็นความทุจริตหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของบุคคลอื่นๆ แม้จะเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับผู้เอาประกันภัยสักเพียงใดก็ตาม ก็ยังไม่ทำให้ผู้รับประกันภัยหลุดพ้นจากความรับผิด ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงตามคำเสนอข้อพิพาทมิใช่การกระทำของสหกรณ์แท็กซี่ ส. ซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัย แต่เป็นการกระทำของนาย ส. ซึ่งเป็นผู้อื่น มิใช่ตัวผู้เอาประกันภัย ทั้งไม่ปรากฏตามทางนำสืบของคู่พิพาททั้งสองฝ่ายว่า สหกรณ์แท็กซี่ดังกล่าวได้สมคบหรือใช้ให้นาย ส. กระทำเช่นนั้น ผู้คัดค้านจึงไม่พ้นความรับผิดตามสัญญาประกันภัยแต่เพียงฝ่ายเดียว

ส่วนประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ค่าเสียหายที่แท้จริงเพราะเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนี้มีเพียงใด และฝ่ายใดจะต้องรับผิดหรือไม่ เพียงใด นั้น ได้วินิจฉัยดังต่อไปนี้

ค่าซ่อมแซมรถยนต์ขอมาเป็นเงิน ๔๕๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้คัดค้านโต้แย้งว่าสูงเกินไป ไม่ควรเกิน ๘๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า แม้จะปรากฏว่ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายมาก แต่ความเสียหายส่วนใหญ่ปรากฏที่ด้านหน้าและเครื่องยนต์เท่านั้น ส่วนทางด้านท้ายรถและภายในตัวรถไม่น่าจะได้รับความเสียหาย สภาพความเสียหายของรถยนต์สามารถซ่อมแซมได้เฉพาะส่วนที่เสียหายให้กลับคืนดีได้ แต่ปรากฏตามรายการซ่อมแซมรถยนต์ว่าผู้เสนอข้อพิพาทเปลี่ยนอะไหล่ภายในตัวรถและอะไหล่อื่นอีกหลายรายการ ในลักษณะที่ทำนอกเหนือจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงเพื่อประโยชน์ของผู้เสนอข้อพิพาทเอง ดังนั้น จึงสมควรหักเงินค่าซ่อมแซมรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทในส่วนที่ไม่น่าเสียหายจริงออกไปเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท คงกำหนดค่าซ่อมแซมรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท

ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถขอมาเป็นเงิน ๗๘,๐๐๐ บาท นั้น ผู้คัดค้านโต้แย้งว่าค่าเสียหายในส่วนนี้หากมีจริงก็ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ค่าเสียหายส่วนนี้นาย ก. พยานผู้เสนอข้อพิพาทว่า ในการซ่อมรถยนต์จำเป็นต้องเคาะ ดัดตัวถัง และดึงคัชชีให้เข้าที่เดิมแล้วจึงเคาะพ่นสีและประกอบชิ้นส่วนต่างๆ รวมทั้งอะไหล่ที่สั่งซื้อ ซึ่งใช้เวลา ทำนาน ๓๕ - ๓๖ วัน มิใช่เวลา ๓ เดือนเศษ ดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างมาตามคำเสนอข้อพิพาท นอกจากนี้อ้างว่าตนขาดประโยชน์จากการใช้รถเท่ากับค่าเช่ารถที่ควรได้รับวันละ ๒ กะ คือ กะกลางวันและกะกลางคืน กะละ ๖๕๐ บาท นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทมีแต่ตนเองมาให้การลอยๆ มิได้นำสืบบัญชีแสดงรายได้อันเนื่องมาจากการให้เช่ารถยนต์คันดังกล่าว ทั้งไม่ปรากฏการเสียภาษีเงินได้ของผู้เสนอข้อพิพาทประจำปีมาแสดง พยานหลักฐานของผู้เสนอ

ข้อพิพาทที่เกี่ยวกับค่าเสียหายส่วนนี้จึงมีน้ำหนักน้อย จึงกำหนดค่าขาดประโยชน์ตามที่เห็นว่าเหมาะสมเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท

ค่ารถเสื่อมราคาเรียกร้องมาเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้คัดค้านโต้แย้งว่ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นรถยนต์รับจ้างสาธารณะซึ่งใช้งานมานานแล้วย่อมมีความสึกหรอมากกว่ารถยนต์ส่วนบุคคล และเมื่อซ่อมแซมแล้วสามารถใช้งานได้ดีเช่นเดิม ไม่เสื่อมราคาลง เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทถูกชนอย่างแรงและได้รับความเสียหายมาก แม้จะได้รับการซ่อมแซมให้ใช้การได้ตามปกติแล้วก็ตาม ก็ย่อมเสื่อมราคาลง เพราะยังคงมีร่องรอยของการถูกชนที่อาจมองเห็นได้ไม่มากก็น้อย จึงกำหนดค่าเสื่อมราคารถให้ตามความเหมาะสมเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท

รวมค่าเสียหายต่างๆ เป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี (ตามคำเสนอข้อพิพาท) นับแต่วันที่ผู้คัดค้านปฏิเสธการชดใช้เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายพัลลภ พิสิษฐ์สังฆการ

๔๖. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๕/๒๕๕๖
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๘๔/๒๕๕๕
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง: มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่
๒. ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของรถยนต์คันพิพาท มีอำนาจเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้หรือไม่
๓. เหตุเกิดเพราะรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีส่วนประมาทไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ารถยนต์โดยสารหรือไม่
๔. ค่าเสียหายมีเพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า วันเกิดเหตุนาย พ. ได้ขับขี่รถยนต์โดยสารคันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ บรรทุกผู้โดยสารจากจังหวัดเพชรบูรณ์จะไปกรุงเทพมหานคร ขณะที่แล่นไปถึงสี่แยกที่เกิดเหตุ รถยนต์โดยสารห้ามล้อไม่ทำงานเป็นเหตุให้พุ่งชนท้ายรถยนต์กระบะของผู้เสนอข้อพิพาทที่จอดติดไฟแดงอย่างแรง แล้วกระเด็นเคลื่อนที่ไปชนสิ่งอื่นๆ จนเกิดความเสียหาย ผู้คัดค้านคัดค้านว่าคำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุม เหตุที่เกิดขึ้นเกิดจากความประมาทของรถทั้งสองฝ่ายไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ค่าเสียหายบางอย่างไม่มีบางรายการสูงเกินไป ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อแรก ผู้คัดค้านต่อสู้ว่าคำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุม คำเสนอข้อพิพาทกล่าวว่ารถคันก่อเหตุเป็นรถยนต์โดยสารของบริษัท พ. จำกัด ผู้เอาประกันภัยค้ำจุนไว้กับบริษัทผู้คัดค้าน และในเอกสารท้ายคำเสนอข้อพิพาทกล่าวว่า ขณะที่พนักงานสอบสวนไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ นาย พ. แสดงตัวว่าตนเป็นคนขับรถโดยสารคันนี้ และแจ้งข้อกล่าวหาว่านาย พ. ขับรถประมาทเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย นาย พ. รับสารภาพ เห็นว่า รถยนต์คันก่อเหตุเป็นรถใหญ่ เป็นรถโดยสารที่มิใช่ใครๆ ก็จะนำไปขับกันง่ายๆ อีกทั้งเกิดเหตุขณะรับส่งคนโดยสาร อันเป็นการประกอบธุรกิจหลักที่ต้องมีผู้ดูแลในสภาพเช่นนี้เมื่อคำเสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างอีกว่า หลังเกิดเหตุนาย พ. ยังคงอยู่กับรถจนกระทั่งพนักงานสอบสวนไปตรวจที่เกิดเหตุ คำกล่าวเหล่านี้พอแสดงได้แล้วว่า นาย พ.

มีหน้าที่ขับรถและขับโดยบริษัท พ. จำกัด รู้เห็นยินยอม คำเสนอข้อพิพาทจึงชัดแจ้งพอที่ผู้คัดค้านจะเข้าใจและต่อสู้คดีได้แล้ว ไม่เคลือบคลุม

ประเด็นข้อพิพาท ข้อ ๒ ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของรถยนต์คันพิพาท มีอำนาจเสนอข้อพิพาทเรื่องนี้หรือไม่ นั้น ได้ความว่า ตามรายการจดทะเบียนรถยนต์พิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครอง ขณะเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทใช้รถยนต์พิพาทบรรทุกซากหัวไก่สด ระหว่างทางรถยนต์พิพาทถูกชนขณะจอดติดสัญญาณไฟแดง รถยนต์พิพาทเสียหายต้องเข้าซ่อมที่อู่ห้างหุ้นส่วนจำกัด พ. โดยมีใบรับรถเข้ามาแสดง ผู้คัดค้านนำสืบรับว่า รถยนต์พิพาทได้เข้าซ่อมที่อู่ดังกล่าวจริงพร้อมแสดงใบเสนอราคาการซ่อมของอู่ จึงรับฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครองใช้รถยนต์พิพาท เกิดเหตุแล้วรถยนต์พิพาทเสียหายต้องเข้าซ่อม ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีอำนาจเรียกร้องค่าเสียหายเกี่ยวกับรถนอกเหนือจากสินค้าที่บรรทุกมาได้อีกด้วย

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๓ ที่ว่า เหตุเกิดเพราะรถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีส่วนประมาทไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ารถยนต์โดยสารหรือไม่ นั้น เห็นว่า ทางพิจารณาได้ความชัดจากรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีว่า เหตุเกิดขณะรถยนต์พิพาทจอดติดสัญญาณไฟแดงที่สี่แยก และเนื่องจากรถยนต์โดยสารห้ามล้อเสียไม่สามารถหยุดได้ เป็นเหตุให้ชนรถยนต์พิพาท จึงรับฟังได้ว่ารถฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมิได้มีส่วนประมาทด้วย

ประเด็นข้อพิพาท ข้อ ๔ ที่ว่า ค่าเสียหายมีเพียงใดนั้น มี ๒ ประการ คือค่าเสียหายของสินค้า และค่าเสียหายเกี่ยวกับรถยนต์พิพาท ซึ่งคือจำนวนเงินทุนที่ซื้อมากับค่าขาดผลกำไรเที่ยวเกิดเหตุ และค่าขาดผลกำไรที่ไม่ได้ประกอบกิจการในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ ค่าเสียหายเกี่ยวกับรถยนต์พิพาทคือ ค่าเช่ารถยนต์คันอื่นมาใช้ในระหว่างซ่อมรถยนต์พิพาทกับค่าเสื่อมราคาของรถยนต์พิพาท

สำหรับเงินทุนที่ซื้อสินค้าผู้เสนอข้อพิพาทแสดงใบเสร็จรับเงินสนับสนุน แม้ใบเสร็จรับเงินเป็นของบริษัท ผ. จำกัด ไม่ใช่ของบริษัท ส. จำกัด แต่เรื่องการซื้อสินค้านี้ผู้เสนอข้อพิพาทเคยนำเอกสารการซื้อจากบริษัท ส. จำกัด มาแสดง ระบุขายให้นาย ก. ซึ่งเป็นน้องชายของผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งมีรายละเอียดตรงกับรายละเอียดในใบเสร็จรับเงิน และระบุว่าสาขาจังหวัดลพบุรีไว้ด้วย อีกทั้งผู้คัดค้านก็มิได้คัดค้านเอกสารดังกล่าวแต่ประการใด จึงรับฟังว่าใบเสร็จรับเงินเกี่ยวข้องโดยตรงและใช้แทนใบเสร็จรับเงินของบริษัท ส. จำกัดได้ ฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทซื้อสินค้ามาเป็นเงิน ๓๐,๓๔๒.๕๐ บาท ที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าสินค้านี้

เสียหายทั้งหมดนั้น แรงถูกชนทำให้ซากไก่เหล่านี้ซึ่งใส่ในถุงแตกเป็นส่วนใหญ่ กว่าจะเก็บได้ต้องรอการตรวจสอบจากฝ่ายรับประกันภัยก่อน กว่าจะเก็บรวบรวมซากไก่เสร็จเป็นเวลาหลังเที่ยงวันแล้ว เป็นช่วงเวลาที่อากาศร้อนมาก น่าเชื่อว่าซากไก่ก็มีสีเขียว มีกลิ่นเหม็นเริ่มเน่าเสียหายแล้ว จึงรับฟังได้ หากจะมีส่วนดีเหลืออยู่บ้าง ก็คงเป็นบางส่วน หากจะนำไปยังจุดหมายที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ยังต้องใช้เวลาอีกนาน จึงรับฟังว่าสินค้าเสียหายทั้งหมดเป็นเงิน ๓๐,๓๔๒.๕๐ บาท

ส่วนค่าผลกำไร เห็นว่า กำไรจำนวนนี้เรียกมาจากเงินลงทุน อีกทั้งผู้คัดค้านก็มิได้นำสืบโต้แย้ง จึงรับฟังว่าเป็นไปได้ และเป็นกำไรที่เห็นชัดว่าจะได้แน่ นับได้ว่าเป็นค่าเสียหายโดยตรง จึงกำหนดให้ ๒,๕๐๐ บาท

ส่วนค่าเสียหายของการเช่ารถยนต์คันอื่นมาใช้ระหว่างซ่อมรถยนต์พิพาท เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีอาชีพซื้อซากไก่สดแล้วนำไปขายให้แก่ลูกค้าทำฟาร์มจระเข้ทุกวันระยะทางประมาณ ๑๐๐ กิโลเมตร วันละ ๑ เที่ยว เมื่อรถยนต์พิพาทถูกชนต้องเข้าซ่อมย่อมมีความจำเป็นที่ต้องหารถคันอื่นมาใช้แทน ดังนั้น ที่ผู้เสนอข้อพิพาทต้องเช่ารถยนต์กระบะของนาย ส. มาใช้แทน พร้อมแสดงสัญญาเช่า จึงฟังขึ้น แต่เพราะเหตุใดจึงต้องเช่ามาในราคาสูงถึงวันละ ๑,๕๐๐ บาท เป็นเวลานานถึง ๓ เดือน ไม่มีเหตุผล ใบรับรถเข้าซ่อมก็ไม่ระบุวันนัดรับรถซ่อมเสร็จ การกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้จึงต้องคำนึงถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงของเรื่อง โดยกำหนดให้ ๓๐,๐๐๐ บาท

สำหรับค่าเสื่อมราคา เห็นว่า จากรายงานประจำวันของพนักงานสอบสวน ซึ่งรายงานนี้เป็นของเจ้าพนักงานที่ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ มีน้ำหนักดี ภาพถ่ายรถยนต์พิพาท หลังเกิดเหตุก็เชื่อได้เพราะตรงกับภาพถ่ายของผู้คัดค้าน หลักฐานที่ว่ามานี้เชื่อได้ว่า รถยนต์พิพาทเสียหายมาก การซ่อมเป็นไปตามใบเสนอราคา ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทเสนอเข้ามาเป็นค่าแรงและค่าอะไหล่ ผู้คัดค้านไม่โต้แย้งรายการซ่อมนี้ เพียงแต่มีการคุมราคาว่า ไม่ควรสูงเท่าที่อู่ซ่อมแสดง แต่ก็ยังฟังได้ว่ารถเสียหายมาก รถคันนี้นาย ช. พยานผู้เสนอข้อพิพาทให้ถ้อยคำว่า เป็นรถปี พ.ศ. ๒๕๕๓ รถใหม่ถ้าใช้งานตามปกติมาแล้ว ๑ - ๒ ปี ราคาน่าจะตกไปประมาณ ๒๐% เป็นการเสื่อมสภาพจากการใช้งาน รถคันนี้ถ้าไม่ถูกชนถึงขนาดเปลี่ยนสภาพจะขายในเดือนมีนาคม ๒๕๕๕ ได้ราคาประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ บาท แต่เมื่อถูกชนเช่นนี้น่าจะขายได้ประมาณ ๓๕๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า นาย ช. มีอาชีพซื้อขายรถยนต์มือสอง โดยเคยทำงานเป็นพนักงานประเมินราคาค่าซ่อมรถยนต์ให้แก่บริษัทประกันภัยและเคยเป็น

ผู้จัดการอู่ซ่อมรถยนต์มาก่อน ถือได้ว่าเป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญทางรถยนต์ ถ้อยคำที่ให้มาก็มีเหตุผลจึงน่ารับฟัง แต่ที่กล่าวว่าค่าเสื่อมราคาของรถยนต์พิพาทควรเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท นั้น อาจคลาดเคลื่อน เพราะพยานไม่เคยไปดูรถทั้งขณะจัดซ่อมและหลังซ่อม และรายละเอียดการซ่อมจะเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ ส่วนที่เจ้าหน้าที่แผนกราคาของผู้คัดค้านให้ถ้อยคำว่า รถยนต์พิพาทเมื่อซ่อมแล้วราคาจะลดลงไปกว่าการลดปกติอีก ๒๐,๐๐๐ บาทนั้น พิเคราะห์จากภาพถ่ายและข้อเท็จจริงที่รับฟังมาแล้วน้อยเกินไป เห็นว่ารถยนต์พิพาทจดทะเบียนเมื่อปี ๒๕๕๓ ใช้งานได้เพียง ๑๘ เดือนก็เกิดเหตุ นับว่ายังเป็นรถค่อนข้างใหม่ จึงกำหนดค่าเสื่อมราคาให้ ๖๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายที่กำหนดให้ทั้งสิ้น ๑๒๒,๘๔๒.๕๐ บาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงินให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท ๑๒๒,๘๔๒.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายถวิล ตรีเพชร

๔๗. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๗๕/๒๕๕๕

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๗๐/๒๕๕๕

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๕ และมาตรา ๘๘๗

ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่

๒. ผู้เสนอข้อพิพาทและผู้คัดค้านได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันแล้วหรือไม่ เพียงใด

๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยตามคำเสนอข้อพิพาทจากผู้คัดค้านหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์คำเสนอข้อพิพาทที่ผู้คัดค้านไม่คัดค้านเป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์บรรทุก ในวันเกิดเหตุนาย ต. ได้ขับรถยนต์บรรทุกตามหลังรถยนต์หมายเลขทะเบียน สม ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครองซึ่งขับขี่โดยนาย ส. ไปตามถนนที่เกิดเหตุ แล้วรถยนต์ที่นาย ต. ขับได้พุ่งชนท้ายรถยนต์คันที่นาย ส. ขับ พันตำรวจโท ป. ได้ออกไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ เห็นว่าอุบัติเหตุ เกิดจากความประมาทของนาย ต. ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ผู้คัดค้านคัดค้านว่าผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิไม่สุจริต เสนอข้อพิพาทไม่ตรงต่อความจริง มีการสมยอมทำเอกสารขึ้น ไม่มีการซื้อขายรถยนต์กัน

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อแรก ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทกล่าวอ้างและนำสืบว่า ได้ซื้อรถหมายเลขทะเบียน สม ต่อมาหลังจากรถถูกชนได้ขายรถยนต์ในสภาพที่ถูกชนแก่นาย ค. ในราคา ๒๘๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านกล่าวอ้างและนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทใช้สิทธิไม่สุจริต เสนอข้อพิพาทไม่ตรงต่อความจริง มีการสมยอมทำเอกสารขึ้นไม่มีการซื้อขายรถยนต์กันจริง ผู้เสนอข้อพิพาทซื้อมาในนามบริษัท ส. เพราะผู้เสนอข้อพิพาทเป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนบริษัทดังกล่าวแต่เพียงผู้เดียว รถไม่มีการซื้อขายกันตามเอกสาร เนื่องจากรถได้โอนจากผู้ขายมายังบริษัท ส. ตามรายการจดทะเบียน ไม่มีการนำรถไปให้ศูนย์ฮอนด้าฯ ตีราคาเพื่อซ่อมแต่เพื่อเป็นหลักฐาน

ในการคิดค่าเสียหาย พิเคราะห์แล้วเรื่องผู้เสนอข้อพิพาทซื้อรถมาโดยมีสัญญาซื้อขายรถยนต์มาแสดง ระบุว่าบริษัท ม. ขายรถยนต์หมายเลขทะเบียน สม แต่ไม่ได้ระบุว่าขายแก่บริษัท ส. ในช่องผู้ซื้อในสัญญาดังกล่าวผู้เสนอข้อพิพาทลงชื่อโดยไม่มีการประทับตราสำคัญของบริษัท ส. ซึ่งตามหนังสือรับรองผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นกรรมการของบริษัทฯ จะทำการแทนบริษัทได้ต้องลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัทฯ แสดงว่าผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ซื้อรถหมายเลขทะเบียน สม ในนามบริษัทฯ จากเหตุผลดังกล่าวฟังได้ว่า ผู้เสนอ ข้อพิพาทซื้อรถหมายเลขทะเบียน สม มาเป็นการส่วนตัวจริง ข้ออ้างของผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น

ที่ผู้คัดค้านกล่าวอ้างและนำสืบว่าไม่มีการซื้อขายรถตามเอกสารนั้น พิเคราะห์แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทมีสัญญาซื้อขายรถยนต์มาแสดง โดยสัญญาดังกล่าวระบุชื่อผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ขายรถยนต์หมายเลขทะเบียน สม ให้แก่นาย ค. ในราคา ๒๘๐,๐๐๐บาท ได้มีการลงชื่อผู้เสนอข้อพิพาทและนาย ค. ในช่องผู้ขายและผู้ซื้อตามลำดับ เห็นว่าที่ ผู้เสนอข้อพิพาทประสงค์จะขายรถหมายเลขทะเบียน สม นั้น ได้กระทำโดยสุจริต และเหตุที่ต้องขายนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทก็นำสืบว่า หากซ่อมก็จะใช้เวลาหลายวัน และแม้ว่าซ่อมแล้วก็ไม่ดีเหมือนเดิม หากลูกค้าที่ซื้อไปทราบภายหลังก็จะเกิดความเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งล้วนเป็นเหตุผลที่รับฟังได้ทั้งสิ้น ส่วนที่มีการจดทะเบียนโอนรถจากบริษัท ม. มายังบริษัท ส. นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า บริษัท ม. ผู้ขาย เป็นผู้ขายรถยนต์มือสองเช่นกัน และซื้อรถหมายเลขทะเบียน สม มาจากผู้อื่นอีกทอดหนึ่ง ต้องรอเอกสารต่างๆ จากผู้ขายแล้วจึงมอบเอกสารแก่ผู้เสนอข้อพิพาท หลังจากได้รับเอกสารเกี่ยวกับรถยนต์จากบริษัท ม. แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้โอนรถหมายเลขทะเบียน สม เป็นของบริษัท ส. ก่อน หลังจากนั้นจึงได้เซ็นโอนแก่ผู้ซื้อจากผู้เสนอข้อพิพาทและได้ออกใบเสร็จรับเงิน/ใบกำกับภาษี ในนามบริษัท ส. ให้แก่ผู้ซื้อ ที่ทำเช่นนั้นเพราะบุคคลธรรมดาไม่สามารถออกใบกำกับภาษีได้ ข้อนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทเห็นได้ว่า ที่ผู้เสนอข้อพิพาททำเช่นนั้นเพื่อผลประโยชน์ทางด้านภาษีและที่ทำเช่นนั้นได้ เพราะผู้เสนอข้อพิพาทผู้ซื้อรถจากบริษัท ม. เป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนบริษัท ส. อยู่แล้ว นอกจากนั้นการจดทะเบียนรถยนต์นั้นเป็นเรื่องเพื่อความสะดวกแก่เจ้าพนักงานในการควบคุมรถยนต์เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับการโอนกรรมสิทธิ์ที่ทำสัญญาซื้อขายกันเอง ซึ่งกรรมสิทธิ์จะโอนไปเมื่อทำสัญญาซื้อขายกันเสร็จ การที่รถยนต์หมายเลขทะเบียน สม จดทะเบียนโอนจากบริษัท ม. ไปยังบริษัท ส. หลังจากที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ขายแก่นาย ค. จึงไม่ใช่สิ่งแสดงว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ขายรถยนต์หมายเลข

ทะเบียน สม แก่นาย ค. ข้อกล่าวอ้างผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น ที่ผู้คัดค้านกล่าวอ้างและนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้นำรถไปตีราคาซ่อมที่ศูนย์ฮอนด้าฯ เพื่อนำใบเสนอราคาซ่อมมาเป็นหลักฐานในการคิดค่าเสียหาย และไม่มีเจตนาซ่อมรถยนต์นั้น เห็นว่า ผู้คัดค้านกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีหลักฐานสนับสนุน ตามใบเสนอราคาซ่อมผู้เสนอข้อพิพาทนำรถไปให้อู่ตีราคาซ่อมในวันเกิดเหตุ อันเป็นวิสัยของเจ้าของรถทั่วไปที่จะทำเช่นนั้น ไม่ส่อแสดงว่าขณะนั้นผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีเจตนาจะซ่อมรถอยู่แล้ว เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทมีเหตุสมควรที่จะขายรถดังได้วินิจฉัยมาแล้ว ก็ชอบที่จะนำใบเสนอราคาซ่อมมาเป็นหลักฐานในการคิดค่าเสียหายที่เห็นว่าตนมีสิทธิเรียกร้องได้ มิใช่เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ข้อกล่าวของผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของรถยนต์หมายเลขทะเบียน สม ที่ถูกชนและได้ขายรถไปในสภาพที่ถูกชนโดยสุจริตตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้วเช่นนี้ เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเห็นว่าตนได้รับความเสียหายอย่างไร ก็ชอบที่จะยื่นข้อเรียกร้องได้ การที่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นข้อพิพาทจึงไม่เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตแต่อย่างใด ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาท

ประเด็นข้อพิพาทข้อสอง ผู้เสนอข้อพิพาทและผู้คัดค้านได้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันแล้วหรือไม่ เพียงใด นั้น ผู้คัดค้านกล่าวอ้างและนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำรถหมายเลขทะเบียน สม ไปให้อู่ วี.พี.ฯ ซ่อม และทางอู่ตีราคา ๘๖,๔๘๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทมอบอำนาจให้ทางอู่เจรจาและรับเงินค่าซ่อม ผู้คัดค้านได้เจรจาและผู้เสนอข้อพิพาทตกลงรับค่าซ่อม ๔๕,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้คัดค้านได้ชดใช้ให้แล้ว เป็นการตกลงประนีประนอมยอมความและระงับสิทธิเรียกร้องที่มีต่อผู้คัดค้าน สิทธิเรียกร้องของผู้เสนอข้อพิพาทระงับสิ้นไป ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบและตอบค้านว่า ใบเสนอราคาซ่อมผู้ซื้อรถจากผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ดำเนินการ ผู้เสนอข้อพิพาทเซ็นชื่อในหนังสือมอบอำนาจ โดยยังไม่มีข้อความใดๆ มอบให้ผู้ซื้อรถในช่วงปลายเดือนเมษายน ๒๕๕๕ หลังจากได้รับเอกสารเกี่ยวกับรถจากบริษัท ม. แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทไม่รู้จักนาย ส. ผู้มีชื่อในหนังสือมอบอำนาจ ซึ่งระบุให้เจรจาและรับเงินค่าซ่อมรถ ไม่ได้มอบอำนาจให้ทำสัญญาประนีประนอมยอมความ เอกสารใบอนุมัติจ่ายค่าสินไหมสินไหมทดแทนระบุให้จ่ายค่าซ่อมรถ ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับเงิน ๔๕,๐๐๐ บาท พิเคราะห์แล้วตามใบเสนอราคาค่าซ่อมนั้น ไม่ปรากฏแน่ชัดว่าใครเป็นผู้นำรถหมายเลขทะเบียน สม ไปให้อู่ตีราคาค่าซ่อม ต่างจากการนำรถไปตีราคาซ่อมทั่วไป จากคำคัดค้านของผู้คัดค้านอ้างว่าผู้เสนอข้อพิพาทนำรถหมายเลขทะเบียน สม ไปให้อู่ วี.พี.ฯ ซึ่งเป็นอู่ของผู้เสนอข้อพิพาทตีราคาค่าซ่อม ซึ่งหากเป็นความจริงอู่ วี.พี.ฯ จะตีราคา

ซ่อมให้สูงกว่าที่อู่ฮอนด้าฯ ที่ตีราคามาก่อนหน้านั้นแล้ว เป็นเงิน๑๐๖,๕๖๖.๖๕ บาท เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเอง ข้อกล่าวอ้างของผู้คัดค้านขัดต่อเหตุผลไม่น่ารับฟัง ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้นำรถหมายเลขทะเบียน สม ไปให้อู่ วี.พี.ฯ ตีราคาค่าซ่อม น่าเชื่อตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความว่า ผู้ซื้อรถจากผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ดำเนินการ ที่ผู้คัดค้านกล่าวอ้างและนำสืบว่าผู้เสนอข้อพิพาทมอบอำนาจให้อู่ วี.พี.ฯ เจรจาและรับเงินค่าซ่อมนั้น คงจะหมายถึงการมอบอำนาจให้นาย ส. ผู้รับมอบอำนาจ ซึ่งตามหนังสือมอบอำนาจนี้เมื่อพิจารณาโดยตลอดแล้วจะเห็นว่าข้อความที่เขียนด้วยลายมือมีสองลายมือด้วยกัน โดยข้อความที่ระบุชื่อที่อยู่และลายมือชื่อผู้มอบอำนาจเป็นลายมือหนึ่ง ส่วนข้อความอื่นๆ คือชื่อที่อยู่ของผู้รับมอบอำนาจและมอบอำนาจให้ไปทำอะไรตลอดจนลายมือชื่อผู้รับมอบอำนาจนั้นเป็นอีกลายมือหนึ่ง สนับสนุนข้อที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าได้เซ็นชื่อในหนังสือมอบอำนาจโดยยังไม่มีข้อความใดๆ และได้มอบแก่ผู้ซื้อรถ ทำให้เชื่อได้ว่าข้อความในหนังสือมอบอำนาจที่ให้เจรจาและรับเงินค่าซ่อมรถนั้น ผู้ซื้อรถเป็นผู้กรอกเพราะในการซื้อขายรถนั้นได้ตกลงกันให้ผู้ซื้อรถเป็นผู้เรียกร้องค่าซ่อมรถจากผู้คัดค้าน อย่างไรก็ตาม รถที่ผู้เสนอข้อพิพาทลงลายมือชื่อเป็นผู้มอบอำนาจในหนังสือมอบอำนาจที่ยังไม่กรอกข้อความว่ามอบให้ไปทำอะไร แล้วต่อมาได้มีการกรอกข้อความระบุว่ามอบอำนาจให้ไปทำอะไรเช่นนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทจะต้องรับผิดชอบตามข้อความที่ระบุในหนังสือมอบอำนาจนั้น คือต้องรับผิดชอบในการที่นาย ส. ผู้รับมอบอำนาจจะไปเจรจาและรับเงินค่าซ่อมรถแทน ซึ่งผู้คัดค้านได้นำสืบว่านาย ส. ได้เจรจาและประนีประนอมกับผู้คัดค้านตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ทางผู้คัดค้านได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนโดยจ่ายเป็นเช็คเข้าบัญชีบริษัท ส. แล้ว โดยนาย ส. เป็นผู้รับเช็คไป ซึ่งแม้จะเป็นเช่นนั้นก็ตาม สัญญาประนีประนอมยอมความมีผลผูกพันผู้เสนอข้อพิพาทเฉพาะกิจการที่ระบุในหนังสือมอบอำนาจ คือเฉพาะการเจรจาและรับเงินค่าซ่อมรถแทนเท่านั้น สัญญาประนีประนอมยอมความ จึงมีผลทำให้สิทธิของผู้เสนอข้อพิพาทในการเรียกร้องค่าซ่อมรถระงับลง และได้สิทธิตามสัญญาประนีประนอมดังกล่าวแทน คือ ได้สิทธิรับเงินค่าซ่อมรถ ๔๕,๐๐๐ บาท แต่ค่าซ่อมที่มีการทำสัญญาประนีประนอมกันดังกล่าวมาแล้วนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้เรียกร้องมาในข้อพิพาทนี้ ข้อเรียกร้องต่างๆ ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาในข้อพิพาทนี้จึงยังไม่ระงับไปดังที่ผู้คัดค้านต่อสู้ ข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น

ประเด็นข้อพิพาทข้อสุดท้ายมีปัญหาวินิจฉัยว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นผู้เสนอข้อพิพาท

มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนของค่าเสื่อมค่าเสื่อมราคา ค่าขาดรายได้ ค่าประเมินราคา ค่าซ่อม และค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานต่างๆ หรือไม่ แต่ละรายการเรียกได้เท่าใด พิเคราะห์แล้ว เรื่องค่าเสื่อมค่าเสื่อมราคานั้น เห็นว่า เมื่อรถยนต์ถูกชนย่อมเสื่อมค่าเสื่อมราคาลงจากก่อนถูกชน จะมากน้อยเท่าใดขึ้นอยู่กับสภาพที่ถูกชนว่าเสียหายมากน้อยเท่าใด หากมีการซ่อม ซ่อมได้ดีเพียงใด ตามภาพถ่ายรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทหลังถูกชน และราคาประเมินค่าซ่อมของทั้งสองอู่ เห็นได้ว่ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายมากพอสมควร เชื่อได้ว่าถึงซ่อมแล้วก็ยังเสื่อมค่าเสื่อมราคาลงจากที่ไม่ถูกชน ผู้เสนอข้อพิพาทจึงเรียกร้องค่าเสื่อมค่าเสื่อมราคาได้ แต่ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาเป็นเงิน ๗๕,๐๐๐ บาท โดยคิดจากราคาที่ซื้อมาลบด้วยราคาที่ขายไปนั้น เห็นว่า กรณีดังกล่าวต้องเป็นกรณีที่ผู้ซื้อรถไปจะต้องไปออกค่าซ่อมเอง แต่ที่ผู้เสนอข้อพิพาทขายรถยนต์แก่นาย ค. นั้น มีเงื่อนไขว่าผู้คัดค้านเป็นผู้ออกค่าซ่อม ดังนั้น การคิดค่าเสื่อมค่าเสื่อมราคาต้องคิดจากราคาที่ซ่อมแล้ว เปรียบเทียบกับราคาที่ซื้อมาว่าต่างกันมากน้อยเท่าใด ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำสืบให้ปรากฏชัด เห็นควรกำหนดค่าเสื่อมค่าเสื่อมราคาเป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท

เรื่องค่าขาดรายได้ เห็นว่า เมื่อคำนึงถึงว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีอาชีพซื้อขายรถยนต์มือสอง จึงเชื่อได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทซื้อรถหมายเลขทะเบียน สม มาเพื่อขายต่อเอากำไร การที่ผู้เสนอข้อพิพาทขายรถแก่ผู้อื่นในสภาพที่ถูกชนนั้น ก็มีเหตุผลสมควรดังได้วินิจฉัยมาแล้ว การที่ผู้เสนอข้อพิพาทต้องขายรถไปจึงทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทหมดโอกาสที่จะขายรถยนต์ในสภาพที่ไม่ถูกชนเพื่อเอากำไรตามปกติวิสัยของการประกอบธุรกิจของผู้เสนอข้อพิพาท นับว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายจากการที่รถหมายเลขทะเบียน สม ถูกรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยค้ำจุนไว้ชน สำหรับจำนวนค่าขาดรายได้ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกมา ๘๐,๐๐๐ บาท โดยอ้างว่ารถยี่ห้อ ปีรุ่นเดียวกับรถหมายเลขทะเบียน สม ในตลาดซื้อขายมีราคาประมาณ ๔๓๐,๐๐๐-๔๕๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า เป็นราคาเสนอขายที่ราคาแตกต่างกันไปในรถแต่ละคันมีตั้งแต่ต่ำสุด ๔๒๐,๐๐๐ บาท จนถึง ๔๖๕,๐๐๐ บาท แสดงให้เห็นว่าราคารถแต่ละคันขึ้นอยู่กับสภาพรถของรถแต่ละคันซึ่งแตกต่างกันไป ทั้งราคาที่แสดงในเอกสารก็ยังเป็นราคาเสนอขาย ซึ่งหากมีการตกลงซื้อขายกันจริงๆ ก็คงมีการต่อรองให้ลดลง ผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำสืบว่ารถหมายเลขทะเบียน สม หากซ่อมแล้วเปรียบเทียบกับรถแต่ละคันแล้วจะมีสภาพดีเลวกว่ากันอย่างไร โดยเฉพาะรถถูกชนมาก่อนและมีการเรียกร้องค่าเสื่อมค่าเสื่อมราคาด้วย ดังได้วินิจฉัยมาแล้ว ตามรายละเอียดการ

ซื้อขายรถของผู้เสนอข้อพิพาทประจำปี ๒๕๕๕ ในจำนวนรถ ๑๐๙ คัน ที่ขายได้กำไรเกินคันละ ๔๐,๐๐๐ บาท มีเพียง ๑๕ คัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้วทั้งหมด เห็นสมควรกำหนดให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับค่าสินไหมทดแทนค่าขาดรายได้เป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท

เรื่องค่าดำเนินการประเมินค่าซ่อมรถ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาเป็นเงิน ๑,๓๓๗ บาทนั้น เห็นว่า เมื่อรถถูกชนก็เป็นธรรมดาที่ผู้เสนอข้อพิพาทซึ่งเป็นเจ้าของรถจะนำไปให้อู่ตีราคาค่าซ่อมเพื่อประกอบการตัดสินใจว่าจะซ่อมหรือไม่ นับว่าเป็นค่าเสียหายจากการที่รถถูกชน ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องค่าประเมินค่าซ่อมได้ผู้คัดค้านต้องรับผิด ผู้เสนอข้อพิพาทมีเอกสารมาแสดง จึงฟังได้เช่นนั้น จึงกำหนดให้ตามที่ขอมานั้น

เรื่องค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานต่างๆ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกมาเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาทนั้น เห็นว่า เมื่อรถของผู้เสนอข้อพิพาทถูกชนเสียหายก็เป็นธรรมดาที่ผู้เสนอข้อพิพาทต้องติดต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเช่นสถานีตำรวจ อู่ซ่อมรถ บริษัทผู้คัดค้าน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ผู้เสนอข้อพิพาทต้องติดต่อเมื่อเกิดอุบัติเหตุรถถูกชนทั้งสิ้น และย่อมต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นธรรมดา ค่าใช้จ่ายดังกล่าวนับว่าเป็นค่าเสียหายจากที่รถหมายเลขทะเบียน สม ถูกชน ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกได้ ผู้คัดค้านต้องรับผิด แต่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำสืบว่าได้ไปติดต่อหน่วยงานกี่หน่วยงานและกี่ครั้ง แต่ละครั้งเสียค่าใช้จ่ายเท่าใด เห็นควรกำหนดให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับชดใช้เป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท

สำหรับอัตราดอกเบี้ยที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาร้อยละ ๑๕ ต่อปี ผู้คัดค้านไม่คัดค้านเป็นอย่างอื่นจึงต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราดังกล่าว ส่วนจะเสียตั้งแต่เมื่อใดนั้น เห็นว่า ผู้คัดค้านไม่ได้ถูกฟ้องให้รับผิดในฐานะผู้ทำละเมิด ซึ่งถือว่าตกเป็นผู้ผิดนัดต้องเสียดอกเบี้ยนับแต่วันทำละเมิด ผู้คัดค้านต้องรับผิดในฐานะผู้รับประกันภัยค้ำจุน ซึ่งจะถือว่าตกเป็นผู้ผิดนัดต้องเสียดอกเบี้ยนับตั้งแต่ถูกทวงถามให้ชำระค่าสินไหมทดแทนแล้วปฏิเสธไม่ชำระ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้กล่าวอ้างในคำเสนอข้อพิพาทหรือนำสืบว่าได้ทวงถามให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนตั้งแต่เมื่อใด จึงต้องถือว่าผู้คัดค้านตกเป็นผู้ผิดนัดต้องเสียดอกเบี้ยนับตั้งแต่วันที่ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทน ๗๙,๓๓๗ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายชวลิต พรายภู่

๔๘. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๓๙/๒๕๕๗
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๑๑/๒๕๕๗
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๘๗
ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมอบอำนาจในการดำเนินกระบวนพิจารณาถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่
๒. นาย พ. ได้ขับรถยนต์โดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่
๓. ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่เพียงใด

ข้อเท็จจริงที่คู่พิพาทนำสืบรับกันและไม่โต้เถียงกันฟังได้ว่า วันเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน ฝนตกหนัก นาย ส. ได้ขับรถแท็กซี่ของสหกรณ์ผู้เสนอข้อพิพาทไปตามถนน ขณะที่แล่นรถขึ้นสะพานข้ามแยกในช่องทางเดินรถช่องที่ ๑ นับจากซ้ายมือ ได้เกิดเหตุขึ้น คือรถแท็กซี่ได้เสียหลักเฉเข้าไปชนขอบสะพานทางซ้ายมือ ได้รับความเสียหายทางด้านหัวรถอย่างหนัก เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุแล้วได้จัดการลากรถยนต์เสียหายไปจอดไว้ข้างทางที่แยก ส่วนผู้เสนอข้อพิพาทเมื่อทราบเหตุแล้วได้แจ้งให้นาย ส. จัดการลากรถยนต์ไปเข้าซ่อมที่อู่ ว. เซอร์วิส ในวันเกิดเหตุมิได้มีการแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนเพื่อเป็นหลักฐานแต่อย่างใด แต่นาย ส. ฝ่ายหนึ่งกับนาย พ. อีกฝ่ายหนึ่ง ไปที่สถานีตำรวจ และ นาย พ. รับต่อพนักงานสอบสวนว่า เป็นผู้ขับรถยนต์เฉี่ยวชนรถแท็กซี่คันที่นาย ส. ขับขี่ไปในวันเกิดเหตุ และว่ารถยนต์ที่ตนขับไปในวันนั้น คือรถยนต์เก๋งคันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ ซึ่งในวันเกิดเหตุได้หยุดรถแต่ถนนลื่นจึงไถลไปชนรถแท็กซี่ที่นาย ส. ขับขี่ไปเกิดความเสียหายขึ้น พนักงานสอบสวนได้จดบันทึกถ้อยคำของนาย พ. ไว้และเปรียบเทียบปรับ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าซ่อมรวมค่าแรงและค่าอะไหล่ ค่าขาดรายได้จากการให้เช่ารถ และค่าเสื่อมราคา

ผู้คัดค้านคัดค้านว่า การรับมอบอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาทไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้คัดค้านได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วทราบว่า นาย พ. และนาย ส. เป็นบุคคลรู้จักกัน ได้ไปสถานีตำรวจเพื่อแจ้งเหตุให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับนาย พ. เป็นการจัดฉากเพื่อให้ผู้คัดค้านรับผิด อันเป็นการกระทำการโดยไม่สุจริต ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาท ส่วนค่าเสียหายนั้นรถยนต์ได้รับความเสียหายเล็กน้อย เรียกร้องมาสูงเกินความเป็นจริง

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อ ๑ ผู้เสนอข้อพิพาทมอบอำนาจในการดำเนินกระบวนพิจารณาถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทมีพยานบุคคลคือนาย ธ. ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำเนินกระบวนพิจารณาแทนผู้เสนอข้อพิพาทมาเบิกความถึงการเป็นนิติบุคคลของสหกรณ์ผู้เสนอข้อพิพาทรวมทั้งอำนาจในการทำนิติกรรมต่างๆ ตลอดจนการที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้มอบอำนาจให้นาย ป. เป็นผู้ดำเนินการชั้นอนุญาโตตุลาการแทน และให้แต่งตั้งบุคคลเป็นตัวแทนช่วง หรือผู้แทนเพื่อดำเนินกระบวนพิจารณาแทนอีกชั้นหนึ่งได้ มีพยานเอกสารคือหนังสือมอบอำนาจที่ผู้มีอำนาจสองคนของสหกรณ์ผู้เสนอข้อพิพาทลงนามและประทับตรามอบอำนาจให้นาย ป. ดำเนินการและหนังสือแต่งตั้งผู้แทนที่นาย ป. ลงนามแต่งตั้งนาย ธ. เป็นผู้แทนเพื่อดำเนินกระบวนพิจารณาต่อไป คำพยานบุคคลและพยานเอกสารดังกล่าวสอดคล้องกัน ไม่มีพิรุธประการใด ฝ่ายผู้คัดค้านไม่มีพยานมาสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่นตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบ จึงฟังได้ว่าข้อพิพาทนี้ ผู้เสนอข้อพิพาทได้มอบอำนาจในการดำเนินกระบวนพิจารณาถูกต้องตามกฎหมายแล้ว

ประเด็นข้อ ๒ นาย พ. ได้ขับรถยนต์โดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่

ข้อนี้ ฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทมีนาย ส. คนขับรถแท็กซี่คันเกิดเหตุมาเบิกความเป็นพยานว่า ตอนที่จะเกิดเหตุขึ้นนั้น นาย ส. กำลังแล่นรถขึ้นสะพานข้ามแยก โดยขับไปในช่องทางเดินรถช่องที่ ๑ นับจากซ้ายมือ ทันใดนั้นมีรถยนต์เก๋งคันหนึ่งแล่นไปในช่องทางเดินรถช่องที่ ๒ นับจากซ้ายมือเกิดเสียหลักลื่นไถลล้ำเข้ามายังช่องทางเดินรถของนาย ส. แล้วเฉี่ยวชนกับรถแท็กซี่ที่นาย ส. ขับ ที่บริเวณหน้ารถด้านขวา รถแท็กซี่จึงเสียหลักเฉเข้าไปชนกับขอบสะพานทางซ้ายมือ ได้รับความเสียหายอย่างหนักจนขับต่อไม่ได้ และรถยนต์คันที่เฉี่ยวชนก็ขับหนีไป แต่ปรากฏว่าขณะเกิดเหตุนั้น มีคนขับรถจักรยานยนต์คนหนึ่งเห็นเหตุการณ์ได้ขับรถจักรยานยนต์ติดตามรถยนต์คู่กรณีไปจนทัน ขณะที่ไปติดไฟแดงอยู่ จึงได้จดเลขทะเบียนรถยนต์คู่กรณีไว้ คือรถคันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ แล้วขับรถจักรยานยนต์กลับมายังที่เกิดเหตุและมอบเลขทะเบียนรถยนต์คันดังกล่าวให้นาย ส. ซึ่งหลังจากนั้นนาย ส. ได้โทรศัพท์แจ้งเพื่อนคนหนึ่งที่เป็นตำรวจและขับรถแท็กซี่เป็นอาชีพเสริมให้ช่วยตรวจสอบว่ารถยนต์คันที่เป็นคู่กรณีนี้เป็นของใคร และขณะเกิดเหตุใครเป็นผู้ขับขี่ในช่วงบ่ายของวันเกิดเหตุนั้นเอง ได้ทราบจากเพื่อนที่เป็นตำรวจว่าได้ตรวจสอบไปทางกรมการขนส่งทางบกแล้วได้ความว่า รถยนต์คู่กรณีดังกล่าวเป็นรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัย โดยมีนางสาว น. เป็นผู้เอาประกันภัย ขณะเกิดเหตุมีนาย พ. เป็นคนขับขี่ และเพื่อนได้ติดต่อนัดหมายผู้เกี่ยวข้องไปพบกันที่สถานีตำรวจนครบาลในวันรุ่งขึ้น นาย ส. จึงไปสถานีตำรวจตามนัดในวันรุ่งขึ้น และได้พบพนักงานของผู้คัดค้าน และนาย พ. ซึ่งไม่รู้จักกันมาก่อนที่สถานีตำรวจ นาย พ. รับกับนาย ส. ว่า เป็นคนขับรถยนต์เก๋งคันดังกล่าวในวันเกิดเหตุ และได้

เกิดเฉี่ยวชนรถแท็กซี่แล้วขับหนีไปจริง เมื่อร้อยตำรวจเอก ศ. พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาขับรถยนต์โดยประมาททำให้รถยนต์ผู้อื่นเสียหาย นาย พ. ก็ให้การรับสารภาพ และได้ถูกเปรียบเทียบปรับไป

ฝ่ายผู้คัดค้านนำสืบโดยมีเจ้าหน้าที่ของผู้คัดค้านมาเบิกความว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ นาย ส. กับนาย พ. เป็นคนรู้จักกัน จึงมีการไปพบกันที่สถานีตำรวจขอให้การสอบสวนใหม่ และพนักงานสอบสวนก็ดำเนินการให้ แต่นาย ส. และนาย พ. ไม่ให้ความร่วมมือ จึงยังเรียกตัวมาสอบสวนใหม่ไม่ได้

พิเคราะห์คำพยานของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทแล้วข้อที่นาย ส. อ้างว่าในวันเกิดเหตุรถแท็กซี่คันที่พยานขับขี่ได้ถูกเฉี่ยวชนเป็นเหตุให้เฉไปชนเข้ากับขอบสะพาน ได้รับความเสียหายนั้น ปรากฏว่าในวันเกิดเหตุพยานสามารถแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนได้แต่ก็มิได้แจ้งความแต่อย่างใด ที่อ้างว่ามีคนขับรถจักรยานยนต์พบเห็นเหตุการณ์ และติดตามไปจดทะเบียนรถยนต์คันที่เสียหลักไถลเข้ามาเฉี่ยวชน นำเลขทะเบียนกลับมายังที่เกิดเหตุแล้วมอบให้พยาน พยานจึงโทรศัพท์แจ้งเพื่อนที่เป็นตำรวจซึ่งขับรถแท็กซี่เป็นอาชีพเสริมขอให้ช่วยตรวจสอบว่ารถยนต์คันที่เสียหลักไถลเข้ามาเฉี่ยวชนเป็นรถของใครนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้ตัวคนขับรถจักรยานยนต์ และไม่ได้ตัวตำรวจที่เป็นเพื่อนของนาย ส. พยานมาเบิกความประกอบ อีกทั้งรถยนต์เก๋งซึ่งเป็นรถคันที่อ้างว่าเสียหลักไถลเข้ามาเฉี่ยวชนจะมีร่องรอยความเสียหายอย่างไรหรือไม่ ก็มิได้มีหลักฐานปรากฏ เพราะในวันรุ่งขึ้นถัดจากวันเกิดเหตุเมื่อนาย พ. ไปพบพนักงานสอบสวน ให้การรับสารภาพและยอมให้เปรียบเทียบปรับนั้น นาย พ. ไม่ได้นำรถคันดังกล่าวไปให้พนักงานสอบสวนตรวจสอบบันทึกภาพเป็นหลักฐานแต่อย่างใดการเปรียบเทียบปรับครั้งนั้น พนักงานสอบสวนกระทำไปตามคำรับสารภาพของนาย พ. และความยินยอมของนาย ส. เท่านั้น ส่วนภาพถ่ายที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างส่งเป็นพยานหลักฐานก็แสดงถึงเฉพาะความเสียหายของรถยนต์คันของผู้เสนอข้อพิพาทที่เกิดจากการชนปะทะขอบสะพานเท่านั้น ไม่ได้ชี้ให้เห็นว่าร่องรอยความเสียหายใดที่เกิดจากการเฉี่ยวชน คำพยานปากนาย ส. ดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นคำพยานเดี่ยวที่ขาดข้อเท็จจริงและเหตุผลสนับสนุน ส่วนพยานหลักฐานที่ฝ่ายผู้คัดค้านนำสืบ แม้จะมีแต่คำของเจ้าหน้าที่ของผู้คัดค้านมาเป็นพยานว่า นาย ส. กับนาย พ. เป็นคนรู้จักกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ แต่ก็เป็นคำพยานที่มีข้อเท็จจริง และร้องขอให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนใหม่ และพนักงานสอบสวนก็ตอบรับดำเนินการให้ด้วยดี นับว่าเป็นข้อเท็จจริงที่เพิ่มน้ำหนักถ้อยคำได้ส่วนหนึ่ง นอกจากนี้ เพื่อประโยชน์แก่การสอบสวนใหม่ ปรากฏว่า พนักงานสอบสวนได้ออกหมายเรียกนาย ส. และนาย พ. ถึง ๓ ครั้ง สำหรับนาย ส. นั้น ไม่มีผู้ใดยอมรับหมายไว้แทน ทั้งๆ ส่งหมายที่บ้านที่อยู่อาศัยโดยถูกต้องทั้ง ๓ ครั้ง ส่วนนาย พ. นั้น ส่งหมายให้ได้โดยมีผู้รับไว้แทนทั้ง ๓ ครั้ง แต่ก็ไม่ไปพบพนักงานสอบสวน เมื่อพฤติการณ์เป็นเช่นนี้จึงทำให้ไม่ได้ตัวนาย ส.

และนาย พ. มาสอบสวน ข้อเท็จจริงบ่งว่านาย ส. และนาย พ. ได้รู้แล้วว่าจะมีการสอบสวนใหม่ แต่ไม่ร่วมมือที่จะให้มีการสอบสวนใหม่ การที่นาย ส. และนาย พ. ไม่ร่วมมือในการที่พนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนใหม่นี้ ทำให้การสอบสวนใหม่กระทำไปไม่ได้ พฤติการณ์เช่นนี้ย่อมทำให้ถ้อยคำของพยานของผู้คัดค้านมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นอีกส่วนหนึ่งด้วย นับว่าคำพยานของฝ่ายผู้คัดค้านเป็นพยานเดี่ยวที่มีข้อเท็จจริงและเหตุผลสนับสนุนมั่นคง มีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาท สามารถรับฟังหักล้างข้อนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาทได้ ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่านาย พ. ได้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้โดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์ (รถแท็กซี่) ของผู้เสนอข้อพิพาท

ประเด็นข้อ ๓ ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่านาย พ. ได้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้โดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์ (รถแท็กซี่) ของผู้เสนอข้อพิพาท ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยค้ำจุนของรถยนต์เก๋งคันดังกล่าว จึงไม่ต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทแต่อย่างใด

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสวิน อักขรายุธ

๔๙. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๔๕/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๙/๒๕๕๘
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๗
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาท หรือไม่
๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ และค่าเสื่อมราคาของรถพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

คู่พิพาทนำสืบพยานแล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้ขับรถบรรทุกคันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้ ได้ขับรถโดยประมาทเฉี่ยวชนกับรถของผู้เสนอข้อพิพาททำให้รถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทขอเรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าขาดประโยชน์ในการใช้รถระหว่างการซ่อมและค่าเสื่อมราคา พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันยื่นคำเสนอข้อพิพาท ผู้คัดค้านคัดค้านว่า เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุกคันที่เฉี่ยวชนกับรถยนต์ผู้เสนอข้อพิพาท รถยนต์ผู้เสนอข้อพิพาทได้ทำประกันภัยไว้กับ บจ. อ.ประกันภัย และต่อมาได้ทำหนังสือสละสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนกับบจ. อ.ประกันภัย แล้วมาใช้สิทธิเรียกร้องกับผู้คัดค้าน ผู้คัดค้านเป็นผู้จ่ายค่าซ่อมรถ และทางอู่แจ้งว่าจะทำการซ่อมให้เสร็จภายในเวลา ๙๐ วัน แต่การจัดซ่อมจริงใช้เวลา ๑๖๗ วันนั้น เป็นเวลาที่นานกว่าที่ได้ตกลง และอู่ซ่อมก็มิใช่อู่ในเครือผู้คัดค้าน ผู้คัดค้านจึงไม่ต้องรับผิดในระยะเวลาซ่อมที่ล่าช้า ส่วนค่าเสื่อมราคาที่เรียกร้องมานั้นสูงเกินความจริง รถย่อมเสื่อมสภาพการใช้งาน ไม่มีหลักฐานค่าเช่าที่กล่าวอ้างมาแสดง เป็นการใช้สิทธิไม่สุจริตและไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้วปรากฏว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำร้องขอแก้ไขคำเสนอข้อพิพาทเฉพาะจำนวนเงินค่าสินไหมทดแทน ส่วนรายละเอียดไม่ได้ขอแก้ไข แต่มีรายละเอียดในบันทึกคำให้การ โดยลดค่าเสียหายลงมา ฉะนั้น ยอดเงินในรายละเอียดจะมีเท่าใดไม่สำคัญ เพราะต้องพิสูจน์ว่าค่าเสียหายที่แท้จริงมีจำนวนเท่าใด ผู้เสนอข้อพิพาทก็จะได้รับเพียงเท่านั้น และต้องไม่เกินคำเสนอข้อพิพาท หากพิสูจน์ไม่ได้อนุญาโตตุลาการจะกำหนดให้ตามที่ควรจะเป็นโดยเห็นว่าเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่ นั้น ผู้คัดค้านโต้แย้งว่า เมื่อเกิดเหตุแล้วผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทผู้รับประกันภัย แล้วมาใช้สิทธิเรียกร้องกับผู้คัดค้าน ผู้คัดค้านได้จ่ายค่าซ่อมรถเป็นเงิน ๒๐๓,๐๐๐ บาท ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีอำนาจเสนอข้อพิพาท เห็นว่า เมื่อเกิดเหตุแล้วผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทผู้รับประกันภัย และผู้คัดค้านต้องรับผิดในเรื่องค่าสินไหมทดแทนด้วย ผู้เสนอข้อพิพาทได้สละสิทธิที่จะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจาก บจ. อ.ประกันภัย เรื่องค่าซ่อมรถแล้ว ผู้คัดค้านได้จ่ายค่าซ่อมรถให้แทน หนี้เรื่องค่าซ่อมรถย่อมระงับไป หากเป็นเรื่องค่าซ่อมรถผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีอำนาจที่จะเรียกร้องจากผู้คัดค้านอีก อันจะทำให้ไม่มีสิทธิเสนอข้อพิพาทในส่วนนี้ แต่ในการเกิดเหตุเช่นนี้ ความรับผิดของผู้รับประกันภัยมีหลายอย่าง มิใช่มีแต่เรื่องค่าซ่อมรถอย่างเดียว และข้อพิพาทนี้เรียกค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนในเรื่องค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถกับค่าเสื่อมราคาของรถที่เกิดการเฉี่ยวชน ผู้เสนอข้อพิพาทยังมีสิทธิที่จะเรียกร้องจากผู้คัดค้าน และในการเรียกร้องค่าเสียหายจะเป็นจำนวนเท่าใด อยู่ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเห็นว่าตนเองเสียหายเท่าใด และต้องพิสูจน์กันอีก จึงมิใช่เป็นเรื่องไม่สุจริตหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทได้

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ผู้คัดค้านจะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ และค่าเสื่อมราคาของรถพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใดนั้น กรณีค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างว่าต้องใช้รถไปทำงานและประกอบกิจการอื่นๆ ในวันหยุด แต่ไม่มีรายละเอียดในเรื่องการทำงานและทำธุรกิจอะไร การที่ผู้เสนอข้อพิพาทมาเรียกร้องค่าเสียหายโดยอาศัยการเช่ารถมาใช้วันละ ๑,๕๐๐ บาท จึงเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาว่าอัตราค่าเช่าควรจะเป็นวันละเท่าใด และเป็นระยะเวลากี่วัน การที่ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างสัญญาเช่ามาแสดง สัญญาดังกล่าวเป็นข้อตกลงระหว่างผู้เสนอข้อพิพาทกับผู้ให้เช่า เป็นความพอใจของคู่สัญญา เพราะถ้าสูงเกินไปย่อมไม่เป็นธรรมกับผู้คัดค้าน ต้องอาศัยราคาค่าเช่าทั่วไป ซึ่งไม่มีพยานหลักฐานใดที่จะชี้ว่าควรจะมีอัตราเท่าใด พยานหลักฐานในชั้นพิจารณามีแต่ที่ผู้คัดค้านเสนออัตราค่าเช่ามาเพียงบริษัทเดียว ฉะนั้น อัตราค่าเช่าดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าควรจะเป็นเท่าใด เห็นควรกำหนดให้ตามที่เห็นว่าเป็นธรรมแก่ทั้งสองฝ่าย โดยกำหนดให้อัตราค่าเช่าวันละ ๘๕๐ บาท ส่วนระยะเวลาฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทก็มิได้มีรายละเอียดว่าการซ่อมจริงควรจะใช้เวลาเท่าใด มีเพียงแต่หลักฐาน

ที่อู่ซ่อมรับรถและส่งมอบรถคืน แต่อู่จะได้ทำการซ่อมทุกวันหรือไม่ ไม่ปรากฏ เพราะถ้ารถจอดไว้โดยมิได้มีการซ่อม ก็อาจจะทำให้ระยะเวลาการซ่อมนานเกินไป ทำให้เกิดความเสียหายมากเกินความจำเป็น ย่อมไม่เป็นธรรมต่อคู่กรณี ทั้งหลักฐานการซื้ออะไหล่ที่ปรากฏก็เป็นระยะเวลาหลังจากรถเข้าอู่แล้วเดือนเศษ แสดงว่าการซ่อมน่าจะมีความล่าช้า ส่วนผู้คัดค้านมีหลักฐานประมาณว่าน่าจะซ่อมเสร็จภายใน ๙๐ วัน จึงไม่แน่นอนว่าซ่อมเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวจริงหรือไม่ จึงเห็นควรกำหนดให้ตามสภาพรถปรากฏตามภาพถ่ายความเสียหายบางส่วน เป็นระยะเวลาที่ไม่ได้ใช้รถเป็นจำนวน ๑๐๐ วัน ค่าเสียหายส่วนนี้เป็นเงิน ๘๕,๐๐๐ บาท

กรณีค่าเสื่อมราคา การที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับแจ้งจากบริษัทรับซื้อรถยนต์มือสองว่า หากรถที่เคยประสบอุบัติเหตุบริษัทจะหักค่าเสื่อมราคาเป็นเพียงการทราบจากทางบริษัทผู้ซื้อรถ จึงไม่แน่นอนว่าค่าเสื่อมราคาที่เป็นจริงควรจะเป็นเท่าใด และทางผู้คัดค้านก็มิได้มีนำสืบให้เห็นว่าควรจะเสื่อมราคาเท่าใด แต่เมื่อเกิดเหตุรถชนขึ้นรถก็ย่อมเสื่อมราคา จึงกำหนดค่าเสื่อมราคาให้ ๑๒,๐๐๐ บาท

รวมเป็นค่าเสียหายทั้งหมดเป็นเงิน ๙๗,๐๐๐ บาท

ส่วนกรณีเรื่องดอกเบี้ยที่เรียกมาอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นั้น มีการอ้างข้อตกลงในเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย เป็นการเรียกร้องโดยอาศัยสิทธิตามสัญญาประกันภัย ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงต้องนำสืบ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้นำสืบหรือนำข้อตกลงนั้นมาแสดง จึงรับฟังไม่ได้ว่ามีข้อตกลงเช่นนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทจึงมีสิทธิได้ดอกเบี้ยตามกฎหมายอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี และที่เรียกดอกเบี้ยนับแต่วันเกิดเหตุซึ่งเป็นวันละเมิด ข้อพิพาทนี้ผู้เสนอข้อพิพาท ให้ผู้คัดค้านรับผิดตามสัญญา ต้องรับผิดตั้งแต่วันผิดนัด ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้สืบให้เห็นว่าผิดนัดแต่วันใด จึงให้ผู้คัดค้านรับผิดดอกเบี้ยแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๙๗,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายก้าน อันนานนท์

๕๐. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๘๑/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๓๒๘/๒๕๕๗
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๒๒๓
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. เหตุเกิดขึ้นเป็นผลจากความประมาทของนาย ป. หรือของผู้เสนอข้อพิพาท หรือเป็นผลจากความประมาททั้งของนาย ป. และของผู้เสนอข้อพิพาทเพียงใด หรือไม่
๒. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิขอให้บังคับผู้คัดค้านชำระหนี้ตามสัญญาประกันภัยได้หรือไม่ เพียงใด

ผู้เสนอข้อพิพาทยื่นคำเสนอข้อพิพาทว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของรถยนต์กระบะ และทำประกันภัยไว้กับ บมจ. ม.ประกันภัย ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์บรรทุก ในวันเกิดเหตุผู้ขับรถยนต์บรรทุกของผู้คัดค้านขับโดยประมาทพุ่งชนรถยนต์กระบะของผู้เสนอข้อพิพาท ทำให้รถยนต์ได้รับความเสียหายมาก ไม่สามารถซ่อมแซมได้ บมจ. ม. ประกันภัย ได้คืนเงินทุนประกันภัยรถยนต์ให้ผู้เสนอข้อพิพาทไปแล้วเป็นเงิน ๔๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้เสนอข้อพิพาทยังคงได้รับความเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ และค่าส่วนต่างของราคารถยนต์ที่แท้จริง ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ใช่เจ้าของรถยนต์กระบะ อุบัติเหตุเกิดจากความประมาทของผู้เสนอข้อพิพาทฝ่ายเดียว และค่าเสียหายที่เรียกร้องมา ผู้คัดค้านได้รับการชดใช้แล้ว ไม่มีสิทธิเรียกร้องจากผู้คัดค้านอีก ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ในประเด็นที่ว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจเสนอข้อพิพาทหรือไม่ นั้น ขณะเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทยังคงเป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์กระบะคันดังกล่าวจากบริษัท ต. ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมมีหน้าที่ดูแลรักษารถยนต์คันดังกล่าวให้อยู่ในสภาพใช้การได้ เมื่อได้ใช้เงินครบถ้วนตามสัญญาเช่าซื้อกรรมสิทธิ์ย่อมตกเป็นของผู้เสนอข้อพิพาท หากมีการเลิกสัญญาเช่าซื้อผู้เสนอข้อพิพาทมีหน้าที่ต้องส่งมอบรถยนต์คืนให้แก่ผู้เช่าซื้อในสภาพเดิม ดังนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมมีอำนาจเสนอข้อพิพาท

ประเด็นพิพาทข้อ ๑ ที่ว่า เหตุเกิดขึ้นเป็นผลจากความประมาทของนาย ป. หรือของผู้เสนอข้อพิพาท หรือเป็นผลจากความประมาททั้งของนาย ป. และของผู้เสนอข้อพิพาท

เพียงใด หรือไม่ นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่ารถคันที่นาย ป. ขับ เป็นรถบรรทุกขนาดใหญ่ ส่วนรถคันที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับเป็นรถยนต์กระบะซึ่งมีขนาดเล็กกว่า จากรอยเฉี่ยวชนที่ข้างรถของผู้เสนอข้อพิพาท แสดงได้ว่ารถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกันค่อนข้างหนัก ไม่ใช่ลักษณะที่รถยนต์บรรทุกขับแล่นตัดหน้ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท จึงน่าเชื่อได้ว่ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทกับรถยนต์บรรทุกคันดังกล่าวต่างก็พยายามแล่นเข้าสู่ทางร่วมทางแยกที่เกิดเหตุจนเกิดเหตุเฉี่ยวชนเพราะต่างขับรถด้วยความประมาท ส่วนเรื่องความเร็วของรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทนั้น ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นฝ่ายกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาประกอบ จึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ระมัดระวังชะลอความเร็วของรถตนเองแล้ว จึงเป็นเรื่องที่เชื่อได้ยาก

ที่ผู้คัดค้านอ้างว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสนอข้อพิพาทได้ขับรถยนต์ด้วยความประมาทโดยขับด้วยความเร็วแซงตัดหน้ารถยนต์บรรทุกคันที่นาย ป. ขับในระยะกระชั้นชิด จึงไม่สามารถหยุดรถหรือหักหลบได้ทัน และผู้คัดค้านได้ระบุชื่อนาย ป. เป็นพยาน แต่ในชั้นสืบพยานผู้คัดค้านไม่ติดใจสืบพยานปากนาย ป. โดยไม่ปรากฏเหตุผลว่าเหตุใด และพยานที่ผู้คัดค้านนำมาสืบก็มิได้รู้เห็นในขณะที่เกิดเหตุ กรณีจึงไม่น่าจะเป็นความจริงดังที่ผู้คัดค้านยกขึ้นต่อสู้ในข้อนี้ แต่น่าเชื่อว่านาย ป. ขับรถบรรทุกมาด้วยความประมาทเช่นเดียวกับผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งการขับรถผ่านทางร่วมทางแยกนั้น เป็นหน้าที่ของผู้ขับขี่รถทุกเส้นทางที่มาบรรจบทางร่วมทางแยกจะต้องลดความเร็วลงอยู่ในอัตราความเร็วต่ำเพื่อหลีกเลี่ยงภยันตรายอันเกิดจากการชน จึงเห็นสมควรให้ผู้เสนอข้อพิพาทกับนาย ป. รับผิดในผลแห่งละเมิดเท่ากัน เมื่อผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ขับรถด้วยความประมาทไม่ยิ่งหย่อนกว่านาย ป. แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทจึงไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากนาย ป. หรือผู้คัดค้าน

เมื่อวินิจฉัยเช่นนี้แล้ว ก็ไม่จำต้องวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ เรื่องความเสียหายอีก วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายพัลลภ พิสิษฐ์สังฆการ

๕๑. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๔๖/๒๕๖๒

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ : ๕๖๖/๒๕๖๑

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๘๗ และมาตรา ๒๒๔

ประเด็นข้อพิพาท: ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าเสียหายต่างๆ ตามคำเสนอข้อพิพาทพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้เสนอข้อพิพาท หรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครองรถจักรยานยนต์ ผู้คัดค้านรับประกันภัยภาคสมัครใจรถยนต์ ในวันเกิดเหตุ นาย ก. ได้ขับรถยนต์ที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยไว้โดยประมาทเลี้ยวตัดหน้ารถจักรยานยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งมีนาย ม. เป็นผู้ขับขี่ ทำให้รถจักรยานยนต์เสียหลักล้มลงกับพื้นได้รับความเสียหาย

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ตามข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ในเบื้องต้นที่กล่าวมาแล้ว ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คู่กรณีที่กระทำละเมิดต่อรถจักรยานยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาท จะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ ค่าเสื่อมสภาพของรถ ส่วนความเสียหายอื่นที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมา จะได้วินิจฉัยดังต่อไปนี้

ค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ เห็นว่า ตามข้อนำสืบของผู้เสนอข้อพิพาท นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทนำรถจักรยานยนต์เข้าซ่อมที่อู่ ช. ซึ่งเป็นอู่ที่รับซ่อมรถจักรยานยนต์ยี่ห้อเบเนลี่โดยเฉพาะ จึงย่อมมีฝีมือการซ่อมอยู่ในระดับดี และอะไหล่ที่ใช้ซ่อมเชื่อได้ว่าเป็นอะไหล่ใหม่และแท้ แต่ราคาซ่อมที่ทางอู่เสนอเป็นค่าซ่อมทั้งหมด ซึ่งย่อมรวมถึงค่าอะไหล่และค่าแรง แต่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่สืบให้เห็นว่าเป็นค่าอะไหล่เท่าใด ค่าแรงเท่าใด ทั้งผู้คัดค้านยังไม่ได้คุมราคาซ่อม และไม่ปรากฏว่ามีการหักค่าเสื่อมของอะไหล่ที่เสียหายหรือไม่ เห็นสมควรกำหนดให้ค่าซ่อม ๑๔๗,๙๓๒ บาท ที่อู่เสนอมาเป็นค่าอะไหล่ ๑๐๐,๐๐๐ บาท และเป็นค่าแรงซ่อม ๔๗,๙๓๒ บาท และให้คิดค่าเสื่อมของอะไหล่ที่เสียหายออก ๓๐ เปอร์เซ็นต์ของราคาอะไหล่ที่ใช้ซ่อม คงเหลือราคาอะไหล่ที่ใช้ซ่อม ๗๐,๐๐๐ บาท หักค่าแรงซ่อมออก ๒๐% เหลือค่าแรงซ่อม ๓๘,๓๔๖ บาท รวมค่าซ่อมเป็นเงิน ๑๐๘,๓๔๖ บาท

ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทให้นาย ม. บุตรชาย เป็นผู้ใช้รถจักรยานยนต์ แต่ผู้เสนอข้อพิพาทไม่นำสืบว่า นับไปถึงวันใดจึงได้ระยะเวลา ๑๒๐ วัน ตามที่เรียกร้องมา ซึ่งโดยปกตินั้นค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถจะคิดตั้งแต่วันเกิดอุบัติเหตุไปจนถึงวันที่ซ่อมรถเสร็จ แต่รถจักรยานยนต์คันพิพาทยังไม่มีการซ่อม และไม่ปรากฏ

หลักฐานว่าอู่ซ่อมจะต้องใช้เวลาซ่อม ๑๒๐ วัน หรือไม่ เห็นควรกำหนดเวลาซ่อม ๗๐ วัน ส่วนค่าขาดประโยชน์ควรเป็นวันละเท่าใด เห็นว่า ระยะทางจากบ้านพักไปยังที่ทำงานมีการระบุถึงค่าบริการแท็กซี่ แต่สำหรับวันเสาร์-อาทิตย์ นาย ม. อาจใช้รถจักรยานยนต์ไปทำธุระอื่นซึ่งระยะทางไกลกว่าไปทำงาน เห็นควรกำหนดค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถวันละ ๔๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิได้รับค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถเป็นเงิน ๒๘,๐๐๐ บาท

ค่าผ่อนชำระค่ารถจักรยานยนต์ เห็นว่า ค่าผ่อนรถนั้นไม่ใช่ค่าเสียหายโดยตรงของรถที่เกิดอุบัติเหตุ เนื่องจากค่าผ่อนรถแยกได้เป็นเงินสะสมเพื่อได้กรรมสิทธิ์ในตัวรถ ซึ่งจะนำไปรวมคิดเป็นราคารถส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งเป็นเงินที่มุ่งใช้ประโยชน์จากรถ เงินส่วนแรกนั้นเมื่อรถยังไม่เสียหายไปทั้งหมด ผู้เสนอข้อพิพาทก็ยังมีโอกาสที่จะได้กรรมสิทธิ์ในรถ เงินส่วนนี้ก็ต้องนำไปคิดเป็นราคารถ ไม่ใช่ส่วนที่จะมาเรียกร้องจากผู้คัดค้าน สำหรับเงินส่วนที่มุ่งใช้ประโยชน์จากรถนั้น เมื่อไม่ได้ใช้รถก็ได้เรียกค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถแล้ว ซึ่งได้วินิจฉัยเรื่องดังกล่าวให้แล้ว จึงจะเรียกค่าเสียหายส่วนนี้อีกไม่ได้ จึงไม่มีสิทธิเรียก ค่าผ่อนชำระรถจักรยานยนต์

ค่าเสื่อมราคาของรถ นั้น เห็นว่า โดยปกตินั้นรถที่เกิดอุบัติเหตุย่อมจะเสื่อมราคาลงจากราคารถก่อนเกิดอุบัติเหตุ แต่จะเสื่อมราคามากน้อยเท่าใดนั้น ต้องพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ หลายประการ เช่น รถที่เกิดอุบัติเหตุเป็นรถใหม่หรือเก่า ใช้งานมามากน้อยเท่าใด เสียหายร้ายแรงในส่วนสำคัญหรือไม่ ซ่อมโดยการเปลี่ยนอะไหล่และอะไหล่ที่เปลี่ยนเป็นอะไหล่ใหม่และแท้หรือไม่ ฝีมือการซ่อมเป็นอย่างใด เหล่านี้เป็นต้น รถจักรยานยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทใช้งานมาแล้วประมาณ ๙ เดือน เรียกได้ว่ายังเป็นรถค่อนข้างใหม่และน่าจะใช้งานมายังไม่มาก รถจักรยานยนต์ได้รับความเสียหายต้องซ่อมหลายรายการแต่ไม่ใช่กรณีร้ายแรงและไม่ใช่ส่วนสำคัญของรถ ส่วนอะไหล่ที่ใช้เปลี่ยนก็เป็นอะไหล่ใหม่และแท้ หากซ่อมเสร็จคงเสื่อมราคาลงไม่มาก เห็นควรกำหนดให้ค่าเสื่อมราคา ๑๕,๐๐๐ บาท

อัตราดอกเบี้ยของค่าสินไหมทดแทนที่ผู้คัดค้านต้องชดใช้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท นั้น ผู้คัดค้านไม่ได้ต่อสู้เป็นอย่างอื่น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ บัญญัติถึงเรื่องดอกเบี้ยไว้ สรุปได้ว่า “หนี้เงินนั้น ให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ถ้าเรียกดอกเบี้ยสูงกว่านั้นต้องอ้างเหตุอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย” และผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้กล่าวอ้างว่า เหตุใดจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ดังนั้น จึงมีสิทธิเรียกร้องเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี สำหรับวันผิดนัดที่กฎหมายกล่าวถึงนั้น ก็คือวันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาท แล้วผู้คัดค้านปฏิเสธต่อสู้โดยผู้คัดค้านต้องเริ่มเสียดอกเบี้ยตั้งแต่วันถัดจากวันผิดนัดดังกล่าว

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๑๕๑,๓๔๖ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทไปจนกว่าจะชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายชวลิต พรายภู่

๕๒. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๑๓๙/๒๕๖๓

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๓๓๖/๒๕๖๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๑๕๔

ประเด็นข้อพิพาท : ๑. ผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทหรือไม่

๒. คำเสนอข้อพิพาทเคลือบคลุมหรือไม่

๓. ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาท แล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า รถยนต์บรรทุกคันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยเฉี่ยวชน รถยนต์บรรทุกส่วนพ่วงของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย นางสาว ป. กรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาท ได้เจรจากับ นาย ป. พนักงานฝ่ายสินไหมของผู้คัดค้าน ผ่านทางแอพพลิเคชั่นไลน์ โดยส่งใบเสนอค่าซ่อมรถเป็นเงิน ๑๘๙,๕๖๑.๒๐ บาท ไปยังผู้คัดค้าน และทางผู้คัดค้านตอบกลับมาว่า หากจะให้การอนุมัติซ่อมและพิจารณาค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถโดยรวดเร็ว ผู้เสนอข้อพิพาทจะต้องพิมพ์ข้อความลงในสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของกรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาท ว่า “ข้าพเจ้าชื่อ นามสกุล ยินยอมรับค่าซ่อมรวมค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ จำนวน ๑๘๙,๕๖๑.๒๐ บาท ลงชื่อ วันที่ สำเนาถูกต้องพร้อมประทับตรา” นางสาว ป. จึงพิมพ์ข้อความดังกล่าว พร้อมประทับตรา ผู้เสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับชดใช้เงินจากผู้คัดค้านแล้วจำนวน ๑๘๙,๕๖๑.๒๐ บาท ต่อมาผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าซ่อมรถเพิ่มอีก ๑๙,๙๓๗.๘๐ บาท และค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถเป็นเงิน ๓๕๒,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านปฏิเสธอ้างว่าค่าเสียหายยุติไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับชดใช้ค่าเสียหายตามที่ตกลงกันแล้ว

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการได้พิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารแล้ว

อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทที่ ๓ ที่ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องหรือไม่ เพียงใด ขึ้นก่อน เห็นว่า นางสาว ป. กรรมการผู้มีอำนาจของผู้เสนอข้อพิพาท ยินยอมพิมพ์ข้อความตามที่พนักงานของผู้คัดค้านแนะนำ ว่ายินยอมรับค่าซ่อมรวมค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ จำนวน ๑๘๙,๕๖๑.๒๐ บาท โดยสมัครใจ และได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไปแล้ว ดังนั้น จึงถือได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทยินยอมรับตามที่แสดงเจตนาออกมา ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๔ และรับฟังว่าค่าเสียหายตามข้อพิพาทยุติไปแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีสิทธิเรียกร้องใดๆ อีก และไม่จำต้องวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาท ที่ ๑ และ ๒ เพราะไม่ทำให้ผลของคำชี้ขาดเปลี่ยนแปลง

วินิจฉัยชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ: นายพิศาล พิริยะสถิต

ประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ (ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย และทรัพย์สิน)

๕๓. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๒๔๓/๒๕๕๘
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๒๑/๒๕๕๘
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๔๔๖
ประเด็นข้อพิพาท : ๑. อุบัติเหตุตามข้อพิพาทนี้เกิดจากการที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์โดยประมาทด้วยใช่หรือไม่
๒. ผู้คัดค้านจำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงที่ไม่โต้เถียงกันและนำสืบรับกันฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของผู้ครอบครองรถจักรยานยนต์ ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์โดยสารทั้งภาคบังคับและภาคสมัครใจ สำหรับภาคบังคับมีเงื่อนไขคุ้มครองบุคคลภายนอกผู้ประสบภัยจากรถนั้นรายละไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท และในกรณีที่มีการเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลในฐานะคนไข้ใน จะจ่ายค่าชดเชยรายวันให้วันละ ๒๐๐ บาท รวมกันไม่เกิน ๒๐ วัน ส่วนภาคสมัครใจมีเงื่อนไขคุ้มครองบุคคลภายนอกที่ได้รับอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย ๗๕๐,๐๐๐ บาทต่อคน และความเสียหายต่อทรัพย์สินครั้งละไม่เกิน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

วันเกิดเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทได้ขับรถจักรยานยนต์กลับจากทำงานสอนพิเศษ เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุได้ถูกรถยนต์โดยสารขับขี่โดยนาย ส. แล่นมาชนท้ายอย่างแรงจนรถจักรยานยนต์ล้มลงบนถนนแล้วเคลื่อนต่อไปข้างหน้า เป็นเหตุให้ขาของผู้เสนอข้อพิพาทถูกเบียดเข้าไปติดอยู่ที่ด้านหน้าของรถยนต์โดยสารตรงบริเวณใต้เครื่องยนต์ ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บมีบาดแผลฉีกขาดบริเวณหน้าแข้งและแผลไหม้ขนาดใหญ่ที่บริเวณน่องข้างขวา ต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องนาย ส. เป็นจำเลยต่อศาล ในข้อหาขับขี่รถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหายและผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กาย นาย ส. ให้การรับสารภาพ จากอุบัติเหตุดังกล่าวทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บและรถจักรยานยนต์ได้รับความเสียหาย จึงได้เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้คัดค้านให้ชดใช้ค่าเสียหายแต่ตกลงกันไม่ได้

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๑ อุบัติเหตุตามข้อพิพาทนี้เกิดจากการที่ผู้เสนอข้อพิพาทขับขี่รถจักรยานยนต์โดยประมาทด้วยใช่หรือไม่

ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า อุบัติเหตุนี้ นาย ส. ผู้ขับขี่

รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยถูกฟ้องเป็นคดีอาญาต่อศาล นาย ส. ได้ให้การรับสารภาพ และศาลได้พิพากษาลงโทษนาย ส. แล้ว นาย ส. จึงเป็นฝ่ายประมาท คำพยานของผู้เสนอข้อพิพาทมีน้ำหนักมั่นคง ส่วนฝ่ายผู้คัดค้านต่อสู้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นฝ่ายประมาท แต่ในชั้นพิจารณาผู้คัดค้านไม่มีพยานมาสืบตามข้อต่อสู้ ข้ออ้างตามข้อต่อสู้จึงรับฟังไม่ได้ ข้อเท็จจริงจึงต้องฟังตามพยานหลักฐานของฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทว่า นาย ส. เท่านั้นเป็นฝ่ายประมาท อุบัติเหตุรายนี้มิได้เกิดจากความประมาทของผู้เสนอข้อพิพาทแต่อย่างใด

ประเด็นข้อพิพาทข้อ ๒ ผู้คัดค้านจำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพาทหรือไม่ เพียงใด เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าเหตุตามข้อพิพาทเกิดจากความประมาทของนาย ส. ผู้ขับขี่รถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัย ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยค้ำจุนจึงต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาท ดังต่อไปนี้

(๑) ค่ารักษาพยาบาล

ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างตนเองเป็นพยานและมีใบเสร็จรับเงินค่ารักษาพยาบาลมาประกอบเป็นหลักฐาน ฝ่ายผู้คัดค้านไม่ได้ซักค้านหรือนำสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่นตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบ จึงมีน้ำหนัก ฟังได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทเสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน ๘๐,๓๙๔ บาท

ที่ผู้คัดค้านเบิกความว่า มีการจ่ายค่ารักษาพยาบาลเบื้องต้นให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท แต่ตามเอกสารที่ผู้คัดค้านนำมาแสดงไม่มีข้อความหรือหลักฐานใดที่แสดงว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้ลงนามรับเช็คแล้ว จะอนุโลมว่าเอกสารนี้เป็นใบเสร็จรับเงินย่อมไม่ได้ และในการสืบพยานก็ไม่มีหลักฐานอื่นใดมาแสดงให้เห็นว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้นำเช็คเช่นว่านั้นไปเข้าบัญชีหรือขึ้นเงิน ส่วนค่าชดเชยรายวัน ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาจำนวน ๙ วัน ได้ตรวจพิจารณาเอกสารที่ทางโรงพยาบาลออกให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว พบว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลในฐานะคนไข้ใน ๒ ครั้ง เป็นเวลา ๖ วัน จึงต้องฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้เข้ารักษาในสถานพยาบาลในฐานะคนไข้ในเป็นเวลา ๖ วัน มีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยรายวันจากผู้คัดค้านวันละ ๒๐๐ บาท คิดเป็นเงินรวม ๑,๒๐๐ บาท

(๒) ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาเป็นค่าเดินทางไปพบแพทย์, ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่อง, ค่ากายภาพบำบัด และค่าทำศัลยกรรมลบรอยแผลเป็นเป็นต้น จำนวนรวมทั้งสิ้น ๑๒๐,๐๐๐ บาท ฝ่ายผู้คัดค้านต่อสู้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทคาดเดาเอาเอง มิได้เป็นไปตามความเห็นของแพทย์ แต่ผู้คัดค้านก็ไม่มีพยานมาสืบหักล้าง

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามใบรับรองแพทย์ แพทย์ได้นัดให้ผู้เสนอข้อพิพาทไปพบแพทย์เพื่อรักษาต่อเนื่องจริง รวมทั้งสิ้น ๓๒ ครั้ง น่าเชื่อว่ามีการใช้จ่ายเงินเป็นค่าเดินทางไปพบแพทย์ตามนัด และค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องจริง ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องอย่างอื่นที่มิใช่ค่าบริการทางแพทย์และพยาบาลก็ดี ค่าเดินทางไปพบแพทย์ตามนัดก็ดี ผู้เสนอ

ข้อพิพาทมิได้เบิกความชี้แจงให้เห็นว่าแต่ละอย่างมีรายละเอียดของการใช้จ่ายอย่างใด เห็นสมควรคิดเป็นค่าใช้จ่ายรวมกันไปโดยคิดถัวเฉลี่ยให้ครั้งละ ๖๐๐ บาท เมื่อมีการเดินทางไปกลับ ๓๒ ครั้ง จึงคิดเป็นเงิน ๑๙,๒๐๐ บาท

กรณีการรักษาโดยวิธีกายภาพบำบัดจำเป็นเพียงใด หรือไม่ ก็ไม่มีความเห็นของแพทย์มาประกอบเป็นหลักฐาน เมื่อคำพยานของผู้เสนอข้อพิพาทในข้อนี้ไม่ได้ความชัดเจน จึงถือว่าการทำกายภาพบำบัดไม่เป็นสิ่งจำเป็น ไม่อาจกำหนดเป็นค่าเสียหายให้ได้

ส่วนค่าทำศัลยกรรม ในชั้นพิจารณาผู้เสนอข้อพิพาทได้แสดงแผลเป็นที่น่องใต้หัวเข่าข้างขวา เป็นเนื้อนูน ลักษณะเป็นรอยโค้งยาวประมาณ ๘ นิ้ว กว้างประมาณ ๑ นิ้ว ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความชี้แจงว่า เนื่องจากยังไม่ทราบว่าพร้อมที่จะให้ทำศัลยกรรมเมื่อใด แพทย์ยังไม่สามารถกำหนดค่าใช้จ่ายแน่นอนได้ จึงออกคำรับรองจำนวนค่าใช้จ่ายให้ไม่ได้ เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นหญิงยังอ่อนวัย การมีแผลเป็นลักษณะโค้งยาวขนาดใหญ่ที่น่อง ซึ่งเป็นอวัยวะส่วนที่เปิดเผยของร่างกาย ย่อมเป็นปมด้อยที่ทำให้เกิดความขมขื่นใจและขาดความเชื่อมั่นในการเข้าสังคมหรือติดต่อประกอบอาชีพการงาน การที่อาการบาดเจ็บหายไปแต่มีแผลเป็นขนาดใหญ่ขึ้นมาแทน ถือได้ว่าความเสียหายที่ได้รับจากอุบัติเหตุยังไม่หมดสิ้นไป เช่นนี้การทำศัลยกรรมตบแต่งให้รอยแผลเป็นหายไป หรือผิวกายบริเวณบาดแผลดูเรียบร้อยใกล้เคียงสภาพเดิมที่สุดยังเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำ ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายในส่วนนี้มาเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท จึงชอบด้วยเหตุผล และเป็นจำนวนที่เหมาะสมแล้ว

(๓) ค่าขาดรายได้ในการทำมาหาได้

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเป็นอาจารย์สอนพิเศษและรายได้จากการสอน ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีเอกสารแสดงตำแหน่งหน้าที่และรายได้มาเป็นหลักฐาน แต่มีภาพถ่ายแสดงกิจกรรมการสอนมาประกอบคำเบิกความ ส่วนการหยุดพักงานนั้น มีใบรับรองแพทย์เป็นหลักฐาน ฝ่ายผู้คัดค้านมิได้นำสืบโต้เถียง ข้อเท็จจริงเป็นอันฟังได้ตามที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบมาว่า ผู้เสนอข้อพิพาทต้องพักงานเป็นเวลา ๑๑๒ วัน ขาดรายได้เฉลี่ยวันละ ๑,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๑๒,๐๐๐ บาท

(๔) ค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖

ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องมาเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านต่อสู้ว่า สูงเกินไป แต่ไม่มีพยานมาสืบโต้เถียง พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า บาดแผลที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดแผลขนาดใหญ่ที่น่องด้านขวา ใช้เวลารักษาหลายเดือน เมื่อหายแล้วก็กลายเป็นแผลเป็นขนาดยาวใหญ่ ไม่เป็นที่เจริญตาแก่ผู้พบเห็น เป็นการแน่นอนว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน หากจะกำหนดให้ชดใช้ตามข้อต่อสู้ของผู้คัดค้านก็น่าจะต่ำไป อย่างไรก็ดี ที่เรียกร้องมาก็ค่อนข้าง

สูงไป เมื่อคำนึงถึงตำแหน่ง ขนาด และลักษณะรอยแผล ประกอบกับความทุกข์กังวลที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับแล้ว เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้เป็นจำนวน ๑๒๓,๗๐๖ บาท

(๕) ค่าเสื่อมราคาของรถจักรยานยนต์

พิเคราะห์แล้วในข้อนี้ ทั้งฝ่ายผู้เสนอข้อพิพาทและผู้คัดค้านต่างไม่มีพยานมาสืบตามข้ออ้างข้อเถียงของตน แต่เห็นได้ว่าการที่รถจักรยานยนต์ประสบอุบัติเหตุได้รับ ความเสียหายย่อมทำให้รถจักรยานยนต์นั้นเสียประวัติ แม้จะได้รับการซ่อมอย่างดี ความนิยมในท้องตลาดก็ย่อมลดลงไป จึงกำหนดค่าเสื่อมราคาให้เท่าที่เหมาะสมเป็นจำนวน ๑,๐๐๐ บาท

(๖) ค่าขาดประโยชน์จากการขาดการใช้รถจักรยานยนต์

ผู้เสนอข้อพิพาทอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า รถจักรยานยนต์ที่ได้รับความเสียหายนี้ คนในครอบครัวใช้กันหลายคน เมื่ออยู่ในระหว่างซ่อมก็ทำให้เกิดความลำบากต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางทำธุระประจำวัน อย่างไรก็ดี ผู้เสนอข้อพิพาทก็มิได้แสดงรายละเอียดว่าในแต่ละวันว่าผู้เสนอข้อพิพาทและบุคคลในครอบครัวมีกิจธุระต้องเดินทางประการใด และมีระยะทางใกล้ไกลเพียงใด ทั้งฝ่ายผู้คัดค้านก็ไม่มีหลักฐานมาสืบตามข้อต่อสู้ จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้เท่าที่เหมาะสม ในอัตราวันละ ๒๕๐ บาท ในช่วงเวลา ๓๐ วัน เป็นเงิน ๗,๕๐๐ บาท

ค่าเสียหายข้อ (๗) ค่าโทรศัพท์ที่ใช้ติดต่อเกี่ยวกับอุบัติเหตุ และข้อ (๘) ค่าน้ำมันสำหรับการเดินทางมาดูการติดตามอุบัติเหตุ ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความลอยๆ ไม่ได้แสดงรายการค่าใช้จ่ายและเหตุผลความจำเป็นในการใช้จ่ายในรายการนั้นๆ แต่อย่างใด จึงไม่มีข้อเท็จจริงที่จะนำมากำหนดเป็นค่าเสียหายให้ได้

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๓๙๕,๐๐๐ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยของต้นเงินจำนวนดังกล่าวในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันที่ยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสวิน อักขรายุธ

๕๔. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๕๗/๒๕๕๙

ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๒๓๐/๒๕๕๘

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๔๔๖ และมาตรา ๘๘๗

ประเด็นข้อพิพาท: ๑. นาย อ. มีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทและดำเนินกระบวนพิจารณาหรือไม่

๒. ค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทมีเพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนรถยนต์คันก่อเหตุ ส่วนผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของผู้ครองรถยนต์แท็กซี่และเป็นผู้ขับขี่ในขณะเกิดเหตุ ผู้ขับขี่รถยนต์คันเอาประกันภัยกับผู้คัดค้านขับขี่รถยนต์โดยประมาทใช้ความเร็วสูงเฉี่ยวชนรถยนต์แท็กซี่ของผู้เสนอข้อพิพาทในขณะที่กำลังจะเลี้ยวขวากลับรถในบริเวณที่ให้กลับรถได้ เป็นเหตุให้รถยนต์แท็กซี่ของผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหาย และผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ ผู้เสนอข้อพิพาทได้มอบอำนาจให้นาย อ. เป็นผู้รับมอบอำนาจ ให้มีอำนาจดำเนินการยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่ออนุญาโตตุลาการ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๓๔๕,๕๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันละเมิด (วันเกิดเหตุ) ผู้คัดค้านคัดค้านว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่มีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาท เพราะหนังสือมอบอำนาจไม่ติดอากรแสตมป์ให้ครบ และเป็นเพียงสำเนาภาพถ่าย และค่าเสียหายที่เรียกร้องมาสูงเกินจริง ขอให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ก่อนสืบพยานผู้คัดค้านสละประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ ที่ว่านาย อ. มีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทและดำเนินกระบวนพิจารณาหรือไม่ จึงรับฟังได้ว่า นาย อ. ผู้รับมอบอำนาจจากผู้เสนอข้อพิพาทมีอำนาจยื่นคำเสนอข้อพิพาทและดำเนินกระบวนพิจารณาข้อพิพาทนี้ได้ ดังนั้น ข้อพิพาทคงมีประเด็นวินิจฉัยตามประเด็นพิพาทข้อ ๒ ที่ว่า ค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทมีเพียงใด เท่านั้น

๑. ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า รถยนต์คันพิพาทเป็นรถยนต์รับจ้างสาธารณะหรือรถยนต์แท็กซี่ที่เช่าซื้อมา เมื่อเกิดอุบัติถูกชนเป็นข้อพิพาทนี้ ได้นำรถยนต์พิพาทเข้าซ่อมที่อู่ซ่อมเป็นเวลา ๔๗ วัน ขาดประโยชน์เป็นเงิน ๙๔,๐๐๐ บาท

ผู้คัดค้านต่อสู้เพียงว่า รถยนต์ถูกชนท้ายเล็กน้อย ไม่ใช่ส่วนสำคัญของรถ ใช้เวลาซ่อมไม่เกิน ๓๐ วัน เห็นว่า ตามใบแจ้งความเสียหาย และใบเสนอราคา/ใบสั่งซ่อม มีการซ่อมอะไหล่รวม ๖ รายการ และรายการซ่อมพ่นสี ๑๘ รายการ เป็นการถูกชนท้ายที่แสดงว่ารถยนต์ถูกชนไม่รุนแรงมาก มีค่าซ่อมเป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาทเท่านั้น เมื่อพิจารณาลักษณะการเกิดอุบัติเหตุ จำนวนค่าซ่อมและข้อเท็จจริงอื่นประกอบแล้วเห็นว่า จำนวนวันการซ่อมที่แท้จริงน่าจะเป็น ๓๐ วัน ดังที่ผู้คัดค้านยอมรับ ส่วนจำนวนค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถนั้น เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเจ้าของรถเอง หากรถยนต์ต้องเข้าอู่ซ่อม ประโยชน์ที่แท้จริงที่ขาดไปย่อมเท่ากับค่าเช่ารถดังที่ผู้เสนอข้อพิพาทเบิกความว่า ระหว่าง ๐๘.๐๐ นาฬิกา ถึง ๒๒.๐๐ นาฬิกา ตกเป็นค่าเช่าวันละ ๑,๖๐๐ บาท ดังนั้น ค่าขาดประโยชน์การใช้รถจึงพิจารณาคำนวณได้เท่ากับอัตราค่าเช่าวันละ ๑,๖๐๐ บาท เป็นเวลา ๓๐ วัน เป็นเงิน ๔๘,๐๐๐ บาท

๒. ค่าเสื่อมสภาพของรถ เรียกร้องมาเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาทนั้น เห็นว่า รถยนต์แท็กซี่ของผู้เสนอข้อพิพาทจดทะเบียนเมื่อปี ๒๕๕๕ มีอายุการใช้งานถึงวันเกิดอุบัติเหตุประมาณ ๒ ปี ๔ เดือน นับได้ว่าเป็นรถใหม่ แต่สภาพการใช้งานเป็นรถยนต์รับจ้างสาธารณะที่ต้องรับ-ส่งผู้โดยสารเป็นประจำตลอดเวลาจึงเป็นรถยนต์ที่ใช้งานหนัก ปกติต้องมีการเสื่อมสภาพและเสื่อมราคามากกว่ารถยนต์ที่ใช้งานบ้านหรืองานปกติ แม้รถยนต์ได้จัดซ่อมโดยการเปลี่ยนอะไหล่ใหม่และทำสีใหม่แล้วก็ตาม แต่การที่รถยนต์ถูกเฉี่ยวชนย่อมเสื่อมสภาพและราคาลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงกำหนดค่าเสื่อมราคาที่เหมาะสมให้เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท

๓. ค่าจ้างรถยกลาก เรียกร้องมาเป็นเงิน ๑,๕๐๐ บาท ผู้คัดค้านเบิกความยอมรับแล้วว่า รถยนต์พิพาทแล่นไม่ได้หลังเกิดอุบัติเหตุ ต้องว่าจ้างรถยกลากให้เคลื่อนย้ายรถยนต์คันพิพาทไปยังอู่ซ่อมได้ ผู้เสนอข้อพิพาทมีหลักฐานเป็นใบรับเงินมาแสดง เห็นว่า ค่ายกลากรถเป็นจำนวนที่สมควรกับค่าจ้างแล้ว ผู้คัดค้านต้องรับผิดชดใช้เงินจำนวนนี้ให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

๔. ค่าเสียหายจากการบาดเจ็บ เรียกร้องมาเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บปวดศีรษะ มึนศีรษะ และปวดหลังเรื้อรัง มีผลถึงการประกอบอาชีพขับรถยนต์แท็กซี่ที่มีรายได้ลดลง จึงขอค่าเสียหายส่วนนี้เป็นค่าชดเชยรายได้ในการประกอบอาชีพลดลง รวมทั้งค่าทำขวัญ

เห็นว่า ค่าเสียหายส่วนนี้เป็นค่าสินไหมทดแทนที่เสียหายแก่อนามัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๖ ซึ่งผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกจากผู้รับประกันภัยค้ำจุนได้ แต่ที่อ้างว่าเป็นค่าทำขวัญ ไม่มีบทกฎหมายให้เรียกร้องจากอีกฝ่ายได้ ทั้งไม่มีข้อตกลงกันไว้เป็นพิเศษ จึงเรียกร้องไม่ได้ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การบาดเจ็บของผู้เสนอข้อพิพาทที่ปรากฏตามใบรับรองแพทย์ครั้งแรก แพทย์ให้ความว่า ปวดศีรษะ เจ็บไหล่ และปวดหลังจากอุบัติเหตุรถยนต์ ไม่มีความเห็นให้หยุดงาน ครั้งที่สองและครั้งที่สามไปตรวจรักษาในวันเดียวกัน ความเห็นของแพทย์ระบุว่า เจ็บบริเวณหลัง ชายโครง และปวดศีรษะ โดยไม่มีความเห็นให้หยุดงาน จากหลักฐานของแพทย์ที่ยกขึ้นพิจารณาดังกล่าวบ่งว่า ผู้เสนอข้อพิพาทไม่ได้รับบาดเจ็บหรือได้รับทุกขเวทนาต่อร่างกายหรืออนามัยอย่างร้ายแรง และข้อที่ว่าสมองได้รับกระทบกระเทือน และกระดูกสันหลังเคลื่อน มีอาการปวดเจ็บเป็นประจำ โดยไม่มีหลักฐานอื่นมาเบิกความประกอบข้ออ้างการวินิจฉัยของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางภาพถ่ายเอกซเรย์ของสมองหรือหลัง ฯลฯ ซึ่งเป็นภาระการพิสูจน์ของผู้เสนอข้อพิพาทที่จะต้องนำสืบให้รับฟังตามคำเบิกความเช่นนั้น ข้อเท็จจริงจึงฟังได้เพียงว่า ผลจากอุบัติเหตุทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายแก่ร่างกายและอนามัยที่ไม่รุนแรง จึงเห็นสมควรกำหนดให้ค่าเสียหายส่วนนี้เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท

โดยสรุปค่าสินไหมทดแทนตามข้อพิพาทนี้รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๙๙,๕๐๐ บาท ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดชดใช้เงินจำนวนนี้ พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๙๙,๕๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท

อนุญาโตตุลาการ : นายสุชาติ สุขสุมิตร

๕๕. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๕๑/๒๕๖๒
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๕๗/๒๕๖๑
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๘๗๗ และมาตรา ๘๘๗
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. นางสาว ช. เป็นฝ่ายประมาททำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายหรือไม่
๒. ผู้คัดค้านต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทรับราชการตำรวจ ในคืนวันเกิดเหตุขณะที่ผู้เสนอข้อพิพาทกำลังขับขี่รถจักรยานยนต์เพื่อติดตามรถจักรยานยนต์ต้องสงสัยที่กำลังขับรถหลบหนีจากจุดตรวจป้องกันเหตุ เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุบริเวณก่อนถึงทางโค้ง นางสาว ช. ได้ขับรถยนต์คันที่ผู้คัดค้านรับประกันภัยมาอย่างรวดเร็ว ไม่สามารถห้ามล้อได้จึงชนกับรถจักรยานยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทที่จอดอยู่ และชนผู้เสนอข้อพิพาทขณะยืนตรวจค้นรถจักรยานยนต์บริเวณดังกล่าว ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ จึงเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า เป็นผู้รับประกันภัยค้ำจุนภาคสมัครใจรถยนต์คันก่อเหตุและรถยนต์คันดังกล่าวทำประกันภัยภาคบังคับกับ บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) โดยค่ารักษาพยาบาลผู้คัดค้านจะรับผิดก็ต่อเมื่อกรมธรรม์ภาคบังคับได้ชดใช้เต็มตามจำนวนความคุ้มครองแล้วเท่านั้น ผู้คัดค้านขอเรียนว่าจากลักษณะของอุบัติเหตุเกิดจากการเปิดไฟสูงของรถยนต์ ซึ่งเป็นรถยนต์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่กำลังตั้งด่านตรวจ เป็นเหตุให้นางสาว ช. ต้องชะลอความเร็วของรถยนต์ลงทำให้เกิดเฉี่ยวชนกับรถของผู้เสนอข้อพิพาท นอกจากนั้น ค่าสินไหมทดแทนที่เรียกมาจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นการเรียกร้องโดยสุดแต่ใจของผู้เสนอข้อพิพาทและปราศจากพยานหลักฐาน เกินความคุ้มครองของกรมธรรม์ประกันภัย ขอให้ชี้ขาดให้ยกคำเสนอข้อพิพาท

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว ประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ นางสาว ช. เป็นฝ่ายประมาททำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับ

ความเสียหายหรือไม่ นั้น ตามทางนำสืบพยาน ภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุ และรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี แสดงให้เห็นว่านางสาว ช. ขับรถยนต์โดยไม่ใช้ความระมัดระวัง เนื่องจากจุดเกิดเหตุเป็นด่านตรวจของเจ้าพนักงานตำรวจ มีแสงสว่างจากไฟของด่านตรวจชัดเจน หากนางสาว ช. ขับรถโดยใช้ความเร็วปกติก็ต้องสามารถหยุดรถได้ทัน ผู้คัดค้านนำสืบว่า รถยนต์ของเจ้าพนักงานตำรวจเปิดไฟสูง ทำให้นางสาว ช. ไม่สามารถมองเห็นทางชัดเจน ผู้คัดค้านก็ไม่ได้นำนางสาว ช. มาเบิกความรับรอง จึงทำให้ข้อนำสืบของผู้คัดค้านขาดน้ำหนัก และข้อเท็จจริงยังได้ความอีกว่า บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยภาคบังคับรถยนต์คันก่อเหตุ ได้ยอมใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเต็มความคุ้มครองแห่งกรมธรรม์ประกันภัยจำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท โดยไม่ได้โต้แย้งว่ารถยนต์คันที่รับประกันภัยไว้เป็นฝ่ายถูก ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า นางสาว ช. เป็นฝ่ายประมาท

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ ผู้คัดค้านต้องรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสนอข้อพิพาทหรือไม่ เพียงใด นั้น

๑. ค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดที่เกิดขึ้นก่อนยื่นคำเสนอข้อพิพาท ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า หลังจากเกิดเหตุเข้ารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล พ. แต่อาการยังไม่ดีขึ้น จึงไปรักษาตัวต่อที่โรงพยาบาล ค. นอนรักษาตัวอยู่ ๗ วัน เสียค่ารักษาพยาบาล ค่าห้อง ค่าอาหาร ค่ายา ค่าอุปกรณ์ทางการแพทย์ต่างๆ รวมทั้งได้ไปเอกซเรย์ฟันที่คลินิก รวมเป็นเงิน ๔๓,๗๗๗ บาท เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีหลักฐานการรักษามาแสดง ผู้คัดค้านไม่ได้นำสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ค่ารักษาพยาบาลของผู้เสนอข้อพิพาทก่อนยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๔๓,๗๗๗ บาท

๒. ค่ารักษาพยาบาลในอนาคตและค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ต้องไปพบแพทย์เป็นระยะเนื่องจากต้องทำกายภาพบำบัดบริหารร่างกายเพื่อฟื้นฟูกล้ามเนื้อ และในอนาคตต้องผ่าตัดเอาเหล็กออกจากร่างกายเมื่อกระดูกติดกันดี เสียค่าใช้จ่าย ๖๐,๐๐๐ ถึง ๗๐,๐๐๐ บาท นอกจากนั้น ต้องไปรักษาฟันที่หักหลุดทำครอบฟัน ใส่ฟันปลอม ใช้เงินประมาณ ๓๘,๐๐๐ บาท ในระหว่างที่นอนพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน ๖ เดือน ต้องจ้างคนมาดูแลช่วยเหลือเสียค่าจ้างเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท รวม ๓ เดือน เป็นเงิน ๒๗,๐๐๐ บาท และในการเดินทางไปรักษาต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางคิดเป็นเงิน ๗,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๑๕,๕๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ราคาค่ารักษาอาการต่างๆ ของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นการประเมินจากการบาดเจ็บ ซึ่งบางรายการอาจจะมีไม่ถึง

ตามที่ประเมิน แต่ก็เป็นความเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทพึงจะได้รับ เห็นควรกำหนดให้รวมเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๓. ค่าขาดประโยชน์จากการทำมาหารายได้ระหว่างเจ็บป่วย ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า เป็นข้าราชการตำรวจ มีรายได้ประจำเดือนๆ ละ ๒๗,๐๐๐ บาท ต้องพักรักษาตัวนาน ๖ เดือน ไม่สามารถประกอบอาชีพตามปกติได้ ขอคิดค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๖๒,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทยังรับราชการเป็นตำรวจ อาการบาดเจ็บเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ ผู้เสนอข้อพิพาทก็ยังมีสิทธิได้รับเงินเดือนตามปกติ ค่าเสียหายส่วนนี้จึงไม่กำหนดให้

ส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า มีรายได้เสริมจากการตรวจร้านทองเป็นเงินเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท การที่พักรักษาตัว ๖ เดือน จึงขาดรายได้พิเศษเป็นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีภาพถ่ายการทำงานที่ร้านทองมาแสดง มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ จึงเห็นควรกำหนดให้ ๑๘,๐๐๐ บาท

สำหรับที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ต้องจำใจขายวัวไป ๓ ตัว เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในระหว่างที่บาดเจ็บและสูญเสียรายได้ เป็นการขายในราคาที่ต่ำกว่าเกณฑ์ของท้องตลาด เห็นว่า ในระหว่างที่ผู้เสนอข้อพิพาทบาดเจ็บพักรักษาตัว ผู้เสนอข้อพิพาทก็ยังได้รับเงินเดือนตามปกติ ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้องขายวัวไปตามที่กล่าวอ้าง การขายวัวของผู้เสนอข้อพิพาท หากมีการขายจริงก็เป็นการขายตามความสมัครใจ จึงไม่ใช่ความเสียหายโดยตรงที่เกิดจากเหตุพิพาทนี้ จึงไม่กำหนดค่าเสียหายให้

๔. ค่าสูญเสียความสามารถในการประกอบการงานในอนาคต ที่ผู้เสนอข้อพิพาทนำสืบว่า ร่างกายไม่แข็งแรงเป็นปกติเหมือนก่อนเกิดเหตุ ไม่สามารถหารายได้พิเศษจากการไปตรวจร้านทองและตรวจสถานที่อื่นๆ นั้น เห็นว่า ได้พิจารณาค่าขาดรายได้จากการไปตรวจร้านทองและกำหนดค่าขาดรายได้ให้แล้วในข้อ ๓ จึงเป็นการซ้ำซ้อนอีก จึงไม่กำหนดให้

๕. ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บทนทุกขเวทนาทั้งร่างกายและจิตใจ ต้องพักรักษาตัวนานถึง ๖ เดือน ตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว ที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่าเหมาะสมแล้ว

รวมเป็นค่าเสียหายต่อร่างกายเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๖๑,๗๗๗ บาท

ในทางนำสืบพยาน ผู้เสนอข้อพิพาทรับว่า บริษัท ท. ประกันภัย จำกัด (มหาชน)

ซึ่งรับประกันภัยภาคบังคับรถยนต์คันก่อเหตุ ได้จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แล้วจำนวน ๘๐,๐๐๐ บาท จึงต้องนำเงินดังกล่าวมาหักออกจากจำนวนค่าเสียหายที่ได้วินิจฉัยไว้ คงเหลือค่าสินไหมทดแทนกรณีความเสียหายต่อร่างกายอนามัย ที่ผู้คัดค้านต้องรับผิด จำนวน ๓๘๑,๗๗๗ บาท (๔๖๑,๗๗๗-๘๐,๐๐๐)

๖. ความเสียหายของทรัพย์สินของผู้เสนอข้อพิพาท ซึ่งประกอบด้วยรถจักรยานยนต์ ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำไปซ่อม โดยเสียค่าซ่อมไปเป็นเงิน ๓๖,๕๓๑.๔๑ บาท เห็นว่า ผู้เสนอข้อพิพาทได้นำเอกสารการซ่อมรถจักรยานยนต์มาแสดง จึงมีน้ำหนักรับฟังได้ ผู้คัดค้านต้องรับผิด

๗. ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถจักรยานยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทที่ใช้เวลาซ่อมรวม ๑๕๑ วัน คิดค่าขาดประโยชน์วันละ ๒๐๐ บาท นั้น เห็นว่าสูงเกินไป เห็นควรกำหนดค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถวันละ ๑๐๐ บาท เป็นเงิน ๑๕,๑๐๐ บาท

๘. ค่าเสื่อมราคาของรถจักรยานยนต์นั้น เห็นควรกำหนดให้ ๑๐,๐๐๐ บาท

๙. สำหรับค่าเครื่องแบบตำรวจที่เสียหาย ผู้เสนอข้อพิพาทได้สั่งตัดใหม่ตามราคาในใบเสร็จรับเงินและภาพถ่ายชุดตำรวจคิดเป็นเงิน ๑,๗๐๐ บาท เห็นว่า เป็นราคาที่เหมาะสมแล้วจึงกำหนดให้

รวมเป็นค่าเสียหายต่อทรัพย์สินเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๓,๓๓๑.๔๑ บาท

สรุปค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทสำหรับความเสียหายต่อร่างกายเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๘๑,๗๗๗ บาท และสำหรับความเสียหายต่อทรัพย์สินรวมเป็นเงิน ๖๓,๓๓๑.๔๑ บาท ตามกรมธรรม์ประกันภัยที่ผู้คัดค้านจะต้องรับผิดต่อผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๔๕,๑๐๘.๔๑ บาท

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านรับผิดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสนอข้อพิพาท ตามกรมธรรม์ประกันภัยจำนวน ๔๔๕,๑๐๘.๔๑ บาท พร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายกนก พรรณรักษา

๕๖. ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่: ๙๘/๒๕๖๒
ข้อพิพาทหมายเลขดำที่: ๔๒๙/๒๕๖๑
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์: มาตรา ๔๔๖ และมาตรา ๘๘๗
ประเด็นข้อพิพาท: ๑. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหาย แก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวนเท่าใด และ
๒. ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี หรือไม่ เพียงใด

ข้อเท็จจริงรับฟังจากคำเสนอข้อพิพาท คำคัดค้าน และการนำสืบจากคู่พิพาทแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นผู้ครอบครองรถยนต์ทะเบียน ก. และได้เอาประกันภัยไว้กับผู้คัดค้าน นอกจากนี้ผู้คัดค้านยังเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ทะเบียน ๑ ก. ซึ่งมีโดยนางสาว ท. เป็นผู้เอาประกันภัยด้วย ในวันเกิดเหตุ นางสาว ท. ขับรถยนต์ทะเบียน ๑ ก. ด้วยความประมาทขับรถด้วยความเร็วสูงพุ่งชนรถของผู้เสนอข้อพิพาทอย่างแรงจนหมุนไปชนต้นไม้ข้างทางได้รับความเสียหายโดยสิ้นเชิง ผู้คัดค้านในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทได้ชดใช้ค่าเสียหายต่อตัวรถตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แล้วเป็นเงิน ๖๖๐,๐๐๐ บาท

สำหรับความเสียหายที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับจากการถูกรถยนต์ของนางสาว ท. ชนนั้น มีทั้งความเสียหายร่างกายและรถยนต์ ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องให้ผู้คัดค้านชดใช้แต่ผู้คัดค้านปฏิเสธ

คำวินิจฉัยชี้ขาด

อนุญาโตตุลาการพิจารณาจากการนำสืบพยานและพยานเอกสารหลักฐานแล้ว

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๑ ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวนเท่าใด นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายมาดังนี้

๑. เงินดาวน์ อ้างว่าจ่ายเงินดาวน์ล่วงหน้าก่อนเช่าซื้อรถยนต์เป็นเงิน ๔๔๕,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านโต้แย้งว่า เงินดาวน์รวมอยู่ในเงินคืนทุนประกันภัยที่ผู้คัดค้านชดใช้ให้ผู้เสนอข้อพิพาทแล้ว จึงไม่อาจเรียกร้องได้

เห็นว่า ตามสำเนาสัญญาเช่าซื้อรถ ฟังว่าผู้เสนอข้อพิพาทได้วางเงินดาวน์เป็นเงินจำนวน ๔๓๕,๕๒๔ บาท มีปัญหาว่า เงินดาวน์จำนวนดังกล่าวถือว่าธนาคารได้จ่ายคืนให้ผู้เสนอข้อพิพาทแล้วหรือไม่ เพียงใด ผู้เสนอข้อพิพาทให้ถ้อยคำว่า หลังเกิดเหตุผู้คัดค้าน

ได้จ่ายคืนเงินทุนประกันภัยให้แก่ธนาคารผู้รับประโยชน์จำนวน ๖๖๐,๐๐๐ บาท ธนาคารนำเงินจำนวนดังกล่าวไปปิดบัญชีสัญญาเช่าซื้อที่ผู้เสนอข้อพิพาทยังค้างชำระอยู่เป็นเงินประมาณ ๒๓๐,๐๐๐ บาท มีเงินเหลือคืนผู้เสนอข้อพิพาทประมาณ ๔๓๐,๐๐๐ บาท ฝ่ายผู้คัดค้านให้ถ้อยคำว่า เมื่อธนาคารผู้ให้เช่าซื้อและเป็นผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยได้รับเงินจ่ายคืนทุนประกันจำนวน ๖๖๐,๐๐๐ บาท แล้ว จะต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวมาชำระค่าเช่าซื้อจำนวนที่เหลืออยู่ขณะนั้น หากมีเงินเหลือจะต้องคืนให้ผู้เสนอข้อพิพาท (ผู้เช่าซื้อ) กล่าวคือ ๖๖๐,๐๐๐ - ยอดหนี้คงเหลือตามสัญญาเช่าซื้อ (๒๒๖,๒๒๕) = ๔๓๓,๗๗๕ บาท อย่างไรก็ดี เงินที่เหลือคืนจากธนาคารผู้ให้เช่าซื้อจำนวน ๔๓๓,๗๗๕ บาท มีจำนวนน้อยกว่าจำนวนเงินดาวน์ (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) จำนวน ๔๓๕,๕๒๔ บาท เพียง ๑,๗๔๙ บาท เท่านั้น ข้อนำสืบของผู้คัดค้านมีน้ำหนักในการเชื่อถือมากกว่า จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้ผู้เสนอฯ เป็นเงิน ๑,๗๔๙ บาท

๒. ค่าเสียประโยชน์ในการผ่อนค่างวดเช่าซื้อ ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับความเสียหายจากการชำระค่าเช่าซื้อเป็นเงิน ๗,๓๒๗ บาท ต่องวด/เดือน จำนวน ๑๓ งวด/เดือน เป็นเงินจำนวน ๙๕,๒๕๑ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทขอคิดเป็นจำนวนเงินค่ามุ่งใช้ประโยชน์ ๔๗,๖๒๕ บาท และจำนวนเงินเพื่อมุ่งในกรรมสิทธิ์รถยนต์ ๔๗,๖๒๕ บาท ผู้แทนผู้คัดค้านให้ถ้อยคำว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมิได้ขาดประโยชน์จากการใช้รถ เพราะขณะที่ผ่อนงวดค่าเช่าซื้อ ผู้เสนอข้อพิพาทย่อมได้รับประโยชน์จากการใช้สอยรถยนต์อยู่แล้ว และค่างวดเช่าซื้อรายงวดได้รวมอยู่ในเงินคืนทุนประกันที่ผู้คัดค้านชำระให้ผู้ให้เช่าซื้อแล้ว ไม่อาจเรียกร้องได้

เห็นว่า ค่าเสียหายที่มุ่งใช้ประโยชน์นั้น ผู้เสนอข้อพิพาทได้ใช้ประโยชน์จากการใช้รถมาโดยตลอดระยะเวลาที่ผ่อนชำระค่างวดเช่าซื้อ ซึ่งหากเปรียบเทียบกับที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถในการประกอบอาชีพขายไก่ทอดวันละ ๕๐๐ บาท โดยระยะเวลาในการผ่อนค่างวด ๑๓ เดือน หรือจำนวน ๓๙๐ วัน เป็นเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทได้ประโยชน์จากการใช้รถมาแล้ว ๑๙๕,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินที่ผู้เสนอข้อพิพาทมุ่งใช้ประโยชน์จากรถตามที่เรียกร้องแล้ว จึงไม่อาจกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้ได้อีก ส่วนค่ามุ่งในกรรมสิทธิ์ในรถนั้น ตามสำเนาสัญญาเช่าซื้อ ผู้เสนอข้อพิพาทต้องชำระเป็นรายงวดเดือน ๔๘ เดือน ชำระมาแล้ว ๑๓ เดือน คงเหลือ ๓๕ เดือน ผู้เสนอข้อพิพาทจึงจะได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในรถยนต์ ซึ่งไม่ปรากฏเหตุหรือปัจจัยที่ผู้เสนอข้อพิพาทจะไม่สามารถชำระค่างวดเดือนจนครบ แต่เมื่อเกิดอุบัติเหตุทำให้

รถยนต์ได้รับความเสียหายจนสิ้นเชิงถึงขนาดคืนทุนประกัน โอกาสที่จะได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในรถยนต์ก็เป็นอันสิ้นสูญ จึงเห็นว่าที่ผู้เสนอข้อพิพาทเรียกร้องค่าเสียหายส่วนนี้มา ๔๗,๖๒๕ บาท นั้น น่าจะพอเหมาะพอสมแล้ว จึงเห็นสมควรกำหนดให้ตามขอ

๓. ค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่ารถยนต์ของผู้เสนอข้อพิพาทเสียหายโดยสิ้นเชิง ผู้คัดค้านคืนทุนประกันภัยให้ธนาคารผู้รับประโยชน์เป็นเงิน ๖๖๐,๐๐๐ บาท จากการนำสืบพยานเห็นว่า ระยะเวลานับแต่วันเกิดเหตุไปจนถึงวันคืนทุนประกันให้แก่ผู้รับประโยชน์ที่เหมาะสม เป็นเวลา ๗๐ วันๆ คิดเป็นค่าขาดประโยชน์วันละ ๕๐๐ บาท เป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท

๔. ค่ารักษาพยาบาลในอนาคต เรียกร้องมาเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ทางนำสืบไม่ได้ชี้แจงว่าเป็นค่าใช้จ่ายอะไรบ้างและจำนวนเท่าใด เนื่องจากการให้การรักษาของแพทย์ก็มีเพียงการผ่าตัดดามโลหะที่กระดูกไหปลาร้าข้างซ้ายหัก จึงรอแต่ให้ร่างกายปรับสภาพตัวเองให้กระดูกที่หักเชื่อมติดเหมือนเดิม และในการพบแพทย์ในครั้งต่อๆ ไปก็เพียงแต่ติดตามผลการรักษาเท่านั้น จึงเห็นสมควรกำหนดให้เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท

๕. ค่าพาหนะในการไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล เรียกร้องมาเป็นเงิน ๗,๐๐๐ บาท ผู้เสนอข้อพิพาทให้ถ้อยคำว่า เป็นการกะเอาเอง ไม่มีใบนัดแพทย์ แต่เมื่อไปรักษาทางโรงพยาบาลจะออกใบเสร็จรับเงินให้ เชื่อได้ว่าผู้เสนอข้อพิพาทมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ จึงกำหนดให้ครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท ๒ ครั้ง เป็นเงิน ๒,๐๐๐ บาท

๖. ค่าเสียหายทางจิตใจ รู้สึกหวาดกลัวต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้เสนอข้อพิพาทได้รับบาดเจ็บ ถลอกฟกช้ำที่ใบหน้า ศีรษะ แขนและกระดูกไหปลาร้าหัก เจ็บปวดทุกข์ทรมานทางจิตใจ ขอเรียกเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ค่าเสียหายนี้แยกได้เป็น ๒ กรณี คือ ค่าเสียหายทางจิตใจ เห็นว่า เป็นค่าเสียหายที่กฎหมายไม่เปิดสิทธิให้แก่ผู้ต้องเสียหายเรียกร้องได้ จึงไม่วินิจฉัยให้ ส่วนอีกกรณีพอจะแปลได้ว่า คือ ค่าทนทุกข์ทรมานจากอาการบาดเจ็บ ซึ่งเป็นกรณีเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความที่เสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามประมวลกฎหมายมาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง แต่โดยที่ผู้เสนอข้อพิพาทขอรวมกันมากับค่าเสียหายทางจิตใจ โดยไม่ได้แยกว่าเป็นค่าเสียหายกรณีไหนจำนวนเท่าใด จึงแบ่งเป็น ๒ ส่วน เท่าๆ กัน และเห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนที่ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกร้องได้ให้ ๒๕,๐๐๐ บาท

๗. ค่าขาดประโยชน์จากการประกอบอาชีพ ผู้เสนอข้อพิพาทประกอบกิจการ

ร้านขายไก่ทอดที่ตลาดนัด จ.นครปฐม มีรายได้สุทธิหลังหักค่าใช้จ่ายแล้วมีกำไรวันละ ๑,๐๐๐ บาท ขึ้นไป ขอคิดค่าขาดประโยชน์เดือนละ ๓๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่ สามารถประกอบอาชีพได้ ผู้เสนอข้อพิพาทต้องหยุดพักรักษาตัว ๒ เดือน เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท เห็นว่า ระยะเวลาในการหยุดพักรักษาตัว ๒ เดือนนั้น ตรงกับที่แพทย์ให้ผู้เสนอข้อพิพาทหยุดพัก แต่ในระหว่างที่พักรักษาตัวได้มีบุตรสาวมาช่วยเหลือ ซึ่งบุตรสาวโดยปกติทำหน้าที่เป็นผู้ขายอยู่แล้ว ผู้เสนอข้อพิพาทจะเรียกค่าขาดประโยชน์เต็มจำนวนไม่ได้ ต้องแบ่งรายได้สุทธิออกเป็น ๒ ส่วนเท่าๆ กัน ผู้เสนอข้อพิพาทและบุตรสาวได้คนละส่วนค่าขาดรายได้ ๒ เดือน เป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า เป็นการพอเหมาะพอสมแล้ว เป็นของผู้เสนอข้อพิพาท ๑ ส่วน คือ ๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นค่าขาดรายได้ของผู้เสนอฯ ระหว่างเจ็บป่วย จึงกำหนดให้ตามนี้

๘. ค่าเสียบุคลิกภาพ ทุพพลภาพ และเสียโฉมอย่างติดตัว สุขภาพจิตเสื่อมโทรม ขอเรียก ๒๓๐,๐๐๐ บาท พิเคราะห์อาการบาดเจ็บของผู้เสนอข้อพิพาทตามสำเนาใบรับรองแพทย์ ประกอบกับที่ผู้เสนอข้อพิพาทตอบผู้แทนผู้เสนอข้อพิพาทขออนุญาตถามเพิ่มเติมว่า ที่ผู้เสนอข้อพิพาทรับการผ่าตัดไหปลาร้าข้างซ้ายหักดามโลหะไว้นั้น ขณะนี้ (เดือนมกราคม ๒๕๖๒) กระดูกยังไม่ติดดี ยังมีอาการเจ็บ เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้ ๑๐๐,๐๐๐ บาท

รวมค่าเสียหายของผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงิน ๒๗๑,๓๗๔ บาท

ประเด็นข้อพิพาทที่ ๒ ผู้คัดค้านจะต้องชดใช้ดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี หรือไม่ เพียงใด ผู้คัดค้านนำสืบว่า ผู้เสนอข้อพิพาทมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยผิดนัดเพียงในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเท่านั้น นั้น เนื่องจากผู้คัดค้านมิใช่ผู้ทำละเมิดจึงไม่ต้องรับผิดในดอกเบี้ยนับแต่วันผิดนัด (วันทำละเมิด) ผู้เสนอข้อพิพาทเองก็ไม่ได้นำสืบว่าเพราะเหตุใดจึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับตั้งแต่วันยื่นคำเสนอข้อพิพาท เห็นสมควรวินิจฉัยให้โดยอาศัยคำสั่งนายทะเบียนที่ ๒๘/๒๕๕๒ เรื่อง ให้แก้ไขแบบ ข้อความกรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ฯ ความว่า “กรณีบริษัทปฏิเสธความรับผิดในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจนผู้เสียหายนำข้อพิพาทมาเสนอต่ออนุญาโตตุลาการ เมื่ออนุญาโตตุลาการชี้ขาดให้บริษัทแพ้ บริษัทต้องชดใช้ค่าเสียหายตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ พร้อมดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัด” โดยเหตุนี้ผู้คัดค้านจึงต้องเสียดอกเบี้ยผิดนัด

ในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี

วินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้คัดค้านใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายแก่ผู้เสนอข้อพิพาทเป็นเงินจำนวน ๒๗๑,๓๗๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระแล้วเสร็จ

อนุญาโตตุลาการ : นายเคียง บุญเพิ่ม